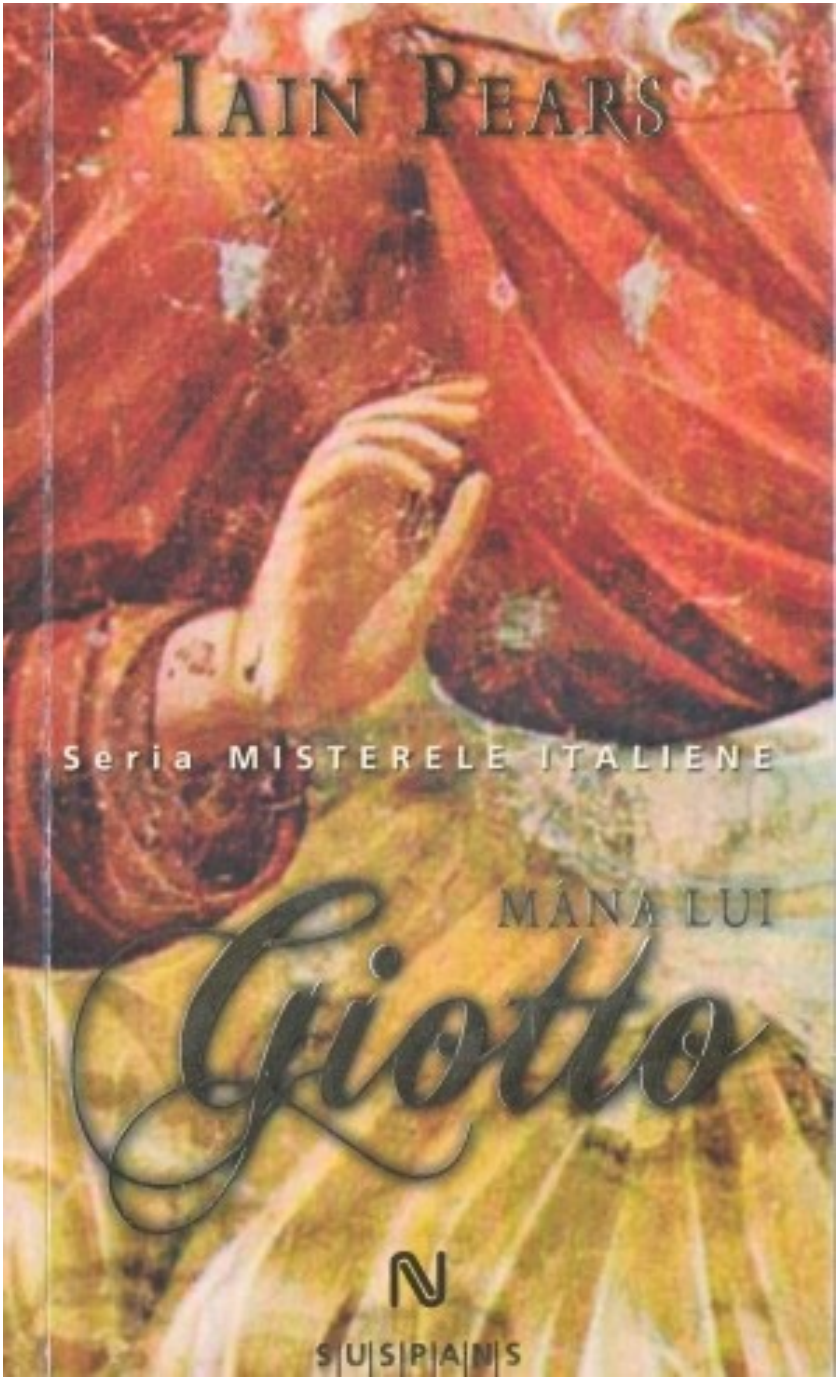
IAIN PEARS
Seria MISTERELE ITALIENE
MÂNA LUI
Giotto
SUSPANS

De acelaşi autor, au apărut
la Editura Nemira:

Cercul crucii
Afacerea Rafael
Misterul Tiziano

Iain Pears s-a născut în 1955 la Coventry, Anglia. A studiat la Wadham College, Oxford, apoi tot aici a obţinut doctoratul în filozofie şi istoria artelor. A fost consultant pentru BBC, Channel 4 şi ZDF pentru mai multe emisiuni consacrate artei, iar între 1982 şi 1990 a fost corespondent pentru Reuters în Italia, Franţa, Anglia şi Statele Unite. S-a impus pe scena literară cu volume precum *Cercul crucii* (1998 — Editura Nemira, 2007), *The Dream of Scipio* (2002) şi *The Portrait* (2005), dar recunoaşterea internaţională şi-a câştigat-o prin seria *Misterele Italiene*, al cărui protagonist este istoricul de artă Jonathan Argyll. *Afacerea Rafael* (1991 — Editura Nemira, 2008), primul volum al seriei, este urmat de *Misterul Tiziano* (1991), *The Bernini Bust* (1992), *The Last Judgement* (1993), *Giotto's Hand* (1994), *Death and Restoration* (1996) şi *The Immaculate Deception* (2000).

Iain Pears

Mâna lui Giotto

Traducere din limba engleză
IRINA NEGREA

NEMIRA

Coperta colecţiei: Dana MOROIU, Corneliu ALEXANDRESCU
Ilustraţia copertei: Frescos on the life of St. Francis of Assisi scene.
Isaac Esau is back.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
PEARS, IAIN
Misterul Tiziano / Iain Pears; trad.: Irina Negrea. –
Bucureşti: Nemira Publishing House., 2011
ISBN 978-606-579-269-2

I. Negrea, Irina (trad.)

821.111-312.4 =135.1

Iain Pears
GIOTTO'S HAND
Iain Pears, 1994

Nemira, 2011

ISBN 978-606-579-269-2

1

Campania încununată cu un succes răsunător, organizată de generalul Taddeo Bottando pentru a-l demasca pe enigmaticul negustor de artă, un englez pe nume Geoffrey Forster, drept cel mai formidabil hoţ al generaţiei sale, a pornit de la o scrisoare, purtând ştampila poştei din Roma, apărută pe biroul lui de la etajul trei al Departamentului Furturi de opere de artă, într-o splendidă dimineaţă, spre sfârşitul lui iulie.

Iniţial, această mică grenadă de mână, sub forma plicului timbrat şi bine lipit cu scotch, în care se aflau informaţiile, a zăcut acolo până când generalul — tipicar cu rutina lui matinală, înainte de a se dezmetici din somn îndeajuns cât să poată lega două idei — şi-a făcut, pe rând, toate tabieturile, udând plantele din ghivece, răsfoind ziarele şi bând o cană din cafeaua adusă cu regularitate de la barul de vizavi, din Piazza San Ignazio.

Apoi, bucată cu bucată, a săpat sistematic prin corespondenţa pe care secretara i-o pusese în tava poştei primite, excavând meticulos teancul de mesaje diverse până când, în cele din urmă, cam pe la nouă fără un sfert, a luat între degete plicul ieftin, din hârtie subţire, şi l-a desfăcut cu un coupe-papier.

Bottando nu deborda de entuziasm: adresa fusese scrisă de mână, cu litere subţiri şi ascuţite cum folosesc de obicei bătrânii, aşa că, foarte probabil, îşi pierdea vremea de pomană cu scrisoarea aceea. Toate instituţiile au mica lor adunătură de ţicniţi, care le dau târcoale şi încearcă să atragă atenţia, iar Departamentul Furturi de opere de artă nu făcea excepţie de la regulă. Fiecare membru al echipei îşi avea un protejat în acest grup pestriţ, dar în general inofensiv. Preferatul lui Bottando era tipul din Trento, care susţinea că era reîncarnarea lui Michelangelo şi voia să-şi ia înapoi statuia lui David, din Florenţa, pe motiv că familia de

Medici nu-i dăduse suficienţi bani pentru ea. Flavia di Stefano — care, uneori, manifesta un excepţional simţ al umorului, ce i se trăgea, probabil, de la faptul că trăia cu un englez — avea o slăbiciune pentru un alt tip care, îngrijorat de soarta grea a şoarecelui-de-câmp din Apulia, amenința că va mânji cu marmeladă monumentul închinat lui Vittorio Emanuele din Roma, sperând ca astfel să atragă atenţia presei internaţionale. Întrucât, în opinia Flaviei, genul acesta de terorism gastronomic ar fi putut ameliora substanţial, probabil, acea oribilă monstruozitate, a trebuit să i se interzică formal să nu îi scrie pentru a-l încuraja în realizarea proiectului. Cum zicea ea, în alte părţi din lume, primeşti burse de la guvern pentru asemenea iniţiative artistice.

Fără să freamăte de curiozitate, aşadar, Bottando s-a rezemat de spătarul scaunului, a despăturit scrisoarea şi a parcurs-o la repezeală. Pe urmă, încruntându-se cu aerul omului care încearcă să-şi amintească un vis, dar simte că îi scapă, a revenit la începutul misivei şi a citit-o din nou, de data asta cu mai multă atenţie.

După aceea, a ridicat receptorul şi a sunat-o pe Flavia, ca s-o vadă şi ea.

> *Mult stimate şi onorate domn*, începea scrisoarea, în stilul excesiv de respectuos pe care limba italiană îl mai practică încă în corespondenţa solemnă. *Vă scriu pentru a mărturisi că sunt o infractoare, având în vedere că am participat la furtul unui tablou care s-a numărat cândva printre bunurile deţinute de Palazzo Straga din Florenţa. Infracţiunea, pe care mi-o asum de bunăvoie, a avut loc în iulie 1963. Fie ca Dumnezeu să mă ierte, fiindcă ştiu că eu nu mă pot ierta.*
>
> *Cu cele mai umile sentimente de respect,*
>
> *Maria Fancelli*

Flavia, când a venit în birou, a citit textul până la capăt, cu minima atenţie necesară, verificând de două ori dacă nu îi scăpase ceva. Pe urmă, şi-a netezit spre ceafă pletele blonde, şi-a frecat profund meditativ nasul cu podul palmei, pentru ca în final să rostească verdictul:

— Pfu! exclamă ea. Şi *ce*?

Bottando scutură din cap, cu un aer gânditor.

— Şi *ceva*. Poate.

— Ce te face să crezi asta?

— Vârsta înaintată are virtuţile ei, decretă el, pe un ton pompos. Şi una dintre ele constă în crâmpeie de memorie primordială, pe care o junã ca tine nu le are.

— Am împlinit treizeci şi trei de ani, săptămâna trecută.

— O adultă ca tine, atunci, dacă aşa îţi convine mai mult. Oricum, Palazzo Straga îmi sună cunoscut.

Încruntat, cu ochii pironiţi în tavan, Bottando îşi lovea uşor cu pixul dinţii din faţă.

— Mm-hm, făcu el. Straga. Florenţa. 1963. Pictură. Mm-hm.

Şi generalul şedea acolo, privind visător pe fereastră, în timp ce, răbdătoare, Flavia stătea în faţa lui, întrebându-se dacă şeful avea de gând să-i spună şi ei ce era în capul lui.

— Ha! exclamă el, zâmbind uşurat, fiindcă după câteva minute memoria lui începuse să se mai dezmorţească. Gata, ştiu! Dacă vrei tu să fii aşa de amabilă, draga mea, şi să te uiţi în criptă, da?!

Cripta era o denumire improprie folosită de ei pentru mica debara care funcţiona drept loc de veci al cauzelor fără speranţă — crimele care nu aveau aproape nicio şansă de a mai fi soluţionate vreodată. Încăperea era ticsită de hârtii.

Flavia se ridică de pe scaun, pentru a se supune ordinelor.

— Trebuie să recunosc că mă uimeşte memoria ta, zise ea cu scepticism, în timp ce deschidea uşa. Sigur, vrei să mă duc să caut?

Bottando flutură dezinvolt din mână.

— Vezi ce poţi să găseşti, spuse el, pe un ton încrezător. Pe mine, memoria nu mă trădează niciodată, să ştii. Noi, bătrânii elefanţi…

Şi-aşa Flavia s-a pus în mişcare, coborând scările până în pivniţă, unde a scormonit prin vrafurile de documente prăfuite, pentru ca după vreo jumătate de oră, cu hainele mototolite şi murdare, să iasă la lumină, triumfătoare, dar extrem de supărată.

Reproşurile rezervate şefului ei s-au văzut temporar amânate din cauza unei crize de strănuturi, când a revenit în biroul lui, cărând un dosar mare şi voluminos.

— Noroc, draga mea, spuse Bottando cu compasiune, în timp ce Flavia hârâia hapciu după hapciu.

— Numai tu eşti de vină, îngăimă ea, profitând de o scurtă pauză. E o harababură totală acolo, în beci. Dacă hazardul n-ar fi făcut ca un întreg teanc de dosare să se năruie, împrăştiindu-se pe jos, n-aş fi găsit niciodată nimic.

— Da, dar ai găsit.

— Da, am găsit. Fără nicio logică, dosarul era pus într-un biblioraft mare numit „Giotto”. Ce Dumnezeu mai e şi chestia asta?

— Oh, făcu Bottando, începând să se dumirească. Giotto. Aşa se explică de ce am ţinut minte.

— Şi?

— Unul dintre marile genii ale epocii lui, spuse generalul, schiţând un zâmbet.

Flavia se burzului din nou.

— Nu m-am referit la *acel* Giotto, explică Bottando. Mă refer la un domn de o dexteritate supraomenească, o cutezanţă uluitoare, o invizibilitate aproape totală. Atât de deştept, atât de ingenios, încât, da, omul acesta nu există.

Flavia îi aruncă o privire dezaprobatoare, foarte justificată în cazul unor asemenea remarci enigmatice.

— O bizarerie născută din placiditatea unui sezon estival, acum vreo doi ani, continuă el. Imediat după ce tabloul acela de Velázquez s-a evaporat din Milano. Când a fost asta? Da, exact. În 1992.

Flavia se uita curioasă la el.

— Portretul? Din colecţia Calleone?

Bottando încuviinţă din cap.

— Întocmai, despre el e vorba. În mod oportun, alarma antifurt s-a defectat, cineva a intrat în imobil, a luat tabloul, a plecat şi s-a evaporat. Rapid şi curat. Portretul unei fete pe nume Francesca Arunta. De-atunci, n-a mai fost văzut niciodată, iar doi ani în lumea artei înseamnă mult. Foarte frumoasă pictura, se pare, deşi nu exista nicio fotografie.

— Poftim?!

— Da, niciun fel de fotografie. Incredibil, nu-i aşa? Ce oameni! Deşi, de fapt, se întâmplă destul de frecvent. Chestia asta a fost ceea ce m-a pus pe gânduri. O sumedenie de tablouri în casă, dar singurul furat de-acolo era şi singurul care nu fusese niciodată fotografiat. În cazul acesta, a existat măcar o litografie realizată în secolul al XIX-lea. Uite-o acolo, pe panou.

Bottando arătă spre un afişier amplasat pe perete, în cealaltă parte a biroului, înţesat de ceea ce primise porecla de „lista diavolului”: fotografii de picturi, sculpturi şi alte obiecte de artă care dispăruseră fără urmă. Pe jumătate ascunsă de imaginea unui potir de aur din veacul al XIV-lea, care de mult timp fusese deja topit, probabil, sub formă de lingouri, Flavia văzu fotocopia şifonată a litografiei unui tablou. În niciun caz, genul de probă materială care să fie acceptată la tribunal, în scopul recunoaşterii operei de artă respective. Dar era, oricum, suficient de clară, încât să-ţi poţi face o idee.

— În fine, continuă el, a fost jenant, mai ales că bătrânul Calleone era în măsură să facă scandal, ceea ce s-a şi întâmplat. Şi investigaţiile noastre nu au dus nicăieri; toate canalele de anchetă uzuale au ajuns într-un punct mort; nu s-a găsit niciun client consacrat, acţiunea nu s-a produs în reţeaua de crimă organizată, dar, în mod evident, a fost opera unui adevărat profesionist. Prin urmare, disperat, am început să caut prin toate dosarele vechi, sperând să dau de un indiciu care să mă conducă la identitatea făptaşului. Şi, astfel, m-am trezit cu o listă de picturi nefotografiate, care dispăruseră într-o manieră similară. Ideea m-a captivat, aşa explicându-se dosarul acesta destul de voluminos. Ba am făcut chiar şi câteva investigaţii. Însă, până la urmă, am făcut un pas înapoi, ca să capăt o perspectivă corectă asupra problemei, ceea ce mi-a permis să-mi dau seama că toată povestea era o mare pierdere de vreme.

— Mie mi se pare bună ideea, zise ea, instalându-se pe canapea şi punând dosarul alături. Eşti sigur că raţionamentul tău era greşit?

— Oh, teoretic, nu era nimic greşit în ipoteza mea. Ceea ce demonstrează, de fapt, ce este greşit într-un mod teoretic de abordare a lucrurilor. Problema a fost că, odată ce am început să mă gândesc la asta, mi-am dat seama că aveam acum un individ, pe care l-am poreclit Giotto…

— De ce?

Bottando zâmbi.

— Fiindcă personajul meu imaginar era un adevărat maestru în profesia lui, un talent excepţional, dar noi, practic, nu ştiam nimic despre el. Niciun profil psihologic, nimic. Într-un fel, îmi amintea de Giotto. Dar, cum îţi spuneam, ajunsesem să consider că această creaţie a mea se făcea vinovată de săvârşirea a peste douăzeci de furturi, din 1963 încoace, cel puţin. Implicând patru ţări diferite şi de fiecare dată

sustrăgând doar tablouri nefotografiate, care n-au mai fost văzute niciodată de-atunci. Fără ca vreo persoană din pe puţin zece unităţi de poliţie specializate să bănuiască măcar existenţa lui. Fără ca vreun samsar sau cumpărător să rupă vreodată tăcerea şi să ofere informaţii. Fără ca vreuna dintre acele opere de artă să mai fie recuperată.

— Hmm.

— Şi, apoi, bineînţeles, toată povestea a sărit în aer atunci când am dat peste o notă de la carabinieri, în care se spunea că, în urmă cu şase luni, arestaseră pe cineva pentru o altă infracţiune, unde eu presupuneam deja că era tot mâna lui Giotto. Giacomo Sandano. Ţi-aduci aminte de el?

— Cel mai prost hoţ din lume?

— Exact, el. A şparlit un Fra Angelico de la Padova. L-au prins, evident. Potrivit calculelor mele, tipul ar fi trebuit să aibă trei ani şi jumătate când ar fi comis tâlhăria de la Straga, şi, oricum, e mult prea stupid să-ţi închipui că cineva ar putea scăpa neprins o perioadă atât de mare de timp. Asta este motivul pentru care am îngropat toată tărăşenia în criptă. Era cea mai bună dovadă cu putinţă că raţionamentul meu fusese greşit. Aşadar, de doi ani praful se adună peste Giotto, care, în opinia mea, ar trebui dus înapoi acolo…

— Bună dimineaţa, generale.

Uşa se deschise şi glasul intră înaintea trupului scund şi bondoc, din care emana. Peste o clipă, un bărbat semănând în mod surprinzător cu o pisică siameză bine hrănită pătrunse în încăpere, arborând un aer de suficienţă amuzată. Bottando îi zâmbi afabil, cu o expresie despre care, cine îl cunoştea bine, ca Flavia, ştia că era întru totul falsă.

— Bună dimineaţa, *dottore*, zise el. Ce plăcere să vă revăd.

Dottore Corrado Argan făcea parte din categoria indivizilor pe care orice organizaţie de mare anvergură

îi creează periodic cu unicul scop de a le face viaţa amară anumitor membri ai ei. Debutase profesional ca istoric de artă — procurându-şi astfel acreditarea intelectuală cumva dubioasă de care se servea cu înverşunare —, după care, constatând că sistemul universitar italian şi internaţional era prea lucid, încât să-i ofere *lui* un post, se îndreptase înspre birocraţie, mai precis *beni artistici*, corpul amorf care stă cu ochii pe patrimoniul naţional.

După ce, cu succes, a creat un real haos în câteva sfere de activitate ale acelei minunate organizaţii, ajunsese plin de indignare din cauza felului în care bucăţi din patrimoniul naţional dispăreau încontinuu, conchizând că, de fapt, ceea ce îi lipsea luptei împotriva infracţionalităţii pentru a fi eficientă era un imbold pe care doar puternicul său intelect i l-ar fi putut da în toate acţiunile ei.

Mulţi, până la el, crezuseră pe rând că ar putea să-şi aducă o contribuţie semnificativă, însă meritul lui, recunoscut cu părere de rău într-adevăr, era incontestabilul entuziasm care îl însufleţea. Ceea ce, negreşit, îl făcea, cu precădere, şi mai agasant decât era. Bottando se pricepea perfect cum să trateze memoriile periodice venite din partea unor profani, cerând acţiuni ferme, sugerând campanii şi recomandând strategii. Lunga experienţă dobândită îl învăţase că metoda cea mai bună era să aprobe solemn toate intervenţiile, mulţumindu-le celor care le propuseseră şi, apoi, ignorându-le cu desăvârşire.

Ceea ce nu prea reuşea Bottando să înghită însă era situaţia în care profanul încerca să se bage peste el, ocupând spaţiu în birou şi instalându-se pentru o şedere prelungită, cu intenţia de a întocmi rapoarte bazate pe o monitorizare zilnică a activităţilor. Adică, exact ceea ce făcuse nesuferitul de Argan. Trecuseră şase luni, deja, de când acesta citise sistematic toate dosarele, participase la şedinţe, cu pipa în gură, surâzând

dispreţuitor în colţul gurii, luându-şi notiţe pe care nimeni nu avea voie să le vadă şi bombănind cârcotaş că departamentul nu îşi conceptualiza strategiile de o manieră suficient de holistică.

Bottando, în mod atipic, nu sesizase din timp ameninţarea, iar acum trăgea ponoasele. Cum Argan i se părea foarte caraghios, Bottando nici nu-l luase în serios. Abia când secretara lui întreprinsese o acţiune de spionaj pe cont propriu, într-o seară târziu, şi îi predase apoi fotocopii ale nenumăratelor rapoarte şi memorii pe care tipul le tot trimisese diverşilor sus-puşi, a ajuns şi el să înţeleagă limpede magnitudinea problemei.

Pe scurt, Argan viza postul lui Bottando şi se căznea din răsputeri să-l obţină. Laitmotivul lui era că, în aceste vremuri de proliferare a criminalităţii internaţionale, acţiunile poliţieneşti de modă veche (pe care le practicau poliţiştii de modă veche, aşa cum era generalul Taddeo Bottando) nu mai erau suficiente. Era nevoie, în schimb, de o organizaţie eficientă (adică o organizaţie cu costuri mai mici), condusă de un director cu abilităţi în managementul resurselor umane şi în alocarea fondurilor băneşti (adică el însuşi). Nicio vorbă nicăieri despre prinderea criminalilor şi recuperarea operelor de artă pierdute.

Izbucnise războiul, într-un stil civilizat şi liniştit. Bottando a constatat că pasivitatea lui blocase declanşarea unei reacţii fireşti: era prea târziu acum să-l mătrăşească pe individ, existând temerea de a nu fi acuzat că ar vrea să ascundă ceva. Pe cât posibil, aşadar, îi furniza informaţii false, astfel încât tipul să fie luat drept prost. Din păcate, Argan, în calitate de istoric de artă, nu considera oricum că faptele ar avea prea multă importanţă, aşa că îşi vedea de treabă nestingherit.

De partea lui, Bottando avea instituţia poliţiei, care în mod îndreptăţit vedea în amatorii entuziaşti un pericol

pentru toţi angajaţii ei. Pe de altă parte, Argan avea argumentul birocraţiei, care credea ferm că adevărata calitate a unei organizaţii depindea în exclusivitate de numărul de posturi pe care le asigura pentru administratori. Iar aceştia, după cum Bottando ştia prea bine, erau oamenii cu carnetele de cecuri.

Cam de o lună, contraofensiva lui Bottando se împotmolise de-a binelea. Argan confiscase complet toate cuvintele adecvate, cum ar fi eficienţă, rezultate şi rentabilizarea costurilor, în timp ce Bottando nu dibuise metoda de a-şi înfrunta adversarul, fără să nu pară bătrân, desuet şi obtuz. Nu-i mai rămânea, aşadar, decât să bombăne feroce, sperând că Argan va face o greşeală. Deocamdată, răbdarea nu-i fusese răsplătită, în principal din cauză că Argan nu făcea în realitate decât să urmărească acţiunile altora şi să spună, profitând de ceea ce constatase în timp, cum ar fi trebuit să se procedeze mai bine.

— Şi ce mai facem noi în dimineaţa asta? rosti individul, care era o adevărată insultă bipedă la adresa tuturor bunelor tradiţii ale meseriei de poliţist. Încă încerci să rezolvi delictele acelea, am aflat. N-am putut să nu ascult fără să vreau fascinantul dumitale discurs despre arta de a-i prinde pe infractori.

Bottando se uită urât la el.

— Sper că a fost instructiv pentru dumneata.

— Foarte util, da. Un sit arheologic etrusc important a fost jefuit azi-noapte, am înţeles?

Ăsta era un alt inconvenient în privinţa lui. Întotdeauna arunca o privire rapidă peste rapoartele din noaptea precedentă, astfel încât lăsa impresia că era mereu la curent cu ultimele noutăţi. Bottando se lăsase vrăjit de ipoteza Giotto şi nu apucase încă să se documenteze asupra cazului menţionat.

— Ştiu, ripostă el, totuşi. Dar nu se poate face mare lucru până nu primim un raport complet privind ceea ce

s-a furat de-acolo, adăugă el, folosind o remarcă întotdeauna convenabilă în astfel de situaţii.

— Oh, eu cred că ar trebui să ne implicăm ceva mai repede. Mai ales cu un asemenea caz interesant, care promite rezultate frumoase. Trebuie să păstrăm prestigiul departamentului, nu-i aşa?! Iar distrugerea patrimoniului nostru prin spolierea unor situri de o însemnătate istorică imensă…

Şi a turuit aşa în continuare, de parcă ar fi ţinut o lecţie de educaţie civică în faţa grupei mijlocii la grădiniţă. Asta era o altă problemă în cazul lui, îi explicase sumbru Bottando unui coleg înţelegător de la Corupţie, într-o seară, mai demult. Lăsând la o parte faptul că nu putea rezista niciodată tentaţiei de a fi didactic când i se ivea ocazia, Argan avea mai degrabă stofă de director de marketing, decât de poliţist. Nu conta cât de eficient era departamentul, atâta vreme cât făcea o impresie bună.

— Nu ni s-a repartizat cazul deocamdată, repetă ferm Bottando, în timp ce Argan continua să se desfăşoare cu patos. Doar dacă nu intenţionezi să fii acuzat de braconaj. Dacă vrei, pot să sun la carabinieri şi să le comunic că doreşti personal să preiei…

— Oh, nu. Fireşte, în asemenea chestiuni, mă plec în faţa experienţei dumitale, zise Argan, mult prea isteţ ca să fi căzut într-o capcană atât de evidentă. Şi, continuă el, despre ce discutai cu această frumoasă *signorina*?

Frumoasa *signorina* scrâşni din dinţi, iar Bottando zâmbi. Argan căuta să-i câştige pe salariaţi de partea lui. Metoda adoptată în cazul Flaviei nu era nicidecum potrivită. Cu alţii, însă, mai mergea…

— Frumoasa *signorina* şi eu puneam la punct planul pentru azi, zise Bottando.

— Asta? făcu Argan, luând cu dispreţ scrisoarea de pe masă.

— Mă văd nevoit să te rog să nu-mi citeşti corespondenţa fără permisiunea mea.

— Scuze, spuse Argan, punând jos plicul, cu un zâmbet sfidător şi aşezându-se lângă Flavia pe canapea, de unde femeia se ridică imediat. Presupun că nu vei face nimic cu informaţia asta. O infracţiune comisă acum treizeci de ani nu poate fi considerată o prioritate absolută.

— Toate infracţiunile sunt o prioritate absolută, spuse Bottando cu emfază.

— Dar unele sunt mai urgente decât altele, nu-i aşa?! Şi a te preocupa asiduu de o afacere expirată, ignorând o tâlhărie săvârşită azi-noapte…

Parcă ar fi vorbit cu pereţii, reflecta Bottando.

— De câte ori trebuie să-ţi explic că principala noastră menire este să recuperăm operele de artă?! spuse el, iritat. Infractorii sunt pe planul doi. Dacă un tablou poate fi recuperat, nu mai contează dacă a dispărut azi-noapte sau acum treizeci de ani ori cu un secol în urmă! Şi a rata o ocazie, din cauză că nu am efectuat nişte verificări elementare, ar fi o abatere grosolană de la îndatoririle noastre.

— Normal, gânguri Argan, dându-se bătut cu o solicitudine dubioasă. Dumneata conduci aici, generale. Dumneata conduci.

— Şi, cu această remarcă ambiguă, Argan a plecat. Abia după aceea, calmându-se cât de cât, Bottando şi-a dat seama că o mare parte din dosarul Giotto dispăruse odată cu Argan.

— Nu, spuse Jonathan Argyll în acea seară, cu un ton pe bună dreptate îngrijorat, în timp ce şedeau amândoi pe balconul apartamentului lor şi savurau mult aşteptatul apus de soare. Nu sună deloc bine. Va trebui să-l fentaţi.

În timpul dejunului, Flavia îi povestise pe îndelete toate nedreptăţile şi răutăţile lui Corrado Argan. Cum să nu faci o obsesie din asta, când ţi-ai petrecut aproape toată dimineaţa încercând să-ţi calmezi şeful şi să-l

convingi că o atitudine raţională şi sobră ar fi o reacţie mai bună decât a bate furios din picior?!

— Ce tablou era, apropo? întrebă Argyll, gândindu-se dacă să spele vasele, dar preferând să mai amâne. Chiar merită să demaraţi o anchetă?

Flavia scutură din cap.

— N-am nici cea mai vagă idee. Se presupune că e ceva de Uccello, o Madonă cu pruncul. Dacă e sau nu aşa, n-aş putea să-ţi spun. Nu există nicio fotografie a tabloului, iar descrierile nu sunt prea edificatoare.

— E o mare dovadă de zel din partea voastră să vă bateţi capul cu aşa ceva.

— Ba nu, deloc. E tactic. Argan nu vrea ca Bottando să se ocupe de asta, iar de aceea generalul, ca să-i demonstreze că el conduce, va trebui să facă aşa. După ce a tot perorat despre cum recuperarea tablourilor înseamnă să nu laşi niciun ungher necercetat, acum n-are cum să nu scormonească şi el măcar prin câteva locuri. Altminteri, ar fi o dovadă de neglijenţă din partea lui, o încălcare a propriilor principii de lucru.

Argyll dădu aprobator din cap şi adună farfuriile murdare. Prea multe muşte în seara asta.

— Şeful tău va da de bucluc într-o bună zi, să ştii, opină el cu un aer înţelept. De ce trebuie să fie atât de bătăios?

Flavia surâse cu subînţeles.

— Se vede imediat că n-ai lucrat niciodată într-o organizaţie mare. Argan e un prost, dar are o încredere de sine de-a dreptul nemărginită, astfel încât reuşeşte să îi convingă pe unii care sunt mai naivi. Ceea ce înseamnă că în mod constant se plasează într-o poziţie care îi conferă autoritate. Aşa că toţi ceilalţi sunt nevoiţi să piardă o groază de timp punându-i beţe-n roate. Totul face parte din munca noastră acolo.

— Mă bucur că lucrez pe cont propriu, atunci.

— Dar, spre deosebire de tine, noi ne primim salariile, chiar şi dacă nu facem nimic. De fapt, în cazul lui Argan, cu cât face mai puţin, cu atât primeşte mai mult.

Un aspect dureros. Argyll rămânea convins că, undeva în lumea largă, exista precis un individ care să vrea cu disperare să cumpere măcar unul dintre tablourile lui. Identificarea respectivei persoane se dovedea ceva extrem de dificil, momentan. Într-atât de dificil chiar, încât se vedea nevoit să analizeze în mod serios ceea ce el numea sumbru „opţiunile”. Izbucnirea unei crize majore fusese precipitată de primirea unei scrisori de la o universitate internaţională din Roma, care procesa tineri dornici să înveţe despre artă şi cultură. Unul dintre istoricii de artă îşi luase tălpăşiţa în ultimul moment, acceptând o slujbă mai bună, astfel încât rectoratul, în disperare de cauză, îi scrisese lui Argyll. Îl interesa un post de lector, pentru doi ani, ca să predea istoria artei de la Caracci până la Canova?

Flavia văzuse în această propunere soluţia la toate problemele lui, însă Argyll nu era la fel de sigur. Se zbătuse din greu pentru a deveni un negustor de artă recunoscut; a lăsa totul de izbelişte acum ar semăna cu un eşec. Iar el detesta ideea de a se da bătut. În afară de asta, a preda un curs la facultate i se părea o treabă foarte complicată.

Ce situaţie profund deprimantă! Avea suficienţi bani încât să se poată descurca, însă deocamdată nu izbutise să răzbată spre un standard mai bun. Trebuia să achiziţioneze tablouri mai valoroase. Dar pentru asta îi trebuia un capital de pornire ca să poată cumpăra tablouri mai valoroase, iar el, pur şi simplu, nu dispunea de aşa ceva. Bombănea nemulţumit de săptămâni şi luni întregi, iar acum se hotărâse să plece în Anglia, pentru a se consulta cu fostul lui mentor şi patron, ca să vadă dacă nu-i putea sugera nişte idei mai bune.

Nu fusese un partener de viaţă prea agreabil în ultima vreme. Dar, de fapt, acelaşi lucru se putea spune şi

despre Flavia. Nu o deranja faptul că Argyll nu câştiga cine ştie cât; ci faptul că nu era capabil să decidă ce voia să facă, în fond. Oferta de la universitate zăcea pe masă de aproape două săptămâni deja, dar el încă nu le răspunsese, iar această permanentă agitaţie a lui devenea, în opinia ei, cam agasantă. De felul ei, era foarte îngăduitoare. Dar, din moment ce oricum Argyll trebuia să ia o hotărâre mai devreme sau mai târziu, Flavia nu pricepea de ce nu era capabil să se decidă şi să isprăvească odată.

— Ce-i chestia asta cu Giotto, până la urmă? spuse el, aplicând o tactică diversionistă, în speranţa că discuţia nu va mai fi atât de dezolantă.

— Pfuu! Nimic. Doar o fantezie de-a generalului, când s-a lăsat păcălit de un Velázquez furat mai demult.

— E vorba despre fotocopia tabloului pe care şi-a prins-o pe panoul din birou acum două veri? Pictura din cauza căreia a avut necazuri cu ministerul?

— Exact. Un proprietar cu relaţii sus-puse. A meritat să aprofundeze problema, dar a avut dreptate când a renunţat complet la ipoteză. A identificat vreo douăzeci de furturi, care păreau comise de mâna unui singur individ. Case cu vechi colecţii şi tablouri, care nu mai fuseseră pe piaţă de decenii, dacă nu chiar de veacuri întregi. Opere de artă incomplet catalogate şi adesea nefotografiate. Mici picturi foarte valoroase, în general din perioada de apogeu a Renaşterii. Toate selectate cu un ochi de expert şi toate furate cu multă dexteritate: fără urme de violenţă sau pătrundere prin efracţie, fără niciun fel de alte daune sau pagube. Autorul furturilor, indiferent cine-o fi fost, a pătruns în imobile şi a ieşit după câteva minute numai, ceea ce înseamnă că ştia exact pentru ce venise acolo şi nu avea niciun motiv de a-şi pierde vremea cu altceva. Fiecare furt a vizat doar un singur tablou, detaliile repetitive indicând, în opinia lui Bottando, o răbdare şi o iscusinţă dubios de similare în toate cazurile analizate.

— Mie îmi sună interesant. Ce nu e în regulă cu ipoteza asta?

— Faptul că intră în contradicţie cu simţul practic şi cu legea fundamentală a furturilor de obiecte de artă, potrivit căreia niciun hoţ nu poate fi atât de perfect. Ceea ce este absolut adevărat. Hoţii sunt lacomi, nerăbdători, neîndemânatici şi, în general, nu prea deştepţi. Hoţii fac greşeli. Hoţii vorbesc prea mult. Sunt trădaţi de acoliţii lor. Nu îşi exercită metodic profesia de hoţ timp de treizeci de ani, nu pot să nu facă pe isteţii, să nu comită greşeli, să nu aibă încredere în cine nu trebuie sau să reziste tentaţiei de a se lăuda în gura mare cât de grozavi sunt ei. Şi cei mai mulţi dintre hoţii de obiecte de artă lucrează acum pentru reţelele de crimă organizată: hoţul singuratic este o specie, practic, stinsă. Giotto a fost o plăsmuire a minţii, iar Bottando este un om mult prea raţional ca să se fi lăsat indus în eroare de o asemenea aiureală. Îl ştii şi tu cum e. E rândul tău să faci cafeaua, am impresia.

2

Adresa din cartierul Parioli, în Roma, de unde scrisoarea buclucaşă îşi începuse călătoria spre biroul lui Bottando, s-a dovedit a fi cea a unui sanatoriu retras, luxos şi, probabil, destul de scump, destinat bătrânilor şi bolnavilor înstăriţi ai capitalei. Era unul dintre tot mai numeroasele aşezăminte de acest fel înfiinţate la repezeală, pe măsură ce presiunea exercitată de muncă, spaţiu şi modernitate ajungea să-i evacueze pe bunici din casele copiilor lor şi să bată clopotul îngropăciunii pentru mitul *la mamma*.

Sosind acolo foarte devreme, în speranţa de a rezolva rapid ce avea de făcut şi de a ajunge înapoi la serviciu, până ca arşiţa de-afară să nu devină insuportabilă, Flavia privi cu atenţie în jurul clădirii înainte de a se îndrepta spre intrare. Judecând după grafia cu litere tremurate şi cumva agramată a scrisorii, Flavia nu se aşteptase la o clădire atât de elegantă, cu uşi înalte, frumos lustruite, pardoseală de marmură şi o ambianţă denotând preocuparea pentru îngrijiri eficiente, blânde şi costisitoare.

Primul impediment a apărut la biroul de recepţie, unde o secretară veselă, cu un aer de competenţă profesională, a informat-o că programul de vizite nu începuse încă. Flavia a scos legitimaţia de serviciu pentru a-i demonstra că lucra la poliţie, dar programul de vizite tot nu a putut începe nici aşa. Flavia încerca să îi explice că, indiferent de regulamentul interior al instituţiei, ea trebuia să discute cu *signora* Fancelli, când cuvintele ei au fost auzite de un preot care, trecând în acel moment pe-acolo, s-a oprit şi a intervenit.

— Dumneata eşti persoana căreia i-a scris? spuse el, după ce se prezentase drept părintele Michele şi o asigurase pe secretară că se va ocupa el de vizitatoare.

— I-a scris şefului meu, răspunse Flavia. Iar el m-a trimis pe mine ca să stau de vorbă cu ea.

— Foarte bine, mă bucur. Mă bucur mult. Era extrem de îngrijorată, neştiind cum să procedeze în continuare. Dacă vreţi, vă arăt eu unde este.

Flavia încuviinţă din cap, iar părintele Michele o conduse afară, explicându-i că în această perioadă a anului majoritatea pacienţilor internaţi — oaspeţi, cum îi numea el — erau conduşi în parcul sanatoriului, pe scaunele lor cu rotile, ca să îi vadă un pic soarele.

— Este extraordinar cât de bine suportă canicula, zise el, în timp ce traversau aleea, îndreptându-se spre un mic pâlc de copaci. Pe temperaturi foarte ridicate, când majoritatea oamenilor ar leşina toropiţi, ei cer mereu un pulover în plus.

— Doamna este bogată? întrebă Flavia, gândindu-se la beneficiile furtului comis. Costă, probabil, o avere ca să stai aici.

— Draga mea, nu. Este cum nu se poate mai săracă. Chiar amărâtă de tot, dacă mă crezi.

— Dar acum…

— Un fiu în America, din câte am înţeles. Doamna a venit aici acum câteva luni, când sănătatea a început să o lase, iar el plăteşte facturile. Şi, trebuie să-ţi spun că tot aici îşi va găsi şi obştescul sfârşit. Se pregăteşte sufleteşte pentru asta.

Şi părintele Michele arătă spre o persoană plăpândă care, aşezată într-un scaun cu rotile, privea cu ochi goi în neant.

— Uite-o, ea e, acolo. Acum, te las. Să nu crezi, te rog, că neputinţa trupească i-ar fi afectat cumva şi puterea de judecată. Este foarte bolnavă, iar uneori atenţia i-o mai ia razna, dar psihic vorbind mintea ei funcţionează bine, chiar dacă, din cauza calmantelor, poate părea un pic mai înceată. Ai grijă, însă, te rog, să nu se emoţioneze prea mult.

Nu exista nicio îndoială că preotul îi spusese adevărul, se gândi Flavia în timp ce se apropia de căruciorul cu rotile, sperând să nu o găsească pe pacientă dormind. Pielea pământie, paloarea bolnăvicioasă, braţele subţiri ca nişte vreascuri, părul subţiat şi rărit erau tot atâtea indicii ale unei vieţi de om ajunse aproape de capătul drumului. Deşi nu părea suficient de alertă, cum sperase Flavia, în momentul în care i-a comunicat cine era şi de ce venise, femeia a făcut un efort vizibil şi dureros de a se concentra.

— Doamna Fancelli? începu Flavia. Am venit în legătură cu scrisoarea pe care aţi trimis-o. Despre un tablou. Aş vrea să vă pun nişte întrebări în acest sens.

— Ah, da, zise ea, ridicând privirea şi încercând să se uite atentă la Flavia. Dumitale ţi-am scris, nu-i aşa? A trecut mult de-atunci, nu?

— În scrisoare, mărturiseaţi că aţi fi săvârşit o infracţiune. Trebuie să recunosc că mi se pare puţin probabil ca acest lucru să fie adevărat.

— A fost o grea povară pentru mine, ştiind ce am făcut, spuse ea. În toţi anii care au trecut de atunci. Mă bucur că am prilejul să discut cu dumneata. Indiferent de consecinţe.

Ţinând seama de sănătatea şubredă a pacientei, precum şi de viteza uzuală de reacţie a sistemului judiciar italian, riscul ca acele consecinţe să fie foarte grave părea minim; cel puţin pe lumea asta, oricum. Femeia nu era foarte bătrână: şaizeci şi ceva de ani, poate. Însă, în mod evident, timpul, s-ar fi zis, părea să nu mai aibă răbdare cu ea.

— Vreţi să-mi povestiţi acum?

O lungă tăcere, înainte ca mintea ei să se poată concentra încă o dată asupra problemei.

— N-am ştiut ce făceam, înţelegi? Dacă aş fi ştiut, n-aş fi făcut niciodată nimic de acest fel. Eram săracă, nu neg asta; dar niciodată, absolut niciodată, nu am fost o ticăloasă. Sper că mă vei crede când spun asta.

Flavia încuviinţă din cap, răbdătoare; atât timp cât interlocutoarea ei nu spunea nimic nou, simplul gest de aprobare era suficient.

— Părinţii mei erau săraci, iar eu eram nemăritată şi nu aveam pe nimeni care să-mi poarte de grijă. A trebuit să renunţ la şcoală şi să încep să muncesc ca servitoare — femeie de serviciu, de fapt. Lucram parţial la un pension pentru domnişoare din străinătate, patronată de o doamnă numită della Quercia, şi, parţial, la familia Straga. Asta se întâmpla la Florenţa. Am menţionat deja?

Deşi nu era încă ora unsprezece dimineaţa şi stăteau la umbră, sub coroana copacilor, se făcuse deja zăpuşeală şi, fiind vară, căldura te toropea de tot, spre deosebire de alte perioade ale anului, când te-ai fi bucurat să-ţi mai poţi încălzi oasele rebegite de frig. Oricum, era o vară usturător de caniculară, şi ăsta nu era decât începutul, din păcate. Arşiţa avu un efect imediat asupra Flaviei care, treptat-treptat, simţea cum bărbia i se îngreuna tot mai mult şi atenţia i se risipea. Începea să asude din cauza arşiţei, iar acest vag disconfort o împiedica, din fericire, să nu moţăie de-a binelea.

— Recunosc, căutam un bărbat cu care să mă mărit, auzea Flavia glasul femeii, de undeva din stânga, departe parcă, la marginea unei conştienţe tot mai amorţite. Oamenii nu se mai sinchisesc de asemenea lucruri acum, însă pe atunci, dacă nu te măritai până la vârsta de optsprezece ani, lumea considera că aveai vreo hibă. Oamenii râdeau de mine tot timpul. Fată bătrână, aşa îmi ziceau. Dar eu eram romantică din fire. Nu mă mulţumeam doar cu ideea de a-mi găsi un soţ; îmi doream să mă îndrăgostesc nebuneşte de un bărbat atrăgător şi chipeş. Era un tip care obişnuia să tot vină pe la fete. Geoffrey, aşa îl chema. Geoffrey Forster. Englez. Foarte arătos, foarte fermecător. Bogat, sau aşa zicea el. Veşnic se lăuda că era prieten cu tot felul de

celebrităţi, cheltuia bani cu nemiluita, conducea automobile rapide. Fireşte, când a început să îmi dea atenţie, m-am simţit flatată şi mi-am făcut iluzii. Am crezut că se îndrăgostise de mine; nimeni nu se mai purtase cu mine aşa de frumos până atunci. Era doar un vis, bineînţeles; în scurt timp, am descoperit adevărul. Însă, înainte de asta, m-a luat cu el într-o mică vacanţă.

Din pură politeţe — bătrâna era profund marcată de efortul de a povesti —, Flavia dădu aprobator din cap, cu un aer solemn, îndemnând-o să continue.

Într-o bună zi, m-a întrebat dacă nu voiam să merg cu el în Elveţia, într-un weekend romantic. Normal, am acceptat, fără ca vreo clipă măcar să-mi treacă prin minte că putea fi ceva rău la mijloc. Toată viaţa trăisem în Toscana, fără să fiu plecată vreodată undeva; nici în cele mai frumoase visuri ale mele nu-mi imaginasem vreodată că aş putea să merg în Elveţia, să stau la hoteluri de lux. Am presupus că nu era decât o etapă preliminară şi că, apoi, în scurt timp vom ajunge să călătorim mereu împreună pretutindeni. Mă gândeam deja că era posibil să fiu gravidă, înţelegi.

Brusc, Flavia constată că povestea devenea interesantă, mai ales sesizând tonul aspru şi amar din glasul femeii. Din nou atentă la interlocutoarea ei, o urmărea cu luare-aminte pe *signora* Fancelli, fără să scoată vreun cuvânt, de teamă să nu-i întrerupă relatarea.

A luat cu el un pachet, spuse femeia, gesticulând pentru a sugera un obiect de nici jumătate de metru pătrat, dar renunţând imediat din cauza efortului prea mare de a mişca braţele. Dar mie nu mi-a spus ce era înăuntru. A zis doar că îi făcea un serviciu unui prieten. Am ştiut că nu era adevărat, bineînţeles, dar, prostuţă cum eram, credeam că între doi oameni care se iubesc nu trebuie să existe secrete. Prin urmare, în tren, în timp ce ne îndreptam spre nord, am desfăcut coletul. Doar cât să pot arunca o privire înăuntru. Era o pictură

cu Maica Domnului. Mi-am dat seama imediat, fiindcă văzusem tabloul în Palazzo Straga, când făceam curat, şi mi se păruse frumos. Ceea ce nu însemna că aş fi ştiut ceva despre el. În fine, l-am sigilat bine la loc, iar la un moment dat Geoffrey a plecat cu pachetul sub braţ, iar când a venit înapoi nu-l mai avea.

— Ce-a făcut cu el?

— Nu ştiu. Ne-am dus la un hotel drăguţ — aveam senzaţia într-adevăr că trăiam pe picior mare. Eram prea înamorată ca să mai pun întrebări sau să îmi fac scrupule.

— Şi pe urmă?

— Pe urmă ne-am întors la Florenţa, iar cam peste o săptămână i-am spus lui Geoffrey că eram însărcinată.

— Presupun că n-a sărit în sus de bucurie.

Signora Fancelli scutură din cap.

— A fost cumplit, zise ea. A tunat şi a fulgerat, plin de furie. După care, a negat că el ar fi avut vreun amestec în povestea asta. M-a ocărât cum i-a venit la gură şi mi-a zis să-l las în pace. Patronii mei au aflat de incident şi m-au dat afară. Dacă una dintre fetele de la pension n-ar fi fost bună cu mine, nici nu ştiu ce m-aş fi făcut.

Flavia analiză în gând povestea femeii. Totul se potrivea perfect: tabloul de Uccello furat din Palazzo fusese o *Madona*. Se presupusese că pânza fusese scoasă clandestin din ţară, totul petrecându-se aproximativ în acea perioadă. Vreo două detalii, totuşi…

— Spuneţi-mi, ce v-a făcut să credeţi că tabloul era furat?

Nedumerită câteva clipe, femeia se lumină apoi la faţă.

— Când am ajuns înapoi. Toată lumea ştia, zise ea. Fetele de la şcoală veneau de multe ori în vizită la *palazzo*. Când s-a dat spargerea, s-a aflat foarte repede. Mi-am dat seama când m-am întors din Elveţia. Avusese loc un bal la *palazzo*. *Signora* îşi invita elevele în fiecare

an. Probabil că atunci a profitat el de moment şi a luat tabloul.

— Şi dumneavoastră n-aţi zis nimic? Nu simţeaţi nevoia să vă răzbunaţi pe acel om?

Un aer ironic şi batjocoritor apăru pe chipul doamnei Fancelli.

— De ce, când exact asta s-ar fi aşteptat toţi să fac?! Cine m-ar fi crezut? Nu puteam spune cine avea tabloul, fiindcă nu ştiam. Şi eram îngrozită la gândul că m-ar fi putut băga la închisoare şi pe mine. Fiindcă nimic nu l-ar fi oprit, dacă ştia că îmi putea face un rău, să spună că fusesem complice la tâlhărie.

— Şi, de-atunci, l-aţi mai văzut vreodată pe acest Forster?

— Am plecat de-acolo şi am venit la Roma, ca să-mi caut altă slujbă. După ce am născut, am trimis copilaşul la nişte rude în America. N-a fost uşor, să ştii. Nu era ca în ziua de azi.

Vag inconsecventă, sub acest aspect, însă intuind că femeia mai avea încă de povestit, Flavia preferă să mai aştepte, fără să intervină.

— Bun, şi acum ne-aţi scris nouă. De ce, dacă-mi permiteţi să întreb?

Signora Fancelli arătă vag spre trupul ei topit de suferinţă, ca şi cum acesta ar fi fost, în sine, un răspuns suficient.

— Preotul, zise ea. Părintele Michele zicea că voi fi mai împăcată aşa. A avut dreptate.

— Foarte bine, atunci. Va trebui, desigur, să verificăm amănunţit informaţiile dumneavoastră. Şi va trebui să daţi o declaraţie.

— Dar vor apărea necazuri?

Flavia scutură din cap.

— Doamne fereşte, în niciun caz. Doar dacă nu aţi născocit toată chestia asta şi m-aţi făcut să-mi pierd timpul…

— Pentru el, mă refer. Pentru Forster, preciză ea cu o ură subită, care Flaviei i se păru aproape şocantă.

Vom investiga declaraţia dumneavoastră, cu meticulozitate. Asta e tot ce vă pot spune. Şi-acum, haideţi să punem chestia asta pe hârtie…

— Geoffrey Arnold Forster s-a născut în Anglia, pe 23 mai 1938, începu să povestească Flavia când ajunse înapoi la serviciu, unde îşi aruncă geanta de pe umăr şi se trezi luată pe sus de Bottando la un mic restaurant, ca să discute cazul în timpul dejunului. Prin urmare, are cincizeci şi şase de ani. Ochi căprui, aproximativ un metru optzeci şi cinci.

Bottando ridică sceptic din sprânceană.

— Vrei să spui că tipa şi-a putut aminti toate astea după mai bine de treizeci de ani? Remarcabilă cucoana!

— Aşa m-am gândit şi eu. Totuşi, cumva are o logică. Ştia că va trebui să completeze un certificat de naştere, când aducea pe lume copilul, şi nu voia ca spaţiul de sub „tată” să rămână alb. De aceea, a copiat datele din paşaportul lui, înainte ca scandalul să izbucnească între ei.

— Înseamnă că se aştepta, probabil, la o reacţie urâtă din partea lui, spuse Bottando, amestecând zahărul în cafea şi sorbind, apoi, încântat din lichidul siropos şi dens, pentru care, considera el, merita într-adevăr să trăieşti.

Flavia ridică din umeri.

— Mi se pare o precauţie rezonabilă. Femeia era tânără, incultă, gravidă şi cu aproape zece ani mai mare decât el. În fine, aşa se explică de ce avem aceste detalii. Întrebarea este ce facem în continuare. A merge în documentare în Parioli pentru o infracţiune de acum treizeci de ani e un lucru. A merge însă tocmai până în Anglia şi a demara tot felul de solicitări internaţionale e cu totul altceva. Asta, lăsând deoparte posibilitatea ca omul să fie deja mort.

Bottando chibzui bine, după care încuviinţă din cap.

— Nu, aşa e. Ai dreptate. E o pierdere de timp. Prea multă bătaie de cap. Dacă ar fi simplu să aflăm cine e acest Forster, atunci, da, am putea face toate demersurile necesare, presupun. Dar, cum şansele de a recupera, de fapt, tabloul sunt nule, nu mi se pare că ar avea vreun rost să mai facem ceva.

— O să verific în „insectar”, ca să văd dacă Forster este un exemplar cunoscut. Asta aşa, ca să fim siguri că am făcut tot ce trebuie.

Generalul dădu aprobator din cap.

— Bine. Şi presupun un raport succint, ca să fie totul în regulă. Cu menţiunea că nu se continuă cercetările. Ai obţinut o declaraţie autentică?

— Sigur. Era prea slăbită ca să poată scrie singură, aşa că am consemnat eu totul şi am pus-o să semneze. Se stinge repede, sărăcuţa de ea. Deşi, incredibil, are o pică teribilă pe Forster. Consideră că omul ăsta i-a distrus viaţa şi nu l-a iertat niciodată.

— Dacă spune adevărul, probabil că atitudinea ei este îndreptăţită.

— Ştii ce, zise Flavia, venindu-i o idee. Jonathan pleacă mâine în Anglia. Aş putea să-l rog să se intereseze pe-acolo. Să vadă dacă a auzit careva de personaj.

— Iar, între timp, cât el face asta, eu aş putea să mă duc la Florenţa şi să văd dacă există vreun sâmbure de adevăr în povestea femeii. Dacă o mai trăi cineva din cei de-atunci, care să-mi poată povesti.

Bottando reflectă câteva clipe, după care clătină din cap:

— Nu, zise el. Nu merită. Ne pierdem timpul.

— Oh, spuse ea, cumva decepţionată. Bine. Dacă aşa zici tu. Dar, apropo, dacă tot a venit vorba despre cum se poate pierde timpul, ce mai face amicul Argan? zise ea, când li se aduse nota de plată.

Bottando se încruntă.

— Nu încerca să mă manipulezi, băgându-l pe el în toată povestea asta, care nu-l priveşte nicidecum.

— Bineînţeles că nu.

— În afară de asta, e teribil de drăguţ — în momentul de faţă.

— Zău, nu mai spune?!

— Da. Stă în biroul lui şi nu şi-a vârât nasul în nimic toată ziua. Dulce ca mierea.

— Şi asta te-a făcut să tragi concluzia că omul e OK?

— În niciun caz. Am ajuns la concluzia că, de fapt, cloceşte ceva. Aşa că nu vreau să fac vreo mutare greşită, până nu descopăr despre ce este vorba.

— Am înţeles.

— Prin urmare, dacă ai cumva ocazia să afli ce i-a putut crea această bună dispoziţie…

— O să văd ce pot face.

3

Reacomodarea lui Argyll cu patria sa, în ziua următoare, a îmbrăcat forma unei bătălii dârze cu sistemul arhaic al metroului londonez. Argyll era morocănos, cum fusese încă de când sosise în zona de control al paşapoartelor de pe Aeroportul Heathrow, unde descoperise cu neplăcere că aproape întreaga omenire aterizase cu câteva minute înaintea lui. Pe urmă, a durat o veşnicie până să-şi recupereze bagajele şi, colac peste pupăză, trenurile subterane înspre Londra aveau toate întârziere din cauza unor probleme tehnice, cum a anunţat gâjâit un glas, fără nici cea mai mică undă de jenă sau părere de rău.

„Bun venit în Anglia. Ai intrat acum în lumea a treia”, bombănea el în barbă, peste vreo jumătate de ceas, în timp ce se agăţa cu disperare de un mâner din tavanul unui vagon din garnitura unui tren care ieşea huruind şi scârţâind din gară, atât de înţesat de călători sleiţi de zborul cu avionul, încât cu greu ţi-ai fi închipuit că s-ar mai putea strecura cineva înăuntru. Greşit, însă, din moment ce la staţia următoare s-au suit alţi pasageri, pentru ca apoi, după câteva sute de metri, toate vagoanele să încremenească timp de cincisprezece minute în plin tunel. Cam după un ceas, a ieşit şi el la lumină, la Piccadilly Circus, simţindu-se asemenea lui Livingstone după ce şi-a croit drum printr-o porţiune de junglă deosebit de densă, şi a intrat într-o cafenea ca să se revigoreze.

Ce greşeală, şi-a dat el seama în momentul în care i s-a adus cafeaua: o soluţie cenuşie, slabă, cu un miros care, indiferent ce-o fi fost, nu avea nimic comun cu cafeaua. Doamne Sfinte, se gândi el când constată că şi gustul era la fel de oribil ca aspectul, ce se întâmplă cu ţara asta a mea?

S-a lăsat păgubaş după o vreme şi, ieşind în stradă, a pornit în jos pe Piccadilly, iar apoi a cotit pe Bond

Street. La câteva sute de metri în faţă se afla destinaţia lui. I se făcuse frig. Brusca strămutare din Roma în Anglia, în luna iulie, poate fi un şoc pentru organism: aici, cerul era înnorat şi mohorât, el se îmbrăcase subţire şi uitase să-şi ia umbrela. Avea deja senzaţia că, de fapt, nu făcea decât să-şi piardă timpul şi banii, doar fiindcă încerca să mai amâne câteva zile luarea unei decizii.

— Jonathan, dragul meu. Ai călătorit bine? spuse Edward Byrnes, când Argyll intră în galeria de artă, unde nu era decât fostul lui patron care muta dintr-o parte în cealaltă a sălii un tablou de Pannini, după cum arăta.

— Nu, răspunse el.

Oh, exclamă Byrnes şi, punând jos tabloul, îl contemplă câteva secunde, după care chemă un angajat, din spate, şi îi spuse să îl atârne exact în acel loc, până se întorcea el din oraş. Nu contează, continuă el, după aceea. Hai să mergem direct la masă. O mâncare bună îţi poate ridica moralul, să ştii.

Măcar pentru atât, şi tot meritase să bată drumul până acolo. Byrnes era din fire un *bon viveur* şi îi plăcea să se delecteze cu un dejun delicios. Oricum, Argyll ştia că, pentru restul zilei, va avea satisfacţia de a fi mâncat bine la prânz. Byrnes porni spre uşă, lăsându-şi slujbaşul să se ocupe de Pannini şi dându-i instrucţiuni stricte despre ce ar fi trebuit să facă în improbabila eventualitate în care ar fi apărut vreun client, după care, în pas vioi, îl conduse pe Argyll pe nişte străduţe din ce în ce mai înguste, pentru ca, într-un final, coborând amândoi câteva trepte sordide, să intre într-un subsol.

— Drăguţ, nu-i aşa? remarcă Byrnes, cu satisfacţie, când pătrunseră în sala unui local, jos, la capătul scărilor.

— Dar unde suntem?

— E un club privat, unde membrii vin să servească masa. A fost înfiinţat de un grup de dealeri de artă, care

începuseră să nu mai suporte preţurile exorbitante practicate de toate restaurantele din jur. Genul de local în care să poţi aduce un potenţial client rentabil, fără să trebuiască să-i dublezi preţul obiectului achiziţionat, pentru a-ţi scoate banii cheltuiţi ca să-l distrezi. O idee minunată. Ne tratăm cu vinuri alese şi mâncare bună, parţial deţinem o nouă afacere şi, în plus, avem un spaţiu civilizat unde să putem sta. Splendid, nu?

În ceea ce îl privea, Argyll prefera să nu trebuiască să se vadă tot timpul cu colegii lui; nu îl încânta deloc ideea de a mânca în acelaşi local cu ei şi totodată să fie nevoit să participe la licitaţii, în aceeaşi formaţie. Pe de altă parte, înţelegea care erau atracţiile unui astfel de aranjament pentru un clevetitor incorigibil ca Byrnes. Posibilitatea de a avea simultan în faţa ochilor un hartan substanţial din piaţa obiectelor de artă şi o farfurie cu mâncare pe masă i se părea, probabil, o tentaţie aproape paradiziacă.

— Haide, dragul meu, spuse Byrnes plin de entuziasm, când privirea i se acomodase deja la lumina difuză din jur. Sunt lihnit de foame.

Se aşezară, comandară ceva de băut şi, după ce îi zâmbi radios câteva clipe, Byrnes, curios din fire cum era, cedă ispitei de a trage cu ochiul în jur, la celelalte mese.

— Hm, mârâi el cu subînţeles, când văzu chipul neted ca o lună plină a unui tânăr, care plin de solicitudine turna vin în paharul unei doamne în vârstă cu un nas lung şi ascuţit. Ah, continuă el, mutându-şi atenţia spre un grup de trei bărbaţi, cu capetele adunate deasupra mesei, discutând conspirativ. Măi, măi, remarcă el gânditor, văzând o altă pereche — un domn purtând un costum italienesc, cum îşi aleg bărbaţii înstăriţi, şi un tip îmbrăcat în pantaloni lejeri şi un sacou sport.

— Ai de gând să-mi spui şi mie cine sunt aceste personaje sau vrei să ţii totul pentru tine? întrebă Argyll

pe un ton din care aproape că reuşise să elimine orice urmă de orgoliu rănit.

— Scuze, credeam că nu agreezi bârfele.

— Nu le agreez, replică Argyll. Dar asta nu înseamnă că nu-mi place să le aflu. Hai, zi, câteva nume şi feţe. Tipul cu mutră de filfizon de-acolo? Ăla care discută cu cotoroanţa bătrână, în colţ?

— Ah, tânărul Wilson. Iute ca muştarul şi cu un IQ de sămânţă de floarea-soarelui. Îşi închipuie că şarmul îi va deschide toate uşile. Dacă aia e noua lui clientă, presupun că în scurt timp băiatul se va învăţa minte pe viaţă.

— Dar cei trei muşchetari din colţ?

— Îi cunosc pe doi dintre ei, spuse Byrnes, evaluând imaginea cu priceperea şi experienţa unui adevărat cunoscător. Unul este Sebastian Bradley, un tip cu ambiţii mari şi principii morale limitate, care a muncit din greu în ultimii ani pentru a uşura Europa de Est de cele mai preţioase comori ale ei.

— În mod legal?

— N-aş prea crede. Individul de lângă el este Dimitri. Nu cunosc numele lui de familie, însă ştiu că îi furnizează lui Sebastian opere de artă — tablouri, mobilier, statui, cam orice de fapt, cu condiţia să fie obiecte căzute pe drum dintr-un camion. Pe amicul lui diafan nu-l cunosc.

— Nici eu.

— Nu prea vrei să-ţi pui capul la contribuţie, din câte constat, oftă Byrnes.

Îmi pare rău. Şi ceilalţi doi? Sclivisitul care discută cu tipul ras în cap, lângă stâlp?

— Jonathan, *zău aşa*. Uneori, atitudinea ta mă aduce la disperare. Sclivisitul — admir perspicacitatea ta, apropo — este oribilul Winterton, care, aşa cum nu ar pregeta să-ţi comunice imediat, este cel mai distins şi celebru negustor de artă din lume. Dacă nu chiar din universul cunoscut.

— Oh, spuse Argyll, spăsit.

— Într-adevăr, auzise şi el de Winterton: singurul rival serios al lui Byrnes pentru titlul de dealerul cu cele mai bune relaţii din Londra. Fireşte, cei doi se detestau profund.

— Iar celălalt este Andrew Wallace, principalul cumpărător de…

— Oh, da. Ştiu. Mă întreb dacă nu vrea o schiţă de Guido Reni, pe care am cumpărat-o acum şase luni…

— Oh, nu ţi-aş recomanda să îi vinzi *lui* ceva, să ştii. Chiar nu merită efortul. Mai bine te omori: e mai plăcut şi mai ieftin, pe termen lung.

Conversaţia s-a oprit temporar, cât Argyll şi Byrnes au studiat meniul, iar Byrnes a depăşit şocul de a trebui să ia masa în aceeaşi sală cu Winterton. Pe urmă, şi-a revenit şi a zâmbit radios spre Argyll.

— Bun, ia, s-auzim, cum merg afacerile? se interesă el.

Argyll ridică din umeri.

— Bine, presupun, spuse el, fără convingere. Muzeul Moresby continuă să-mi trimită onorariul lunar pentru nişte servicii pe care arareori le furnizez, iar cu asta îmi plătesc facturile. Şi, recent, am vândut nişte desene, contra unei sume rezonabile. Dar asta e tot. În restul timpului, stau degeaba şi ascult cum ticăie ceasul. Efectiv, mi s-a acrit de-a binelea.

Oftară amândoi, cu o compasiune împărtăşită.

— Ştiu, ştiu, zise Byrnes, pe un ton nostalgic. Ah, unde sunt vremurile glorioase ale anilor optzeci?! Când lăcomia, egoismul şi ostentaţia vulgară rădeau totul în faţa lor. Sfânta Treime a Beleartelor. Oare aceste virtuţi subapreciate vor mai reveni vreodată, tu ce zici?

Au deplâns, apoi, subita izbucnire a frugalităţii în această lume, ţâţâind dezaprobator din buze apropo de dorinţa retrogradă şi nesăbuită a oamenilor de a trăi în limitele pe care li le fixau propriile venituri. Apoi, după ce s-a lamentat îndelung pe tema falimentului care îl

păştea, Byrnes a trecut brusc la meniu şi a recomandat, ca aperitiv, pateu de gâscă umplut cu trufe. Acceptabil, spuse el. Pentru acea perioadă din an.

— Bun, continuă Byrnes, când constată că posomoreala lui Argyll denota altceva, probabil, decât obişnuita lui tendinţă de pesimism specific profesiei lor. Ce pot face pentru tine?

— Îmi poţi da nişte sfaturi, dacă vrei. De fapt nu vând nimic şi am primit o ofertă de serviciu. Dacă ai fi în locul meu, tu ce-ai face? Nu pot sta cu mâinile în sân tot restul vieţii, sperând în vreo minune.

— Ah, nu. Într-adevăr, nu, recunoscu Byrnes, cu înţelepciunea omului mai în vârstă. Poate fi foarte deprimant dacă intri într-o perioadă de inactivitate. Vorbesc din experienţă. În special, dacă nu stai prea bine la capitolul rezerve băneşti. Îţi trebuie un susţinător financiar, bineînţeles. Sau, dacă nu, o descoperire fabuloasă, de o importanţă incalculabilă. Cu vreo sută de mii sau pe-aproape, te-ai pune pe picioare frumos.

Argyll pufni nervos.

— Atât descoperirile, cât şi sponsorii sunt o raritate mai mare decât clienţii, în momentul de faţă. În plus, nu mă prea pot lăuda cu mari realizări până acum. Ce motive ar avea cineva să considere că face o afacere bună investind în mine?

— Hei, hei, încercă să-l liniştească Byrnes. Una e să fii amărât, dar cu totul altceva să cazi în disperare. Ai vândut vreo două lucruri foarte frumoase şi tu, să nu uităm.

— Vreo două lucruri, da, spuse Argyll, cu un pesimism incurabil, mai ales că discuţia cu omul de succes care era Byrnes nu-i prea pria. Dar asta nu înseamnă că am făcut carieră în domeniu.

— Tu ce vrei, de fapt?

— Vreau să vând tablouri. Altminteri, nu prea văd rostul de a mă numi negustor de artă. Cam atât. Adică,

nu ţin neapărat să câştig sume de ordinul milioanelor sau chestii de genul ăsta. Dar nu-mi dau seama unde greşesc.

— Nu se pune problema că ai proceda cumva greşit, îl asigură Byrnes, pe un ton blajin. Nimeni nu vinde nimic în momentul de faţă. Mă refer la tranzacţii profitabile, oricum. Bineînţeles, s-ar putea ca asta să fie problema.

— Cum adică?

— Faptul că nu procedezi greşit. Onestitatea este o mare virtute în mod normal, însă devine un fel de handicap în comerţul cu opere de artă. Uneori, am impresia că împingi prea departe rectitudinea morală în afaceri. Ţi-aduci aminte cum a fost cu acel Chardin?

Byrnes se referea la o mică pictură pe care Argyll o cumpărase la o licitaţie, în urmă cu aproximativ un an. Crezuse, deşi nu era sigur, că tabloul era de Chardin şi convinsese un client să îl achiziţioneze pentru o sumă considerabilă. În următoarea săptămână, descoperise că tabloul nu fusese pictat de Chardin, ci de un alt artist, mult mai puţin cunoscut.

— A fost o afacere onestă, curată, spuse Byrnes, pe un ton dezaprobator. Tu însă nu, a trebuit să te duci la cumpărător şi să-i prezinţi dovada că nu era o operă de Chardin, ceea ce omul, de unul singur, n-ar fi descoperit niciodată. Ţi-ai luat tabloul înapoi şi i-ai returnat tipului toţi banii. Zău, sincer vorbind, îţi admir integritatea morală. Dar nu şi perspicacitatea.

— Dar mie mi s-a părut o idee bună, obiectă Argyll. Omul era un colecţionar de artă important, iar eu voiam să-i câştig încrederea. Ar mai fi cumpărat în continuare de la mine…

— Da, dacă peste trei săptămâni nu l-ar fi arestat pentru corupţie şi legături cu crima organizată, sublinie Byrnes, pe un ton grav. Tu ai fost scrupulos cu banii lui. Splendid. Cu excepţia măruntului detaliu că, de fapt, banii aceia nu erau ai lui.

— Ştiu, ştiu, recunoscu sumbru Argyll. Dar partea asta a profesiei mie nu-mi place deloc, mărturisi el. Ştiu că ar trebui să fiu mult mai maleabil şi, de multe ori, să mă fac că n-am văzut unele lucruri. Însă, când se pune problema să fiu şmecher sau cât de cât abil, conştiinţa îmi ridică baricade. Şi, de fapt, n-are niciun sens să-mi spui mie toate astea, când tu eşti exact la fel.

— Cu o singură diferenţă, totuşi. Nu-mi place s-o spun, dar eu am cu mult mai mulţi bani decât tine. Îmi pot permite să-i fac hatârul conştiinţei, când asta vrea. Şi e un lux costisitor, crede-mă.

Cum Argyll avea un aer din ce în ce mai sumbru, Byrnes a continuat să-i ţină aceeaşi lecţie, considerând că i-ar prinde bine. Oricum, de mult vrusese să-i spună lucrurile astea. Ţinea la Argyll şi avea o părere excelentă despre el, însă socotea că tânărul lui prieten trebuia să revină cu picioarele pe pământ şi să înţeleagă mai bine realităţile vieţii.

— Trebuie să accepţi lucrurile aşa cum sunt, Jonathan, zise el cu blândeţe. Îţi plac clienţii şi îţi plac tablourile. Iată două trăsături rare, în cazul dealerilor, şi, crede-mă, ambele aproape inutile. Treaba ta este să obţii cât mai mulţi bani posibil cu putinţă şi să dai cât mai puţin în schimb. Treaba ta este să observi diverse detalii, dar să păstrezi informaţia doar pentru tine. A rosti în gura mare că un Chardin nu e un Chardin este minunat în cazul unui cunoscător sau al unui istoric de artă, dar nu la fel de înţelept din postura unui negustor de artă. Trebuie să alegi între scrupulele tale şi venitul tău. Pe amândouă nu le poţi avea.

Şi, aşa, conversaţia a continuat pe aceleaşi coordonate: Byrnes, blând şi înţelegător, spunea tot ceea ce Argyll ştia deja perfect, dar nu voia să mai audă. În cele din urmă, Byrnes a concluzionat că singura opţiune a lui Argyll, dacă nu voia să accepte oferta de a preda la universitate, era pur şi simplu să mai aştepte până când piaţa operelor de artă avea să-şi revină.

— Nu va mai fi niciodată ca pe timpuri, remarcă el. Dar până la urmă oricum îşi va lua avânt. Dacă mai poţi rezista aşa încă un an măcar, îţi va fi bine.

Argyll strâmbă din nas, cu un aer nemulţumit. Cum de putuse să fie atât de naiv, încât să creadă că Byrnes — care era bine intenţionat faţă de el — ar fi putut să-i servească pe tavă vreo soluţie magică?! De fapt, cum spusese şi Byrnes, şpilul ar fi să dibuiască o operă majoră, de preferinţă pe puţini bani. Visuri, visuri, şi-a zis el.

— Oh, bine, spuse Jonathan. Va trebui să mă gândesc mai serios la lucrurile astea.

— Nu ţi-am fost de prea mult ajutor, din păcate, spuse Byrnes, cu compasiune.

— Nu poţi face nimic, zău. Decât, eventual, să mai comanzi o sticlă de vin…

Zis şi făcut. Într-un fel, ideea că nici Byrnes nu reuşise să găsească o rezolvare a început, treptat-treptat, să-l mai înveselească. Parţial, fiindcă i se confirma astfel faptul că măcar nu-i scăpa ceva esenţial. Şi, în al doilea rând, pentru că până şi mentorul său, se părea, trecea printr-o perioadă neproductivă. Orice necaz devine mai suportabil când ştii că îl au şi alţii.

— Hai să vorbim despre altceva, zise el, după ce sorbi jumătate din paharul cu vin turnat din a doua sticlă. Mi-a ajuns pe ziua de azi cu realităţile crude ale vieţii. Numele Forster îţi spune ceva? Geoffrey Forster?

— Byrnes se uită circumspect la el.

— De ce?

— Flavia. Le-a zis cineva că omul a furat un tablou. Acum câteva decenii. M-a rugat să văd dacă aş putea afla cine e personajul. Nu contează de fapt, dar sunt sigur că i-ar părea bine dacă aş reuşi să vin cu ceva. Sigur, nu are mare importanţă, cred eu, dar ştii şi tu cum e Flavia. Cine e tipul?

— Un dealer de artă, spuse Byrnes. Cel puţin, a fost cândva. Nu l-am mai văzut de ani buni. Când a

intervenit criza de la sfârşitul anilor optzeci, tipul a virat spre activitatea de expert independent.

— Oh, da? Şi cu ce se ocupă?

— Vânătoare rapace, în principal, spuse Byrnes, cumva admirativ. Ciuguleşte din trupul aproape mort al familiilor de viţă veche. Ştii cum, îi sfătuieşte pe aristocraţii scăpătaţi şi le vinde colecţiile de artă, la cererea lor. Are un fel de slujbă cu jumătate de normă la o bătrână doamnă din Norfolk. Locuieşte acolo, acum. Ca exemplu de cum să traversezi perioadele tulburi, ai putea analiza şi tu opţiunea unei asemenea afaceri.

— Ce noroc pe el.

— Exact. Un expedient util. Omul este însă un pic cam dificil, ceea ce e o mare problemă.

— În ce sens?

— Păi, mie nu mi-a plăcut de el. Absolut şarmant, într-un fel, dacă agreezi asemenea atitudini, însă s-a dovedit că puţini au fost clienţii care să-l fi putut suporta pe termen lung. Acesta e motivul pentru care nu a avut niciodată prea mult succes. Simţeai ceva insidios la el. Greu de descris, de fapt.

— Escroc?

— N-am auzit, nu. Iar dacă ar fi fost, nimeni nu ar fi avut vreo reţinere să declare public aşa ceva. Ce e cu tabloul acela?

Argyll îi povesti detaliile.

— O imprudenţă la tinereţe? sugeră Byrnes. Perfect posibil. Şi Flavia vrea să-l prindă?

Argyll ridică din umeri.

— Nu cu orice preţ. Dar dacă ar fi ceva pentru care să-l poată înhăţa rapid, sunt convins că ar fi gata să-i amărască viaţa. Deşi, din câte mi-am dat eu seama, nu prea sunt şanse de a mai face ceva.

— Nu, într-adevăr. Au trecut prea mulţi ani. Chiar şi dacă aţi putea dovedi cine a fost autorul furtului. Ai de gând să dai târcoale prin zonă şi să încerci să afli ceva?

— Nu neapărat. Dar, pe de altă parte, nici n-am altceva de făcut şi, oricum, mai rămân pe-aici cel puţin încă o zi, aşa că măcar aş putea încerca să îl contactez. Ştii cumva care e adresa lui?

Byrnes scutură din cap.

— Nu. Dar a închiriat un spaţiu în galeria lui Winterton. Doar ca să beneficieze de o adresă respectabilă şi de un număr de telefon, din moment ce nu cred că trece vreodată pe-acolo. E la o distanţă de numai cinci minute de-aici. Poţi să te duci pe jos şi să te lămureşti. Cei de-acolo ştiu precis cum să dai de el.

Chiar dacă Byrnes, cu atitudinea lui de compasiune afabilă şi bunul-gust în materie de vinuri, nu îl ajutase în mod concret până la urmă, totuşi îl făcuse să simtă că nu mai era cu moralul la pământ, iar perspectiva de a întreprinde un lucru care nu avea legătură cu cariera lui nu a făcut decât să îl binedispună şi mai mult. Când a ajuns la Winterton Galleries, Jonathan Argyll avea o stare de spirit aproape acceptabilă, chiar dacă se temea să nu fie decât ceva trecător.

Înăuntru, i-a explicat secretarei de ce venise. Geoffrey Forster era cumva pe-acolo?

Nu, nu era.

Dar avea idee cum să dea de el?

De ce?

Afaceri. Venise din Italia pentru o vizită scurtă şi voia să discute cu el, înainte de a pleca înapoi cu avionul.

Cu multă greutate, a reuşit să-i smulgă tipei răspunsul că, probabil, Geoffrey Forster, era la casa lui din Norfolk. Practic, nu venea acolo niciodată. Dacă Argyll considera că era ceva foarte important, ea putea să-l sune.

Argyll considera că era ceva foarte important.

Vocea lui Forster era tipică pentru o anumită categorie de dealeri de artă britanici: genul de accent şi intonaţie care l-ar fi putut face pe un conte de viţă veche

să se simtă în inferioritate, de la o distanţă de câţiva kilometri. Acesta era unul dintre motivele pentru care lui Argyll îi plăcea atât de mult Italia. Chiar şi vorbind cu el la telefon, Jonathan simţi că i se zbârleşte părul pe ceafă când Forster îl întrebă, pe un ton tărăgănat, denotând agasarea, ce dorea de fapt.

I-a zis că voia să obţină informaţii referitoare la un tablou despre care auzise că s-ar fi aflat cândva în posesia lui Forster.

— Ce-i chestia asta? O ghicitoare? Spune-mi ce tablou te interesează. Mi-au trecut o mulţime prin mână.

Argyll sugeră că ar fi preferabil să se întâlnească. Era o chestiune delicată.

— Ce, eşti prost?! Spune-mi despre ce este vorba, fiindcă n-am timp de pierdut.

— Prea bine. Vreau să vă întreb despre un Uccello, care s-a aflat în posesia dumneavoastră, la scurt timp după ce a fost furat din Palazzo Straga, din Florenţa, în 1963.

La capătul firului s-a aşternut o tăcere lungă, urmată, destul de enervant, de ceea ce semăna foarte mult cu un râset. Secretara din galeria de artă a fost şi ea surprinsă.

— Zău, chiar aşa?! spuse Forster. Măi, măi. Poate n-ar strica să stau de vorbă cu dumneata pe această temă. Cu toate că habar n-am cine eşti, adăugă el pe un ton deopotrivă ironic şi dispreţuitor.

Deşi simţea deja că nu-l putea suferi, Argyll a acceptat să se vadă cu el, în Norfolk, a doua zi, la ora unsprezece dimineaţa. Ce păcat că nu o putea convinge pe Flavia să-şi dorească mai mult să-l bage la închisoare pe individ, îşi zicea el, în timp ce punea telefonul jos.

— Ştiu la ce te gândeşti, spuse secretara cu accentul plat al celor din sudul Londrei, interpretând corect expresia acră apărută pe chipul lui. Un personaj foarte antipatic.

Privind-o, Argyll hotărî să fie franc:

— E atât de oribil ca om pe cât pare la telefon?

— Doamne, da. Mai rău chiar. Noroc că nu vine pe-aici aproape niciodată.

— Dar de fapt de ce ar veni? Parcă lucra pentru o bătrână doamnă?

— Oh, femeia a murit la sfârşitul anului trecut. Moştenitoarei ei nu i-a trebuit decât să se uite o dată la Forster ca să-l dea afară imediat. Aşa că omul e cam strâmtorat financiar. Dumnezeu ştie de ce i se mai dă voie să intre aici, totuşi. Şeful îl urăşte, însă cumva Forster face parte din dotarea galeriei. De fiecare dată când apare, îmi face viaţa un iad. O jigodie bătrână ca el este ceva insuportabil. Hei, dar de fapt care-i schema? A făcut o boacănă, nu-i aşa?

Argyll ridică din umeri, cu un aer opac.

— Nu ştiu, mai degrabă aş zice că a făcut o şmecherie reuşită, declară el, căznindu-se fără jenă să ponegrească numele unui om care, din câte ştia, era poate nevinovat ca un prunc.

— Zău?! N-ai pomenit ceva parcă despre un tablou furat? Ce-a făcut, l-a şparlit, nu-i aşa? Când a fost asta?

Până şi Argyll, totuşi, păstra o urmă de discreţie. Prin urmare, afişă o expresie evazivă, spunând că el, de fapt, nu cunoştea toate detaliile şi întrebă cum putea ajunge în satul Weller din Norfolk. Dezamăgită de atitudinea lui, fata îi răspunse, pe un ton supărat, că Liverpool Street era locul din care trebuia să pornească.

Afară, pe stradă, Argyll rămase locului câteva minute, gândindu-se ce să facă. Oare merita să se deranjeze până acolo? Avea într-adevăr ceva timp liber la dispoziţie înainte de a lua avionul înapoi spre Italia, dar pe de altă parte nu-i prea venea să se amestece prea mult în treburile de serviciu ale Flaviei.

De-a lungul anilor, ajunsese la concluzia că relaţia lor nu avea decât de câştigat dacă lăsa munca de poliţie în seama Flaviei. Doar dorinţa pur răutăcioasă de a-i crea cumva neplăceri omului cu vocea arogantă de la telefon

l-a împiedicat să renunţe complet la ideea de a vorbi cu el.

A decis că noaptea avea să fie un sfetnic bun şi de data asta. Întâi, în seara asta, se va duce în vizită la nişte prieteni. Apoi, se va odihni, relaxându-se şi analizând calm problema. Iar dimineaţa va hotărî ce urma să facă.

4

În timp ce Argyll se lupta cu aceste dileme, Flavia se ocupa şi ea de nişte lucruri care, în opinia ei, nu îşi puteau aduce o contribuţie substanţială la menţinerea unor măsuri, altminteri ezitante, pentru respectarea legii şi a ordinii publice. Aproape pe tot parcursul programului de lucru, în ziua plecării lui Argyll, Flavia a făcut muncă de birou.

Avea hârtii nerezolvate de câteva zile. O vastă hârţogăraie îşi croise drum spre biroul ei, unde, găsind locul agreabil, se instalase confortabil şi făcuse pui. Acesta era dezavantajul de a lăsa impresia, de-a lungul anilor, că eşti aproape indispensabilă. Uneori, se întreba cum de anumite chestiuni de ordin administrativ îi erau repartizate ei. Dar, asta era situaţia. Un munte de rapoarte despre furturi, o movilă de rapoarte despre arestări şi practic un lanţ muntos de ordinul Alpilor, constând din tipicele aiureli despre tot felul de lucruri. Arhivele solicitau o nouă maşină de fotocopiat. Ce să mai zică de Susannah, care voia să-şi ia liber joia următoare ca să se ducă la nunta fostului ei soţ?! Bizară cerere, dar în fond de ce nu? Foarte bine, dacă oamenii puteau fi aşa de destupaţi la minte. Contabilitatea avea îndoieli în privinţa decontului prezentat de un anchetator, care alesese să tragă la cel mai scump hotel din Mantova, într-o recentă deplasare de rutină.

Şi tot aşa, şi tot aşa. Ce s-ar întâmpla, se întreba ea cu un aer absent, dacă ar toca toate hârţoagele astea? Nu, n-ar ţine. Poţi să pierzi o întreagă galerie de artă şi nimeni nu va mişca un deget măcar; încearcă, însă, să faci pierdută o factură şi toată lumea se răstoarnă cu fundul în sus, până va fi găsită. S-a hotărât, în schimb, să încerce o diversiune şi să vadă ce se va întâmpla. În partea de sus a tuturor formularelor, notelor şi memoriilor, şi-a trecut cu litere mari iniţialele numelui, iar apoi a trimis toate documentele înapoi, la

departamentele de unde proveneau. Urma să vadă cât avea să dureze până când va apărea o reacţie.

Odată rezolvată chestiunea, Flavia a trecut la rapoartele adevărate şi, ca să se mai înveselească, a început cu arestările şi recuperările de opere de artă furate. Doar două cazuri din această categorie, unul referitor la nişte vase de ceramică din secolul al XVII-lea dosite şi uitate într-un compartiment de bagaje în gara feroviară din Napoli, care venise însoţit de comentariul că era vorba, probabil, despre nişte obiecte furate şi nu ştia cineva cumva de unde fuseseră furate? Şi o notă triumfătoare de la Paolo, anunţând soluţionarea, în fine, a cazului Leonardo. Cu asta, Flavia se duse la Bottando. Nu se întâmpla prea des ca un dosar să fie rezolvat complet — arestare, recunoaşterea faptei şi dovezi —, iar şefului ei îi făcea plăcere să afle imediat când apăreau asemenea rare situaţii.

— Oh, bun, spuse Bottando, când Flavia îi povesti totul şi îi dădu raportul. Slavă Domnului. Cine e omul?

Flavia zâmbi amuzată.

— Un biet student la arte plastice, care a încercat să scoată şi el un ban în plus. De fapt, e cam problematic ce să facem cu el.

Foarte adevărat. Cazul Leonardo fusese exploatat nemilos de presă, care pedalase pe creşterea infracţionalităţii în Italia. În realitate, lucrurile erau foarte simple: cineva scosese pe piaţă şi vânduse la negru nişte aşa-zise opere din tinereţe ale lui Leonardo, pe care câţiva cumpărători imbecili şi, în general, din străinătate se grăbiseră să le achiziţioneze. Pe puţin şase astfel de indivizi plecaseră fericiţi acasă cu nişte bucăţi de hârtie pe care se aflau, chipurile, operele create la tinereţe de geniul artistic şi ştiinţific al Renaşterii italiene.

Cât priveşte falsurile propriu-zise, calitatea lor era îndoielnică: caligrafia părea OK, însă hârtia era nouă şi, în loc de peniţă, se folosise un pix cu pastă, ceea ce

până şi un copil ar fi putut sesiza. Flavia se amuzase copios când discutase despre aceste lucruri cu primul colecţionar indignat din seria celor traşi pe sfoară. Sincer vorbind, întrebase ea, cum de putuseră să ia în serios o schiţă înfăţişând, chipurile, proiectul unui aspirator de praf, conceput la sfârşitul secolului al XV-lea?! Foarte ingenios, de altfel, şi poate chiar ar fi funcţionat, dacă vreo servitoare naivă s-ar fi lăsat păcălită să muncească din greu cu nişte foale suficient de mari, însă totuşi, zău aşa. Dar robotul de bucătărie renascentist, acţionat manual? Păi, se gândea Flavia, dacă nişte indivizi puteau fi atât de nătărăi, încât să cadă în plasa unei asemenea farse flagrante, nici nu meritau, de fapt, ca sistemul judiciar italian, pe banii contribuabililor, să-i scoată din încurcătura în care se băgaseră singuri.

Dar, bineînţeles, cazul ajunsese în ziare, iar Corrado Argan a decis că trebuia întreprins ceva. Astfel încât în seara precedentă făptaşul fusese săltat. Un flăcău drăguţ, se părea, care îşi folosise talentul artistic pentru a-şi permite costurile unui stil de viaţă cu puţin peste nivelul de penurie în care trăiesc îndeobşte studenţii la arte plastice, în Italia. Mai mult chiar, tânărul lucrase mână în mână cu un dealer, care, susţinea el, se aflase în spatele întregii afaceri.

— Presupun că o să-l băgăm la un interogatoriu, în timpul căruia vom plescăi dojenitor din buze, iar apoi vom încerca să îl eliberăm cu o cauţiune sau o condamnare cu suspendare.

— Cam aşa, da.

După aceea însă, Bottando îşi revizui părerea:

— Pe de altă parte, ar cam fi timpul să demonstrăm că ştim şi noi să luăm măsurile necesare pentru combaterea infracţionalităţii. Ştii ce, pune-l pe magistratul din Florenţa să îl bage la răcoare vreo săptămână măcar. Cine e omul?

— Magistratul? Branconi, parcă.

— Oh, perfect atunci. Da. Să-l umfle pe dealer şi să-l bage şi pe el la pârnaie. Mai ales că nu strică să-i mai intre şi ăluia frica în oase puţin. Poate chiar vreo două runde de interogatoriu, de asemenea. Să-l bage în sperieţi, clar?!

— O să-l trimit pe Paolo. I-ar prinde bine o zi de delegaţie.

— Ah, nu. Voiam să-l trimit la Palermo, pentru vreo două zile. N-ai putea să faci tu asta, în fond?

Flavia încuviinţă din cap.

— Sigur că da. Pot să mă duc mâine, dacă vrei. Asta înseamnă că pot să verific şi declaraţia Mariei Fancelli? Din moment ce tot o să fiu acolo?

Bottando zâmbi, amuzat de perseverenţa ei.

— Oh, foarte bine. Dar ţine minte…

— Nu-ţi pierde timpul cu asta. Ştiu. Ah, apropo, zise ea, scotocind prin poşetă, de unde scoase un plic.

— Ce-i asta?

— Copii ale documentelor din computerul lui Argan. Mi-am luat libertatea de a-mi vârî nasul pe-acolo, când s-a dus la masă, ieri. Mă gândeam că ţi-ar plăcea să le ai. În interesul unei bune coordonări a departamentului.

— Flavia, eşti minunată.

— Ştiu.

A doua zi, Flavia a pornit spre Florenţa, înarmată cu o întreagă listă de mici sarcini de îndeplinit, în felul acesta justificând deplasarea în interes de serviciu şi, totodată, conformându-se imperativelor de eficienţă impuse de Bottando. Deşi ar fi putut rezolva majoritatea problemelor prin telefon, efortul de a se ocupa personal de atâtea chestiuni, pe parcursul unei singure zile, era negreşit lăudabil. Trebuia să colecteze rapoarte privind diverse furturi, să inspecteze câteva locuri în care se comiseseră nişte jafuri, să aibă o scurtă întrevedere cu poliţia locală, să îl supună unui interogatoriu pe tânărul „Leonardo”, să discute cu magistratul despre cum urma

să se procedeze în cazul individului, să intervieveze o persoană despre care Bottando considera că ar corespunde cerinţelor unui post în cadrul departamentului şi aşa mai departe.

Dar prima oprire a făcut-o la aşezământul patronat de *signora* della Quercia, după ce, graţie cărţii de telefoane, care reprezintă pentru poliţie cel mai sofisticat instrument de anchetă, s-a convins că adresa era aceeaşi. Oricum, dacă n-ar fi ajuns la Florenţa, probabil că ar fi renunţat la orice investigaţie referitoare la respectiva problemă. Însă, cum mai avea o jumătate de ceas până la prima întâlnire fixată, s-a gândit că un drum până acolo era o modalitate de a-şi umple timpul mai puţin costisitoare decât dacă s-ar fi dus la o cafenea. La prima vedere, s-ar fi zis că *signora* della Quercia locuia într-unui dintre cartierele foarte selecte unde îşi aveau reşedinţa aristocraţii înstăriţi din Florenţa, la câteva sute de metri distanţă de Piazza della Repubblica, pe o stradă laterală întunecoasă, dar altminteri impozantă. Privind însă mai bine, constatai că era vorba despre un *palazzo* din oraşul vechi, care fusese vândut, renovat şi transformat în birouri pentru o mare companie comercială anonimă. Flavia ezită, după care intră şi se opri să întrebe la poartă. Probabil că *signora* se mutase, nu? Ştia cumva secretara unde ar putea să o găsească?

Secretara era surprinzător de vorbăreaţă şi, neavând altceva de făcut, i-a povestit amănunţit ce se întâmplase; mai mult, de fapt, decât voia Flavia să audă. *Signora* vânduse totul în urmă cu aproximativ doisprezece ani, însă toţi banii încăpuseră pe mâna fiului ei, care efectiv şi-i însuşise fără nicio ruşine. Tipul locuia acum într-un lux impresionant la Milano, în timp ce *signora* rămăsese practic fără nicio leţcaie. Noii proprietari, cumva de milă, dar cumva şi din cauza costurilor notariale, la care s-ar fi adăugat proasta publicitate cu care s-ar fi ales evacuând-o din fostul ei palat, i-au permis să locuiască

în pod, unde fuseseră pe vremuri camerele servitorilor. Oamenii presupuseseră că avea să fie o măsură temporară, desigur, însă bătrâna doamnă continuase să trăiască, ani de-a rândul, nedând nici acum vreun semn că s-ar fi pregătit să moară. Îi prindea bine, probabil, mişcarea fizică pe care o făcea urcând şi coborând şase etaje, în fiecare zi. Avea pe puţin nouăzeci de ani, remarcă secretara, şi era complet sonată. Era ultima dintre:, locatarii de odinioară: până şi Palazzo Straga era acum sediul central al unei firme importatoare de computere. Dacă Flavia voia să o vadă, trebuia să urce până în pod. Dar ar fi mai mult ca sigur o pierdere de vreme.

Flavia se îndreptă spre curtea din spate, de unde intrai spre scara de serviciu. Se opri câteva clipe. Şase etaje de urcat? Chiar merita să facă un asemenea efort?

În casa scării era o beznă neagră, frig în ciuda vremii călduroase de-afară şi o atmosferă extrem de neprimitoare. Flavia trebui să facă mai multe pauze ca să nu ajungă sus gâfâind de oboseală şi incapabilă să scoată o vorbă. Îi luă ceva timp să urce atâtea trepte, dar în cele din urmă se trezi în faţa unei uşi subţiri de lemn, în care bătu cu putere.

Stătea acolo nemişcată, ciulind urechile după vreun semn de viaţă, când într-un final auzi un scârţâit de podele şi un zgomot de paşi venind spre ea, de cealaltă parte a uşii. O femeie micuţă, cocârjată de povara anilor, îi deschise şi se zgâi la ea, cu un aer nedumerit. Flavia se prezentă, spunându-şi numele şi funcţia.

— Eh?! făcu femeia, punându-şi mâna pâlnie la ureche.

Flavia răcni că era poliţistă şi voia să stea de vorbă cu ea.

Bătrâna nu o crezu, rămânând postată în prag şi scuturând din baston, cu un aer ameninţător, ca şi cum, dacă Flavia ar fi îndrăznit să facă vreun pas greşit, ea ar fi snopit-o în bătaie. Flavia îi admiră curajul, dar nu şi

simţul realităţii; dacă voia, putea s-o salte pe sus cu o singură mână!

— Pot să intru? zbieră ea.

— Intră, atunci, spuse signora della Quercia cu o voce subţire şi piţigăiată, de parcă a ei ar fi fost ideea.

Încăperea în care locuia bătrâna doamnă măsura cam patru pe trei metri, fiind unul dintre cele mai ticsite spaţii interioare pe care Flavia le văzuse vreodată. Un pat, un lavoar, o sofa, un fotoliu, două scaune de sufragerie, trei mese, o bibliotecă de lemn, vreo şase covoare, plante în ghivece, o mică maşină de gătit, trei lămpi, dintre care una dădea o lumină difuză, iar pereţii, pe suprafeţele neacoperite de mobile, erau înţesaţi de fotografii, crucifixe, scrisori înrămate şi alte suvenire ale unei excepţional de lungi existenţe. Nu puteai face mai mult de un pas fără să nu te împiedici, iar Flavia, fără să se mai sinchisească să întrebe, îşi croi drum cu grijă printre obstacole şi se aşeză jos, de teamă să nu spargă din greşeală ceva.

Signora della Quercia veni şchiopătând în urma ei şi aterizâ ca un fulg pe marginea unui scaun din faţa Flaviei.

— Vreau să vă întreb despre una dintre fostele dumneavoastră angajate, urlă Flavia înspre ea.

— Sunt o Medici, să ştii, zise bătrâna.

— Ştiu că aţi avut la un moment dat un pension. Pentru eleve străine. Aşa e?

— Am avut un pension. Pentru eleve străine. Unul dintre cele mai selecte. Nu veneau aici decât cele mai distinse domnişoare. Crema Europei, asta erau toate. Nişte fete şarmante.

— Vreau să-mi povestiţi despre o femeie pe nume Maria Fancelli, ţipă Flavia, plină de speranţă.

— Cât de recunoscătoare mi-erau toate, dacă ai ştii. Eram pentru ele ca o a doua mamă. Desigur, eu nu încurajam genul acesta de intimitate. Fetele din înalta

societate trebuie să aibă simţul poziţiei lor de clasă, nu-i aşa?!

— Din câte am înţeles, aţi concediat-o. Este adevărat? răcni Flavia, deşi avea impresia că în cameră se derulau simultan două conversaţii paralele.

— Englezoaicele, ciripi della Quercia, ignorând cu nonşalanţă întrebarea. Englezoaicele, da. Erau foarte încrezute. Extrem de protocolare şi semeţe, majoritatea. Admirabile. Bineînţeles, sunt convinsă că s-au degradat în ultimii ani.

— Fancelli? strigă Flavia, încă optimistă.

— Şi cu mult respect faţă de civilizaţia italiană, desigur. Spre deosebire de franţuzoaice. Exact genul de domnişoare pentru care era conceput pensionul meu. De cea mai înaltă calitate. Crema Europei. Şi tot cu crema Europei s-au şi măritat.

— Slujnicele?

— Nici urmă din vulgaritatea care sluţeşte atât de iremediabil feminitatea din timpurile moderne, deşi ştiau şi ele să fie teribil de blânde. Erau vremuri mult mai frumoase pe-atunci. Dar, pe urmă, domnişoarelor mele au început să le vină idei. Nu mai acceptau să fie însoţite când ieşeau în lume, iar unele au început chiar să bea la petreceri şi să danseze cu domni care nu le fuseseră prezentaţi aşa cum se cuvine. Poţi să-ţi imaginezi aşa ceva?

Flavia scutură din cap, cu un aer trist.

— Mă bucur că eşti de acord cu mine. La scurt timp după aceea, am început să mă gândesc să mă retrag. Foarte bine, dacă te uiţi ce scriu ziarele în prezent. Poţi să-ţi imaginezi aşa ceva? Cum e posibil ca nişte doamne educate, de familie bună, să se preteze la gesturi sub demnitatea lor?! pufni ea cu dispreţ. Ştii cum le spuneam eu? Dacă Dumnezeu ar fi vrut ca voi să munciţi, ar fi făcut să vă naşteţi într-o familie de muncitori! Dacă ar fi vrut să vă creşteţi singure copiii, ar fi făcut să vă naşteţi într-o familie de burghezi!

întotdeauna mă ascultau. Şi mă respectau, să ştii. Eu fiind o Medici, înţelegi.

— Forster? zbieră Flavia, nădăjduind ca acest nume să scuture colbul de pe o amintire străveche.

Conversaţia lor părea să funcţioneze pe principiul asocierilor de idei. Întrebările nici nu-şi prea aveau rostul.

— Din fericire, n-am avut niciodată vreun scandal major, continuă ea cu acelaşi glas piţigăiat. Deşi cred că am avut noroc. Erau diverşi domni care le dădeau târcoale fetelor mele, ca muştele în jurul borcanului cu miere. Muşte. În jurul borcanului cu miere. Bestii, întotdeauna am ţinut strict la principiul de a primi la şcoala mea doar tinere pure, şi întotdeauna le-am trimis înapoi acasă la fel. Îţi poţi imagina ce dezastru ar fi fost dacă vreuna dintre domnişoarele acestea ar fi plecat de-aici dezonorată?!

Flavia oftă, resemnându-se la rolul pasiv de a sta acolo, tăcând, şi se uită pe furiş la ceas. Începea să intre în criză de timp.

— Asemenea lucruri nu li se întâmplă decât servitoarelor, turuia bătrâna în continuare. De fapt, ce pretenţii să ai de la nişte slujnice?! Deşi unii dintre junii care roiau pe-aici nici nu meritau să fie numiţi „domni”. Da, mi-aduc aminte. Ce m-o fi apucat să mă gândesc la asta? Pesemne că am făcut vreo asociere de idei. În anul în care domnişoara Beaumont a studiat la şcoala mea, da, o slujnică a păţit ruşinea cea mare şi am fost nevoită să o dau afară. Maria, aşa o chema. Ştiam că nu era nimic de capul ei, bineînţeles.

De-acum deja şi mintea Flaviei lucra tot pe principiul asocierilor de idei, aşa că raţionamentul ei făcu un salt mare în faţă. Pomenise numele lui Forster, iar cuvântul o stimulase pe bătrână să vorbească despre o slujnică pe care o chema Maria. Dar pentru ceea ce o interesa pe ea, de fapt, această constatare nu însemna mare lucru.

— Forster, răcni ea din nou, pentru orice eventualitate.

— Tânărul amestecat în povestea asta era un neruşinat. Se ţinuse scai după domnişoara Beaumont, ca un câine după stăpâna lui, încercând să-i intre în graţii. Ea îl trata cu dispreţul pe care îl merita un individ ca el, ştiind ce soi de om era, aşa că individul s-a consolat în altă parte. Ceea ce, fie-mi permis să spun, era tipic pentru cei de teapa lui. Cine se-aseamănă se adună, vorba proverbului. Domnişoara Beaumont a făcut o partidă foarte bună ulterior, ca majoritatea fetelor mele, de altfel. Cum îl chema pe tipul ăsta? Foster? Forster. Exact. De ce mi-o fi venit în minte incidentul ăsta?

— Nu-mi dau seama, zise Flavia. Dar pe servitoare cum o chema? întrebă ea, ridicând şi mai mult tonul.

— Desigur, a fost unul dintre anii superbi, în care am avut înscrise la şcoală, simultan, două fiice de duci. Şi o milionară americană. Fireşte, am avut ceva dubii în privinţa ei, deşi mi-a venit cu nişte recomandări de înaltă ţinută. Şi am avut perfectă dreptate, după cum am putut constata. Domnişoara respectivă stătea prea mult de vorbă cu servitoarele. O trăsătură de joasă speţă. Nicio persoană de viţă veche nu ar face aşa ceva. Nici măcar o americancă. Sângele nobil apă nu se face, să ştii.

— Numele ei?

— Emily, parcă. Emily Morgan. Era din Virginia. Asta e în America, din câte ştiu. Nu pot spune că mi-am dorit vreodată să ajung acolo, bineînţeles.

— Nu la ea m-am referit. Ci la slujnică, spuse Flavia, ridicându-se ca o furie în picioare, ca şi cum prin acest gest ar fi putut să o facă să fie în toate facultăţile ei, măcar câteva clipe. Cum o chema pe slujnica dumneavoastră? Maria, cumva?

Femeia se chirci pe scaun, şocul trezind-o din reverie.

— Fancelli, zise ea. Maria Fancelli.

— Ah, exclamă Flavia şi, păşind înapoi, epuizată de efortul dinainte, se împiedică de sofa.

— Desigur, m-am descotorosit de ea cât am putut de repede, să ştii. Nici nu s-ar fi putut altfel. Din fericire, incidentul nu a devenit de notorietate printre membrii cercului select pe care îl frecventam în acea perioadă. Nu ca acum, bineînţeles.

— Ah, da, zise Flavia, care deja nu prea mai era atentă.

— *Signorina* Beaumont a fost foarte supărată, însă am consolat-o spunându-i că persoanele de acest fel nu sunt capabile să îşi depăşească joasa condiţie dobândită prin naştere, indiferent cât de distins şi rafinat ar fi exemplul pe care l-au avut. Cred că a încercat să o ajute pe fată, considerând că fapta ei era doar consecinţa anilor tineri şi a naivităţii ce o caracteriza. Dar eu ştiam că lucrurile nu stăteau aşa.

Flavia făcu o grimasă, sperând însă ca interlocutoarea ei să considere că fusese un zâmbet plin de înţelegere. Oribilă babeta asta, se gândea ea.

— Ah, s-au dus de mult vremurile de odinioară, ciripea bătrâna doamnă. Cândva crema Europei venea aici, considerând că era un privilegiu. Acum, ce-i vezi că fac? Rucsac în spinare, camping, muzică zgomotoasă şi tot soiul de combinaţii sociale neadecvate. Ascultă-mă pe mine, dacă aristocraţia Europei nu vrea să dispară, va trebui să evite mezalianţele cu clasele inferioare. Ştii, *signorina*, mi-e teamă de ceea ce va aduce viitorul. Efectiv, mi-e teamă.

— Vă cred, spuse Flavia, renunţând la acea înfruntare inegală.

Parţial, din cauză că fusese învinsă atât de categoric de senilitatea haotică aruncată în luptă de *signora* della Quercia, Flavia şi-a petrecut toată seara luându-şi o revanşă iluzorie, sub forma întrebărilor cu care l-a

bombardat pe Giacomo Sandano, văzând o vigoare absolut inutilă.

Bietul om, la urma urmei, nu merita deloc un asemenea tratament şi, întrucât îşi plătise datoria faţă de societate apropo de fleacul acela cu Fra Angelico, chiar n-ar fi fost cazul să-l mai deranjeze; dar, ţinând seama de efortul depus pentru a afla unde era acest om, Flaviei i se părea stupid să nu profite acum de ocazia de a vorbi cu el. Respecta exigenţele impuse de Bottando şi voia să demonstreze cât era ea de conştiincioasă în exercitarea meseriei.

A dat de urma lui într-un bar în unul dintre cartierele sordide de la periferia oraşului, după ce descoperise că tipul nu se mai afla la puşcărie, aşa cum presupusese ea. De fapt, Sandano era din fire de un optimism prostesc, având permanent convingerea că *de data asta* planul lui era ireproşabil. Acesta era unul dintre motivele pentru care departamentul îl îndrăgea atât de mult; de fiecare dată când omul se lăsa ispitit să calce strâmb, poliţiştii puteau conta pe o nouă arestare reuşită, urmată în curând de o condamnare.

Pe scurt, individul era un infractor prăpădit, cum îi spusese la un moment dat un judecător. Faptele lui reprezentau un pericol în primul rând pentru el, şi mai puţin pentru alţii, iar mania obsesivă de a fura şi a escroca era mai mult păguboasă decât profitabilă, astfel încât nimeni nu înţelegea de ce naiba se mai obosea cu aşa ceva.

Bunăoară, isprava lui cea mai recentă, când încercase să fure nişte sfeşnice dintr-o biserică, o faptă de pe urma căreia se alesese doar cu o condamnare scurtă. Cum remarca procurorul când pregătea cazul, ideea de a se ascunde în altar, până când biserica urma să se închidă peste noapte, nu era deloc rea. Nu la fel de strălucită a fost alegerea momentului pentru a o pune în practică: Ajunul Crăciunului, singura zi din an când

biserica nu se închidea şi rămânea plină de lume până în zori.

Sandano se strecurase în firida din altar la ora şase seara şi se dăduse de gol pe la două noaptea, când l-au apucat nişte cârcei atât de groaznici, încât a început să urle de durere. A trecut ceva timp până ca preotul şi enoriaşii să depăşească starea de şoc provocată de ceea ce părea a fi un glas divin ieşind din altar, însă când şi-au revenit, l-au tras afară din ascunzătoare, l-au reanimat cu coniac, au chemat poliţia şi aşa Sandano a intrat din nou la pârnaie.

Omul şedea la masă, gârbovit peste paharul cu băutură — un bărbat sfrijit, la vreo treizeci şi ceva de ani, cu o alură bolnăvicioasă şi duhnind permanent a tutun. Îngălat, se gândi ea, în timp ce se apropia de el, venind din spate. Putea măcar să facă un efort.

— Te-am prins! exclamă ea, veselă, înşfăcându-l de umăr cu palma.

Sandano trase o sperietură de moarte.

— Mărturiseşte, Giacomo, mărturiseşte, continuă ea, ca să-l mai înmoaie un pic.

— Ce? se îngrozi jigodia aceea de om. Ce?

— Nimic, am glumit, spuse ea. Mă gândeam să-ţi fac cinste cu un pahar. Eram în trecere pe-aici şi mi-am zis: „Nu l-am mai văzut de mult pe vechiul meu prieten Giacomo. Ce-ar fi să aflu cum îi mai merge?” Ce mai faci?

Omul scutură din cap şi încercă, pe cât posibil, să-şi recapete sângele rece.

— Bine, spuse el, cu precauţie. Ce vrei?

Flavia făcu o mutră tristă.

— Potrivit statisticii, condamnările sunt la pământ, spuse ea. Aşa că noi — Bottando şi cu mine — ne-am gândit. Ce-ar fi să-l mai arestăm un pic pe amicul Giacomo al nostru? ne-am zis. Nu se poate să nu mai fi făcut el vreo mişculaţie.

Sandano tresări speriat.

— Sunt curat ca lacrima, zise el. S-a terminat cu trecutul pentru mine. Ştii bine asta.

— Prostii, spuse Flavia. Şi, precis, îţi vei da seama că am dreptate după ce vei petrece o noapte la zdup.

— Ce vrei, de fapt? repetă Sandano, pe un ton plângăcios. De ce nu mă laşi în pace?

— Fiindcă nu vreau. Vreau să bag pe careva după gratii. Iar tu eşti candidatul ideal. Cel mai bun, de fapt. Sfeşnicele alea. Cât timp a trecut de când ai ieşit din închisoare până să încerci mânăria asta? Haide. Fii sincer.

— O săptămână, spuse el, morocănos. Dar eram lefter.

— Şi de ce fuseseşi la puşcărie? Stai, cred că ştiu. Un tablou, nu-i aşa? Fra Angelico, dacă ţin bine minte. Am fost destul de surprinşi. Un pic în afara razei tale de acţiune chestia asta, nu? Dar ai şi scăpat uşor de tot. Cât ţi-au dat? Şase luni?

— Nouă, spuse el.

— Povesteşte-mi şi mie. Te-au prins la graniţă, parcă, nu? Atât de aproape şi totuşi atât de departe. Dar cum ai reuşit să furi tu obiectul ăla de artă fără să te prindă?

Sandano răsuci nervos paharul între degete şi îşi aprinse o ţigară. Pe urmă, fără tragere de inimă, spuse:

— Nu eu.

— Nu tu, ce?

— Nu eu l-am furat.

Flavia ridică o sprânceană.

— Haide, zău aşa. Doar ţi-ai recunoscut fapta. Şi te-au prins cu tabloul în portbagaj.

— Da, dar nu eu l-am furat.

Şi atunci de ce ai pledat vinovat?

— Fiindcă mi s-a propus un târg. Eu să-i ajut pe carabinierii locali să închidem rapid cazul, fără să mai trebuiască să vă cheme pe voi de la Roma, iar ei erau de acord să „uite” alte câteva chestiuni mărunte.

— Era şi chestia cu Meissen aici? întrebă ea, referindu-se la un serviciu de masă, extrem de valoros,

din porţelan, datând din secolul al XVIII-lea, pe care tipul îl furase dintr-o casă, dându-i drumul de la o fereastră, situată la etajul al treilea, în braţele unui complice, pregătit, chipurile, să-l prindă.

Ca de obicei, planul lui eşuase.

— Da, spuse el, amărât. Acolo, a fost prostia mea, nu încape nicio îndoială. Dar tot n-am înţeles de ce fratele meu aştepta să prindă prada în cealaltă parte a clădirii. Altminteri, ideea era bună. Doar zgomotul veselei sparte pe jos a alertat poliţia, fiindcă altfel scăpăm fără să mă înhaţe.

— Da, ghinion, ce să-i faci. Bun, vasăzică ai mărturisit că ai furat un tablou pe care nu tu l-ai furat?! Nu-i cam stupid, ce zici?

— Nu trebuie să mă jigneşti. Mi-au spus că ei ştiu că eu sunt făptaşul şi că nu vor renunţa la ideea lor fixă, indiferent cât de mult aş susţine eu că nu am fost decât curierul în afacerea cu pricina. Mi-au spus că, dacă recunosc, o să-mi dea o sentinţă uşoară şi că o să uite de Meissen.

— Şi nu s-au ţinut de cuvânt?

— Ba da. N-am de ce să mă plâng. Dar adevărul rămâne neschimbat: n-am furat eu tabloul.

— Ah, bietul de tine, spuse ea, cu compasiune. Nu se poate, ai găsit tabloul ăla frumos într-o ladă de gunoi şi te-ai gândit să i-l faci cadou maică-tii. Aşa că l-ai băgat în portbagaj, dar n-ai mai apucat să-l împachetezi elegant şi să i-l dai, fiindcă ticăloşii ăia de poliţai au şi tăbărât pe tine.

— Cam aşa.

Flavia se uită agasată la el.

— Zău, spun adevărul, insistă el, indignat. M-a sunat cineva şi m-a întrebat dacă nu vreau să-i fac un serviciu. Pe post de mesager, să trec un pachet peste graniţă. Cinci milioane de lire pentru o zi de muncă. Două milioane şi jumătate în avans. Atunci, am întrebat despre ce era vorba, iar omul mi-a zis un pachet…

— Care om?

Sandano se uită cu dispreţ la ea.

— Cum care? Prietenul prietenului unui prieten. O persoană care, din când în când, mai îmi dă câte ceva de lucru. Nu-i treaba mea cine e în spatele acestor afaceri. Eu trebuia să iau pachetul de la compartimentul de bagaje de la gară şi să-l depun în compartimentul de bagaje, la Zürich. După aceea, trebuia să trimit cheia la un număr de cutie poştală din Berna. Odată ce pachetul ajungea cu bine acolo, îmi trimiteau şi mie restul de bani. Şi ca să nu mă întrebi tu, îţi spun eu: habar n-aveam cine era persoana. La momentul acela. Din cauza asta povestea mea nu se pupă cu varianta carabinierilor.

— La momentul acela, repetă Flavia. Asta ce înseamnă?

— De ce ţi-aş spune?

— Fiindcă pot să-ţi fac zile fripte, dacă vreau. Şi fiindcă voi trata favorabil dosarul tău, data viitoare când te vor mai sălta pentru vreo mânărie. Ceea ce nu este decât o chestiune de timp. Priveşte asta ca pe un fel de poliţă de asigurare. Cine a furat tabloul?

Sandano părea indecis, cu o expresie deopotrivă făţarnică şi şireată. O combinaţie urâtă.

— Dar n-o să pomeneşti numele meu, da?

— Ferească Dumnezeu!

— Şi nu-i uiţi pe cei care ţi-au făcut un serviciu?

— Giacomo. Am eu mutră de om care să uite cine îi e prieten? Sau duşman? Spune-mi ce ştii.

Sandano făcu o pauză şi inspiră adânc.

— OK. Dar, bagă de seamă, mă bizui pe tine.

— Hai, ciripeşte.

— Nu ştiam cine era persoana la momentul respectiv. Cum ţi-am zis, treaba s-a aranjat prin telefon. Nu m-am întâlnit cu nimeni. Doar un simplu comision, aşa că, din punctul meu de vedere, cu cât ştiam mai puţin, cu-atât era mai bine. Treaba a ieşit prost, după cum ştii, pe mine m-au înhăţat şi m-au băgat la răcoare. Cumva, în

logica lucrurilor. Dar, acum vreo trei luni, am primit o vizită. Un tip care a venit să mă întrebe de Fra Angelico. Ce nu mersese bine. Omul era foarte civilizat şi, oricum, părea în cunoştinţă de cauză. Voia să fie sigur că nu divulgasem nimic nimănui. I-am răspuns că n-aş fi ajuns la pârnaie dacă nu mi-aş fi ţinut gura, ceea ce a părut să-l mulţumească. Mi-a dat nişte bani, spunând că era impresionat de discreţia mea.

— Şi?

— Şi nimic. Asta a fost tot.

— Cât ţi-a dat?

— Trei milioane de lire.

— Şi acum întrebarea-cheie. Ştii cine era?

— Da.

— Cine?

— Un englez.

— Numele?

— Forster.

5

Agentul de poliţie Frank Hanson era un tip precaut şi metodic, adică foarte potrivit pentru activitatea de rutină a unui poliţist din mediul rural englezesc. Avea patrulări pe care le efectua aproape zilnic cu maşina, pe trasee fixe, din sat în sat, oprindu-se periodic să stea de vorbă cu oamenii, pentru a arăta că îl preocupa menţinerea ordinii în fiecare comunitate, uneori prefăcându-se chiar că nu observă micile încălcări ale legii care se petreceau în jurul lui, şi în general comportându-se ca un om conştiincios şi cumsecade, foarte apreciat de cei care mai remarcau că există şi el pe lume.

În sinea lui, Frank Hanson considera că avea un program de lucru cam încărcat; circumscripţia în care îşi desfăşura activitatea fusese croită pentru zilele tihnite de odinioară, când viaţa la ţară era lipsită de riscuri, cu excepţia vreunui scandal la cârciumă, câteodată, sau de vreo ceartă în familie, care să-i mai ocupe timpul. Acum, după socoteala lui, nu exista o diferenţă prea mare între micul petic de teritoriu din Norfolk, care era sub oblăduirea lui, şi cele mai oribile zone din Londra, ori chiar din Norwich, ambele nişte oraşe în care el era convins că moartea subită reprezenta un mod de viaţă, iar păcatul constituia îndeletnicirea de căpătâi a locuitorilor.

În prezent, răul urban ajunsese până aici, spre disperarea lui. De câţiva ani, jafurile, violurile, incendierile intenţionate, furturile de maşini şi tot soiul de alte necazuri citadine se întinseseră ca o pecingine prin satele din regiune, iar viaţa lui devenise un chin, fiind nevoit să se deplaseze continuu cu maşina dintr-un cătun în altul, notând în grabă detaliile delictelor şi încercând să-i liniştească pe oameni, dar de fapt minţindu-i că existau cumva şanse ca vinovaţii să fie pedepsiţi.

Acum, bunăoară, era în drum spre o asemenea monstruozitate. Jack Thompson, un fermier important, cu o afacere rentabilă, tocmai telefonase la secţia de poliţie, spumegând de indignare, pentru a anunţa că, peste noapte, cireada lui de vaci de lapte se micşorase cu trei capete. Asta le mai lipsea poliţiştilor din Norfolk, să se ocupe acum şi de furtul de vite, de parcă n-ar fi fost de ajuns toate fărădelegile nefireşti cu care se confruntau.

Culmea, să furi vite în ziua de azi, se gândea el, sumbru, în timp ce şofa cu o viteză ce depăşea cu câţiva kilometri limita legală admisă în satul Weller. Ce mai urma acum? Vreo faptă de piraterie?! îşi zise el, pufnind scârbit. Bande de huligani din Norwich atacând nişte ambarcaţiuni de pe canalul navigabil şi scufundându-le cu ghiulele de tun?! Nici nu m-ar mai mira, bombăni el în barbă, gonind pe şosea.

Nu mai exista niciun fel de disciplină, îşi continuă el meditaţia interioară, revenind la una dintre temele lui preferate. Şi nu se referea doar la hoţi. Moralitatea se ducea de râpă în întregul ţinut. Egoismul era tot ceea ce mai conta. Blama guvernul pentru exemplul rău pe care îl dădea. Şi pentru faptul că nu îi plătea cu salarii decente pe funcţionarii publici destoinici asemenea lui.

Adică, se gândea el, uite la idiotul ăla de-acolo. Poftim la el, ce face, pe o şosea regională destul de circulată şi, altminteri, dotată cu un trotuar foarte bun, pe care să poată merge nişte pietoni ca el. Cum de nu-şi dă seama cât de periculos poate fi, nu numai pentru el, ci şi pentru alţii?! Nu. În schimb, el se plimbă ţanţoş pe mijlocul drumului, de parcă ar fi pe moşia lui. Unsprezece dimineaţa, şi deja omul era beat criţă, probabil.

Gata, prea de tot. Tipul ţopăia zglobiu, de parcă tocmai ar fi scăpat de la puşcărie, cu dreptul de a reveni în sânul comunităţii — încă unul dintre motivele de nemulţumire ale lui Hanson —, ignorând complet orice risc. Poliţistul apăsă puternic pe frână şi încetini,

pregătindu-se să îi tragă un perdaf acestui cetăţean imprudent.

— M-aţi văzut, strigă omul, când automobilul opri în dreptul lui.

Vorbea clar, dar pe un ton agitat; îmbrăcat acceptabil de bine, bărbatul avea părul blond şi mâini fine, pe care, acum, şi le frângea cu nervozitate.

— Nici n-aş fi avut cum să nu vă văd, domnule, nu-i aşa? spuse sec Hanson, în tradiţionalul stil mucalit al poliţailor get-beget. Nu credeţi că aţi fi mai în siguranţă pe trotuar?

— Dar am vrut să vă captez atenţia. E o urgenţă.

— Oh, zău, domnule? Şi de ce ar fi?

Bărbatul gesticulă vag înspre o cărare situată la o distanţă de aproximativ o sută de metri mai încolo.

— E un om acolo, se bâlbâi el.

În faţa unui asemenea prilej de a-şi manifesta simţul umorului, agentul de poliţie Hanson nu putea să nu fie la înălţime:

— Păi, nici nu-i de mirare, nu-i aşa, domnule? Acolo e o casă. Oamenii locuiesc în case, domnule. Bun, dacă ar fi fost un coteţ de găini…

— Da, ştiu asta, spuse bărbatul, deja impacientat. Vreau să zic că e mort. De-asta încercam să flutur din mâini, ca să vă fac semn să opriţi.

Zău, e mort? Păi, haidem atunci să vedem şi noi.

Şi astfel, raportând prin radio unde se afla şi conchizând că vacile fermierului Thompson fuseseră deja transformate în hamburgeri, ceea ce însemna că nu mai era atât de presant să ajungă acolo, Hanson intră cu maşina pe aleea ce ducea spre Old Mill House, lăsându-l pe pieton să vină în pas alert în urma lui.

— Şi-acum, domnule, vreţi să-mi spuneţi, vă rog, cum vă cheamă? zise el, dându-se jos din maşină.

— Argyll. Jonathan Argyll. Am venit să mă întâlnesc cu o persoană pe nume Forster, dar când am ajuns aici nu mi-a răspuns nimeni. Uşa era întredeschisă, aşa că am

intrat şi l-am găsit acolo. Unde îmi imaginez că este şi acum.

— Aha! Păi, hai să mergem să ne lămurim atunci!

Agentul de poliţie Hanson porni spre uşă, o împinse binişor, deschizând-o, şi păşi în vestibul.

Măcar în privinţa simţului de observaţie al domnului Argyll nu exista niciun dubiu. Trupul de la picioarele scării era, în mod incontestabil, neînsufleţit, iar unghiul strâmb şi nefiresc în care capul era legat de gât sugera imediat motivul morţii, mai ales dacă te uitai şi la sângele închegat printre firele de păr blond şi rar de pe ţeasta defunctului. Hanson nu îl cunoscuse personal pe Geoffrey Forster; ştia că omul avea ceva preocupări în domeniul artelor plastice şi că lucrase pentru cei de la Weller House. Sau, oricum, asta făcuse până la moartea domnişoarei Beaumont.

Având în vedere valul de jafuri şi tâlhării comise în zonă în ultimele săptămâni, primul lui gând a fost că şi aici se produsese o infracţiune din aceeaşi categorie sau, pur şi simplu, era doar un accident. Toate clădirile vechi, pe care orăşenii le agreau atât de mult, în opinia lui erau iremediabil incomode, neeconomice şi periculoase. Destul de drăguţe, presupunea el, cu acoperişul lor din stuf şi zidurile spoite cu var, dar nimic nu l-ar putea convinge vreodată să locuiască într-o asemenea casă. Scara, aici, era răsucită, foarte lustruită şi alunecoasă. Urcă până în capăt şi constată că ultima treaptă, înainte de palier, era şubredă şi juca. Îi trecu prin minte, în timp ce ieşea la maşină, pentru a cere prin radio să i se trimită întăriri, că era foarte posibil ca omul să fi alunecat, pur şi simplu, pe scări şi, căzând, să se fi lovit la cap şi să-şi fi rupt gâtul. Va trebui să mai aştepte, ca să-şi dea seama dacă se furase ceva din casă.

— Hei, alo, strigă el, după ce trimisese mesajul prin radio şi coborî iarăşi din maşina de poliţie. Unde-ai pornit aşa de capul dumitale?!

Argyll, care se îndrepta spre poarta din faţă, întoarse capul, agasat.

— Voiam doar să arunc o privire, îi răspunse el, ridicând glasul ca să se facă auzit. Mă gândeam să văd dacă nu descopăr poate ceva util pentru anchetă.

— Of, Doamne, se gândi Hanson. Încă unul care se crede mare detectiv! Genul de individ care se pricepe la toate şi îşi închipuie că poate dezlega orice enigmă.

— Nu mai arunca nicio privire şi vino lângă mine, ca să te am sub ochi. Apropo, dumneata cine eşti, de fapt?

Pietrişul de pe alee scârţâia sub paşii lui Argyll, care veni înapoi lângă Hanson şi îi dădu lămuririle cerute:

— Sunt negustor de opere de artă. Am venit aici ca să discut cu domnul Forster despre un tablou.

— Şi ce tablou era acela?

— Un tablou, care e posibil să se fi aflat în posesia lui. La un moment dat. Un tablou furat, de fapt, mărturisi el, cumva vinovat, ceea ce-l făcu pe Hanson să ridice din sprânceană.

— Oh, zău?! remarcă el, pe un ton plat.

Da, continuă Argyll emoţionat. Aşa că intenţionam să-l întreb despre respectivul tablou. Acesta este motivul pentru care mă aflu aici.

— Şi, mă rog, de ce te interesează pe dumneata chestiunea? Eşti proprietarul tabloului?

— Oh, nu.

— L-a furat de la dumneata?

— Doamne fereşte, nu.

— Mda. Ei, bine, domnule, îţi sugerez să rămâi exact acolo unde eşti acum. Nu pui mâna pe nimic şi aştepţi până vom fi pregătiţi să îţi luăm o declaraţie.

— N-ar fi util să arunc o privire prin jurul casei, în eventualitatea în care aş putea descoperi ceva?

Nu, domnule, spuse Hanson, cu o răbdare ostentativă. Stai locului şi nu te clinteşti. S-a-nţeles?

— Şi aşa Argyll, cu mâinile înfundate în buzunare, â stat încremenit acolo o jumătate de ceas şi a dârdâit de

frig în vântul rece, regretând că uitase cât de răcoroase sunt verile în Anglia şi aşteptând pleoştit lângă maşina poliţiei sosirea forţelor de ordine care să-i ia declaraţia.

Totuşi, a făcut câteva servicii utile pentru poliţie, cel mai important constând în deturnarea spectatorilor care treceau prin dreptul casei, ieşind din sat, vedeau maşina de poliţie, opreau şi veneau să întrebe ce se întâmplase.

— Un accident. Cel mai bine, să-i lăsăm pe experţi să-şi facă treaba, i-a spus el unui bătrân jerpelit, cu un câine răpănos şi o pungă de plastic plină cu mâncare congelată, care a apărut primul la poartă.

Omul şi-a arcuit o sprânceană, cu un aer insinuant, după care şi-a văzut de drum.

— Un accident, i-a spus el şi unui tânăr bondoc, cu mutră de derbedeu, care s-a apropiat peste câteva momente, holbându-se la casă, cu o fascinaţie aproape maliţioasă. Poate vreo spargere, nu se ştie.

La această ultimă remarcă, tipul îi aruncă o privire cruntă şi se grăbi să-şi ia picioarele la spinare.

— Un accident. Circulaţi, vă rog, a zis el din nou, de data asta adresându-se unei doamne cărunte, la vreo cincizeci şi ceva de ani, cu ochi strălucitori şi vioi, care intrase şi ea pe poartă, pentru a vedea evenimentele.

Dintotdeauna, visase să-i poată spune cuiva *circulaţi, vă rog*.

— Nu fi ridicol, i-o trânti doamna, cu un timbru tăios, împingând la o parte autoritatea lui nelegitimă, cu un aer de dispreţ întemeiat. Cum să-mi ceri mie aşa ceva?! Hanson! răsună neaşteptat de tare glasul ei, strigându-l pe poliţaiul care dispăruse iarăşi în casă. Ieşi afară de-acolo!

Şi Hanson s-a executat, cu o viteză uimitoare. Argyll era impresionat. Poliţaiul nu a făcut neapărat o plecăciune, însă în mod vădit era mult mai amabil cu această doamnă decât fusese cu el.

— Ce naiba se întâmplă aici? întrebă ea, pe un ton iute.

— Forster. A murit, doamnă Verney. Din câte se pare, şi-a rupt gâtul.

Deşi părea luată prin surprindere de această veste, doamna Verney îşi păstră cumpătul şi, în niciun caz, nu-şi pierdu timpul cu tipicele expresii de regret, şoc sau groază.

— Când?

Hanson scuturǎ din cap.

— De ceva timp, cred. Cadavrul s-a răcit. Probabil că a căzut pe scări. Domnul acesta — îl indică el pe Argyll, cu o mişcare din cap — e cel care l-a găsit aşa.

— Acum vreo zece minute, interveni Argyll, neîntrebat. Pe la vreo unsprezece. Aveam întâlnire cu el.

— Te-aş ruga să mă ţii la curent, spuse femeia, ignorându-l complet pe Jonathan, după ce îl măsură rapid cu privirea. Casa a fost a noastră, în fond. Ştiam că ar fi trebuit să reparăm scara aceea. Tot treapta de sus e problema? întotdeauna a fost un pic cam şubredă. Eu i-am şi spus la un moment dat…

Poliţistul Hanson a ţinut să specifice că, sub acest aspect, doar experţii vor putea trage o concluzie avizată. Doamna tăcea, cu mâinile în buzunare, reflectând câteva clipe.

— Mda, spuse ea după un timp. Dacă voi fi dată în judecată, pe motiv că am vândut un imobil care avea o scară periculoasă, aş prefera să aflu cât mai curând cu putinţă. Haide, Frederick, continuă ea, fluierând spre labradorul care amuşinase pe lângă tufele de trandafiri.

Chiar dacă existaseră cumva nişte indicii folositoare, de genul unor urme de paşi pe sol, acum dispăruseră probabil complet, remarcă Argyll în sinea lui.

Pe urmă, doamna se răsuci pe călcâie şi porni înapoi pe alee, dispărând pe şosea.

— Cine era? îl întrebă Argyll pe poliţist, gândindu-se că asaltul la care fuseseră supuşi amândoi putea forma o punte adecvată stabilirii unor relaţii mai cordiale.

— Doamna Mary Verney, zise Hanson. Proprietara terenurilor din zonă. Sigur, doamna nu e de prin părţile locului şi, de altfel, nici nu mai deţine prea multe terenuri, din câte ştiu. O femeie foarte drăguţă, dar nu s-a născut aici. A preluat doar de curând moştenirea, când a murit verişoara ei.

— Ah.

Dar posibilitatea de a continua această conversaţie constructivă s-a văzut brusc curmată prin apariţia intempestivă a întregului efectiv de poliţişti veniţi să se ocupe de diversele lor îndatoriri în cadrul unei asemenea anchete.

Şi aşa mecanismul greoi şi lent al justiţiei a început să se urnească din loc. S-au făcut fotografii, s-au măsurat distanţele, frunţile s-au mai încruntat, ferestrele au fost cercetate atent, bărbiile au fost scărpinate. Cadavrul a fost ridicat şi declaraţia a fost consemnată. Toate operaţiunile au durat ceasuri în şir, dar, din câte îşi dădea seama Argyll, nu s-a realizat mare lucru.

Reprezentanţii poliţiei locale, totuşi, erau foarte mulţumiţi de ei înşişi. Specialiştii în prelevarea amprentelor digitale ţopăiau prin jur, pufăind ca o gaşcă de frizeri maniaci. Alţi experţi diverşi şi-au exprimat opinia preliminară că, la o evaluare aproximativă a faptelor, se părea că Geoffrey Forster îşi dăduse obştescul sfârşit căzând pe scări. Nimeni nu s-a încumetat, însă, să enunţe vreo ipoteză despre cum se ajunsese la producerea nefericitului incident.

Frustraţi de faptul că investigaţiile lor nu scoseseră la iveală nimic consistent, poliţiştii, asemenea Flaviei cu Sandano, şi-au luat revanşa îndreptându-şi toată atenţia asupra lui Argyll, care, timp de câteva ceasuri, a trebuit să declare cu ce se ocupa, explicând de ce venise acolo şi justificându-şi toate mişcările. El le-a recomandat ca, în cazul în care doreau dovezi despre bunele lui intenţii şi, în general, despre colaborarea lui utilă cu poliţia, să ia legătura, în Italia, cu Departamentul Furturi de opere

de artă. O *signorina* di Stefano, a adăugat el, vorbea englezeşte suficient de bine, încât să-l poată ridica în slăvi, într-o limbă pe înţelesul lor.

Cu o oarecare reticenţă, mintea colectivă a poliţiei a virat încet spre concluzia că, dacă Forster ar fi fost ajutat de la spate în coborârea lui finală, era puţin probabil ca Argyll să-i fi dat acest „brânci de ajutor”, cu atât mai mult cu cât medicii, ulterior, au formulat opinia preliminară că omul era mort de cel puţin douăsprezece ore, iar Argyll, la rândul lui, putea demonstra cu uşurinţă că el se aflase la Londra în respectivul interval de timp. Fără a exclude în totalitate supoziţia unei fapte murdare în cazul de faţă, datele existente infirmau o asemenea variantă. Mai mult chiar, Bottando, în absenţa Flaviei, şi-a făcut datoria spunând că, în opinia lui, Argyll era, în general, un om care respecta legea.

— Şi tabloul acesta, spuse inspectorul Wilson, dumneata credeai că se afla în posesia domnului Forster?

— Nu. Aş fi foarte surprins dacă aş afla că tabloul era la el. Orice om care ar păstra o pictură furată, timp de peste două decenii, este cel puţin un prost. De ce să te mai fi obosit să-l furi, atunci?

— Dar ai avut impresia că ştia la ce te referi când aţi vorbit la telefon?

— Oh, da. Aşa mi s-a părut. Mi-a zis că vom discuta despre asta. Punând intenţionat accentul pe „asta”, înţelegeţi?

— Ştii ce înfăţişează tabloul?

— Am o descriere aproximativă. Am aflat despre acest subiect acum câteva zile. Până atunci, nu auzisem niciodată de el. Era o Madonă cu pruncul.

— Nu ai o fotografie, presupun?

Argyll clătină din cap şi spuse că nimeni nu avea niciun fel de fotografie a picturii în cauză.

— Foarte instructiv, domnule. Mulţumesc. Bun, vasăzică ai ajuns aici…

— Şi au ţinut-o în continuare la fel, formulând enunţuri, dactilografiind, căutând martori, confirmând, semnând. Într-un final, s-a terminat.

— Oh, şi încă un lucru, domnule. Paşaportul dumitale.

— Ce-i cu el?

— Vrei să mi-l dai, te rog?

— Cum adică? De ce?

Wilson zâmbi, cumva încurcat.

— Îl vei primi înapoi peste câteva zile, sunt sigur.

— Asta înseamnă că sunt obligat să rămân aici?

Wilson zâmbi din nou.

— Şi slujba mea, nu vă gândiţi? Eu locuiesc în Italia, dacă nu ştiţi.

— Ştiu. Din acest motiv, avem nevoie de paşaportul dumitale.

— Dar nu mă arestaţi, sper?! Mă suspectaţi de ceva?

— Oh, nu. Dar s-ar putea să avem nevoie să stăm de vorbă cu dumneata din nou şi ne-ar fi mult mai uşor să ştim că te putem găsi imediat.

Inspectorul de poliţie a fost foarte politicos, însă absolut ferm în decizia lui. Argyll, enervat şi un pic alarmat, i-a predat documentul. Habar n-avusese vreodată cât de uşor se poate confisca un act de identitate. Acum, când nu-l mai avea, îi simţea lipsa.

După ce a fost informat că, la momentul potrivit, i se va cere să mai dea o declaraţie, Jonathan Argyll a fost lăsat în pace, ceea ce nu însemna însă că ar fi avut cum să-şi umple timpul într-un sat ca Weller. Trecând prin dreptul staţiei de autobuz de pe singura stradă adevărată din localitate, şi-a dat seama că lucrurile nu stăteau deloc pe roze: ultimul autobuz spre Norwich plecase deja, iar şanse de a mai prinde vreun tren spre Londra nu prea erau. Va trebui să stea la mila poliţiei locale, rugându-i să-l ducă şi pe el cine-ştie în ce altă localitate. Doar dacă nu găsea, poate, vreun hotel unde să tragă peste noapte.

Mai rămăsese şi fără ţigări, aşa că se duse să se aprovizioneze şi să facă nişte investigaţii.

— Cinci pachete de Rothmans, îi spuse el femeii ursuze şi pământii la faţă, care stătea în spatele tejghelei din prăvălioara care funcţiona şi pe post de oficiu poştal al satului.

Înşfăcând la repezeală unul dintre pachetele de ţigări pe care vânzătoarea i le pusese în faţă, Argyll aruncă o privire pe rafturi, pentru eventualitatea în care ar fi fost nevoit să-şi facă nişte provizii de merinde. Din păcate, nu erau decât produse conservate, unele care zăceau acolo congelate de veacuri, altele în cutii de tablă, acoperite de un strat subţire de praf. Alese să nu se atingă de nimic de-acolo, gândindu-se să-şi ia totuşi nişte biscuiţi. Aveau şi italienii cusururile lor, nu se prea pricepeau să facă biscuiţi buni. Oricum, nu din cei cu ciocolată deasupra.

— Spuneţi-mi, vă rog, i se adresă el în continuare femeii, care i se părea un exemplu edificator al pericolelor prezentate de căsătoriile consangvine şi o proastă alimentaţie. Există vreun hotel prin apropiere? Unde să-mi pot lua o cameră pentru la noapte?

— Eşti de la poliţie?

— Nu.

— Douăsprezece lire cincizeci.

— *Poftim*?

— Pentru ţigări. Costă douăsprezece lire cincizeci.

— Doamne Sfinte, se miră el şi, cu părere de rău, îi dădu aproape toţi banii din buzunar. Cum e cu hotelul?

— Nu e.

— Există totuşi o cârciumă, rosti din spate un glas vesel şi deja familiar. Au şi nişte odăi, dar sunt un pic cam riscante.

Argyll se răsuci pe călcâie şi îl văzu pe labradorul Frederick postat în picioare pe pragul uşii deschise a prăvăliei.

— Şobolani, deduse el, dezamăgit.

— Exact, confirmă calmă Mary Verney, intrând şi ea, în urma câinelui. Dar s-ar putea să scapi cu viaţă o noapte sau două. Eşti nevoit să rămâi pe-aici din cauza lui Geoffrey, nu-i aşa?

O doamnă cam indiscretă. Argyll observă cu coada ochiului cum femeia palidă care îi vânduse ţigările se trase înspre intrare, ca să audă mai bine discuţia. La rândul lui, Argyll se îndreptă şi el spre uşă, însoţit de doamna Verney.

— Cum te cheamă? îl întrebă ea, când ieşiră afară, la aer curat.

Avea o voce plăcută, bine articulată, dar care, totuşi, în mod ciudat era lipsită de orice accent. Singura explicaţie, se gândi Argyll, era faptul că doamna Verney vorbea normal: fără acea rusticitate grosolană tipică multor localnici, dar nici cu inflexiunile guturale asociate îndeobşte cu aristocraţia britanică.

Argyll se prezentă, după care îşi concentră atenţia, mai direct, asupra tovarăşei lui de drum. O englezoaică tipică, drăguţă, cu haine din tweed şi mult păr de labrador pe ea. O osatură frumoasă şi genul de piele care îşi păstrează prospeţimea graţie deceniilor petrecute la aer, în burniţă şi ploaie rece, vânând animale de blană.

— Bem un ceai, apropo? Haide, în felul ăsta am prilejul să scot de la dumneata tot ce ştii despre Geoffrey şi ce s-a întâmplat acolo. Te previn, însă. Poliţaii de-aici sunt oribil de taciturni, iar eu mor de curiozitate să aflu tot.

Argyll cântări invitaţia, după care acceptă. În fond, i-ar prinde bine o schimbare de decor. În afară de asta, în timp ce el îi furniza informaţiile care o interesau, acelaşi lucru îl putea face şi ea pentru el.

O acompanie, aşadar, înapoi în lungul străzii principale a satului, la un moment dat cotind la stânga pe o alee largă. În acest răstimp, noua lui cunoştinţă sporovăia cu dezinvoltură, ba despre familia de gaiţe

care îşi făcuse cuibul în stejarul de-acolo, ba despre stricăciunile provocate de boala ulmului olandez, care transformaseră vizibil întreaga zonă. Remarcile ei erau punctate de fluierături şi strigăte spre câinele Frederick, care sărea încolo şi încoace pe lângă ei, amuşinând voios prin fiecare băltoacă zvântată care i se ivea în cale.

Pe ansamblu, satul nu era urât, conchise el, mai ales că era amplasat în una dintre porţiunile mai mici din estul Angliei, care nu sunt turtite ca o clătită şi nici măturate de rafalele de vânt geros coborâte direct de la Polul Nord. În mod limpede, totuşi, aşezarea pierduse mult din prestanţă în ultimele secole. Probabil, nu mai număra acum nici măcar o mie de locuitori, majoritatea locuind în imobile minuscule de-a lungul acelei miniaturi de stradă principală şi, de asemenea, în fermele şi casele ţărăneşti din împrejurimi. Cu biserica din localitate, pe de altă parte, s-ar fi putut făli orice oraş măricel. Era un edificiu vast, în care fiecare sătean avea locul lui, rămânând în rest încă foarte mult spaţiu liber. Turla macabră, construită în muchii drepte, domina întregul peisaj, iar absenţa oricărei alte clădiri de o grandoare comparabilă în regiune nu făcea decât să scoată în evidenţă faptul că satul nu-şi revenise încă pe deplin de pe urma ciumei negre.

Pe lângă toate acestea, în localitate mai exista un mic cartier izolat, format din vile moderne amplasate la periferie, care fuseseră construite pentru cei dornici să stea la ţară, dar fără să renunţe la confortul sau la aparenţele existenţei citadine din zonele rezidenţiale, iar în acest loc se afla şi Weller House.

Conacul era amplasat în capătul unei alei impozante, deşi cumva lăsată în paragină, şi fusese construit, din câte presupunea Argyll, la sfârşitul veacului al XVII-lea. De atunci, avuseseră loc câteva modernizări, o grecizare a unei laturi în secolul al XIX-lea, iar peste câteva decenii o goticizare a celeilalte laturi, astfel încât

construcţia semăna izbitor cu o imagine exemplificatoare dintr-un manual despre stilurile arhitecturale. Oricum, rezultatul era fermecător. Iar proporţiile ideale, de asemenea. Nu un palat gigantic, ci un conac spaţios în care să poţi locui şi cu care, totodată, să poţi epata toţi vecinii pe o rază de treizeci de kilometri.

Retras şi liniştit, totodată, completă Jonathan în sinea lui. Situat cam la un kilometru distanţă de localitate, rupt de restul lumii prin terenurile încă întinse — deşi acoperite de bălării —, care se pierdeau într-o pădure deasă şi neîngrijită, cu un zid înalt de piatră şi o poartă mare din fier ruginit, care dădea spre şoseaua principală. Odinioară, menirea zidului de piatră era să-i ţină la respect pe ţărani; acum, rostul lui era să ţină departe toate zgomotele epocii moderne. Adaptabilitatea, iată un lucru esenţial.

Din păcate, zidul de piatră nu era un tampon fonic prea eficient. Exact când admira în sinea lui liniştea desăvârşită din jur, Argyll auzi un huruit gros venind de dincolo de zări. În timp ce stătea acolo, încercând să se dumirească totuşi ce fel de furtună, probabil, se iscase în văzduhul îndepărtat, zgomotul crescu în volum şi se transformă din ceea ce semăna cu un fel de tunet surd într-un soi de vaiet din ce în ce mai piţigăiat. Pe urmă, cu o bubuitură explozivă care făcu să-i vibreze pământul sub picioare, două obiecte negre şi foarte ameninţătoare ţâşniră prin aer la câteva sute de metri deasupra lui, sfredelind înaltul cerului cu o viteză aproape incredibilă. Apoi, se făcură nevăzute dincolo de crestele copacilor din capătul domeniului, iar zgomotul se disipă lent, din nou.

— Ce Dumnezeu a mai fost şi asta? o întrebă el pe noua lui amfitrioană, care nu părea să dea vreo atenţie tulburătorului fenomen.

În schimb, doamna Verney se uită la ceas şi spuse cu un aer misterios:

— Ora cinci şi treizeci de minute. Pesemne că au bombardat iarăşi Scoţia.

— Poftim?

— Sunt avioane F1-11, îl lămuri ea, cu acea totală indiferenţă născută dintr-o lungă familiaritate. Bombardiere americane, adăugă ea, pentru eventualitatea în care cunoştinţele lui Argyll în materie de aeronave ar fi fost mai sumare. Baza este situată cam la vreo doisprezece kilometri de-aici, iar noi suntem plasaţi sub culoarul lor de zbor. Când le mai vine cheful de joacă şi devin obraznici, nu se pot abţine să nu tureze motoarele la maximum când zboară pe deasupra aleii străjuite de copaci. Groaznic de gălăgioşi, nu-i aşa?

— Şi nu-i poate nimeni opri? Casa o să se năruie cu totul dacă va continua să mai vibreze aşa.

Doamna Verney arătă spre casă, unde o crăpătură lungă era vizibilă de sus până jos, pe partea laterală.

— Încerc să-i conving pe americani că totul e numai din vina piloţilor lor şi că ei ar trebui să plătească pentru asta. De fapt, presupunerea mea este că acea crăpătură a apărut înainte ca fraţii Wright să fi venit pe lume, dar nu contează. Cu un pic de noroc, tot vor scoate banul înainte de a pleca.

— Unde să plece?

— Habar n-am, acolo de unde-au venit, ridică ea din umeri. Baza aeriană se închide, întrucât au ajuns la concluzia că nu mai există pericole de care să ne apere. Dezastru.

— De ce? Va fi mult mai liniştit pe-aici.

— Da. Şi tocmai asta este problema. Niciun navetist nu vrea să locuiască aici, fiindcă e prea mult zgomot; prin urmare, atunci când se vor cărăbăni, Weller va deveni o urbe-dormitor ca atâtea altele. În plus, americanii erau şi incredibil de generoşi. Ţineau atât de mult să fie iubiţi, încât au fost în stare să suporte costurile montării de ferestre termopan la fiecare casă, pe o suprafaţă de câţiva kilometri; au repavat toate

drumurile pe care le foloseau camioanele lor şi, de asemenea, au organizat anual petreceri şi excursii pentru copiii localnicilor. Minunaţi oameni! Mult mai cumsecade decât cei din consiliile locale. Şi, acum, distracţia s-a terminat. Sentimentul general al oamenilor de-aici este că totul ni se trage de la ruşi, care sunt prea slabi şi nevolnici. Haidem, să mergem.

Rumegând această bizară analiză de geopolitică, Argyll intră, în urma doamnei Verney, pe uşile mari de lemn, de pe care vopseaua se jupuise pe alocuri, şi ajunse în hol. Aici, aşteptă răbdător, examinând semnele distincte de cari în lambriurile din lemn maro-închis, în timp ce gazda lui, cuprinsă chipurile de o criză de indignare, îi telefona comandantului bazei, pentru a protesta faţă de prostul obicei al piloţilor de a folosi arboretul ei drept ţintă de antrenament. Şi nu e prima oară, colonele, nu e prima oară, a ţinut să precizeze pe un ton înţepat.

— Bun, gata, spuse ea, după aceea. Acum, ceaiul. Şi bârfele. Dar întâi ceaiul.

Acestea fiind zise, îl conduse jos, la subsol, pe o scară sordidă, într-o bucătărie atât de vetustă, încât ar fi putut foarte bine să fie decupată de-acolo şi transportată cu totul într-un muzeu înfăţişând viaţa casnică în epoca edwardiană. Apoi doamna Verney se apucă să prepare ceaiul.

— Niciun fel de utilităţi moderne, dar nici servitori care să poată lucra cu aparatura asta veche, remarcă ea. Tot ce poate fi mai rău în ambele lumi. Îmi petrec viaţa încercând să repar siguranţele, atunci când se întâmplă să sară. Este uluitor cât de multe poţi învăţa despre circuitele electrice, atunci când intri în rândul micii nobilimi rurale.

— Credeam că, prin naştere, faceţi parte din nobilimea rurală. Nu ăsta e rostul, în fond?

— Depinde cât de tenace ţi-e soiul. În cazul familiei mele, membrii ei s-au dovedit cam plăpânzi. Mor toţi ca

muştele. Eu sunt cam ultima dintr-o întreagă filiaţie. Unchiul meu Godfrey, care a adus proprietatea în starea jalnică în care o vezi, a dat ochii peste cap acum vreo cincisprezece ani. Fiica lui a murit iarna trecută. Lăsându-mi mie moştenire acest sinistru mausoleu, un gest de mărinimie pentru care nu-i sunt prea recunoscătoare. Plus câinele ei, bineînţeles. Cea mai oribilă zi din viaţa mea a fost atunci când am moştenit domeniul. Câinele e OK, însă.

— Presupun însă că nu sunteţi obligată să locuiţi aici. N-aţi putea, pur şi simplu, să închideţi totul şi să vă mutaţi într-o vilă mai confortabilă?

Doamna Verney oftă, în timp ce turna apa clocotită într-un ceainic de mărimea unei căzi de baie.

— Şi atunci cine-ar mai repara siguranţele când se întâmplă să sară? Sau instalaţiile sanitare, când se înfundă? Sau acoperişul, când începe să curgă? Fără o îngrijire permanentă, şandramaua asta barocă s-ar prăbuşi într-o săptămână. Nu poţi să trânteşti uşa în urma ta şi să-ţi iei tălpăşiţa, fără niciun simţ de răspundere. Şi, înainte de a-mi comunica sugestia dumitale, să nu crezi că nu m-am gândit şi eu la asta. O poliţă de asigurare grasă şi împănată, un incendiu salutar şi eu plângând cu lacrimi de crocodil, în timp ce încasez cecul.

Argyll se aşează la masa din bucătărie şi îi zâmbi amuzat doamnei Verney.

— Dar, bineînţeles, până la urmă tot m-ar prinde, nu-i aşa? Şi să fiu a naibii dacă am vreo intenţie de a-mi petrece restul vieţii în puşcărie, pentru proprietatea asta cu care m-am pricopsit.

— Dar nu i-o puteţi dona altcuiva?

Cui?! pufni ea. Eu sunt singura Beaumont care a ştiut să îşi câştige existenţa muncind. Dacă eu nu mă pot descurca, alţii, crede-mă, nu vor fi în stare să facă nimic. Singurul lucru de apreciat la ei este faptul că au

înţelepciunea de a nu încerca. Fiindcă fraierul se cunoaşte de la o poştă.

— Dar Patrimoniul Istoric?

Da, ăia ar lua casa. Dar nu plină de datorii, ceea ce este şi problema în momentul de faţă. Prin urmare, sunt nevoită să o ţin, cel puţin până când reuşesc să pun mâna pe nişte bani. Ce caraghioasă e lumea asta, nu crezi? Presupun că n-ai disponibile vreo două milioane de lire sterline, cu care să nu ai ce face? Am putea transforma domeniul într-un centru de conferinţe sau am putea să-l umplem cu bătrâni înstăriţi, pe care să-i stoarcem de bani.

— Nu contaţi pe mine.

— Păcat.

— Asta înseamnă că n-aveţi copii?

— Ba am, trei. Doi gemeni şi unul separat. Sunt împrăştiaţi în cele patru zări, slavă Domnului. Adică, îi iubesc enorm, dar acum au plecat să înveţe pe cont propriu cât de mizerabilă e viaţa asta. Existenţa mi se pare mult mai calmă aşa. Ca şi cum aş fi din nou tânără.

— Splendid.

— Bun, acum povesteşte-mi despre dumneata. Cine eşti? De unde vii? Trăieşti singur? Eşti însurat? Lucrul cel mai important — ce se întâmplă în satul ăsta? Şi ai cumva vreun amestec în toată chestia de-aici?

Şi aşa, bând ceaiul cu doamna Verney, Argyll i s-a confesat cu lux de amănunte, povestindu-i despre viaţa lui, în timp ce femeia perspicace din faţa lui mişca înţelegătoare din cap şi îi punea întrebări suplimentare. Interogatoriul exhaustiv pe tema morţii lui Geoffrey Forster era demn de cel mai dibace avocat. Pentru prima oară de când coborâse din avion, Jonathan Argyll se simţea relaxat şi, în consecinţă, a rămas la taclale acolo, mult mai mult timp decât s-ar fi cuvenit.

— Dar eşti un *bun* dealer de artă, dragul meu? întrebă ea, după ce epuizase subiectul morţii lui Geoffrey

Forster şi începuse să sape în viaţa personală a lui Argyll.

— Mă pricep la artele plastice, dar partea cu negoţul mă cam pune la pământ. Mi s-a zis că îmi lipseşte instinctul de ucigaş.

— Adică nu eşti suficient de nemilos?

— Da, asta-i opinia generală. În realitate, marele necaz este faptul că nu am bani destui ca să cumpăr tablouri cu care să pot da lovitura. Dealerii mari pornesc în afaceri fie vânzând cu nemiluita lucrări de-ale lor sau au un sponsor care vine cu capitalul necesar. Dar n-am văzut să se fi format vreo coadă la uşă, în ceea ce mă priveşte.

— Îţi doresc baftă.

— Mulţumesc.

Şi aşa conversaţia s-a desfăşurat inofensiv, trecând de la una la alta, iar când Argyll s-a uitat la ceasul de pe perete şi a văzut că se făcuse aproape opt seara, a tresărit uimit şi s-a ridicat în picioare.

— Te grăbeşti? întrebă ea.

— Nu neapărat. Dar s-ar cădea să plec: trebuie să-mi găsesc un loc unde să dorm la noapte.

— Dormi aici.

— Nu mi-aş permite să vă deranjez.

— Faci cum vrei. Cât timp doreşte poliţia să te aibă la îndemână?

— Habar n-am. Nu-mi imaginez ce altceva i-ar mai putea interesa de la mine. Însă, din câte mi-am dat seama, se aşteaptă să rămân pe-aici. În plus, mi-au reţinut paşaportul.

— Mda, eşti cumva ţinut captiv, dădu ea din cap, cu subînţeles. Ştii ce, dacă mâine mai eşti încă pe-aici, vino la cină. Pot măcar să-ţi garantez că mâncarea va fi mai bună decât la cârciumă.

Argyll îi spuse că ar fi încântat să dea curs invitaţiei.

6

Flavia s-a întors de la Florenţa într-o stare de spirit destul de veselă şi, înainte de a se duce la culcare, a trecut pe la serviciu, ca să îi povestească lui Bottando ce descoperiri făcuse ea în deplasare.

— E pe-aici? îl întrebă ea pe Paolo, care stătea lângă automatul de cafea.

— Aşa cred, îi răspunse colegul ei. Dar ia-l cu binişorul. E foarte cătrănit în seara asta. Am vrut să îi cer să-mi dea o zi liberă, drept răsplată că l-am prins pe tipul cu „Leonardo”. Am renunţat însă, când l-am văzut cât de negru e la faţă. Mutra aceea acră de duminică peste care s-a suprapus obsesia încrâncenată de a munci peste program.

— De ce?

— Habar n-am. A îmbătrânit, presupun. Oricât de bun ai fost odată, când faci de prea multă vreme acelaşi lucru…

Aha. E bine de ştiut: un om avizat face cât doi, vorba proverbului. Paolo trecuse de partea inamicului. Urcă scările, cu un sentiment îndoit de simpatie şi precauţie, pregătită să îşi prezinte descoperirile.

Când îi pomeni însă de deplasarea la Florenţa, Bottando nu păru prea impresionat. Mişcă doar din cap, cu un aer absent.

— Ce-i cu tine? întrebă ea. Paolo mi-a spus că eşti opărit rău astăzi.

— Zău, i-auzi la el! Foarte indiscret din partea lui. Şi nici măcar nu are dreptate. De fapt, în viaţa mea n-am fost mai furios decât acum.

— Argan?

Bottando încuviinţă din cap.

— Dischetele cu documentele lui, pe care ţi le-am dat?

Din nou, Bottando încuviinţă din cap.

— Argan a subtilizat o bună parte din dosarul Giotto, l-a citit, iar acum a scris şi a pus în circulaţie un

memoriu enorm. În care bate câmpii despre cum ne pierdem noi vremea, cum consumăm resursele financiare plăsmuind fabulaţii, cum nu avem nici cea mai mică idee despre ce înseamnă infracţionalitatea modernă. Face băşcălie de tot materialul, insinuând că noi, aici, luăm în serios Afacerea Giotto, ceea ce este o minciună sfruntată. Că lucrăm în prezent la acest caz, ceea ce este iarăşi o minciună sfruntată. Şi că eu, personal, sunt atât de obsedat de propriile mele teorii, încât buna funcţionare a departamentului este sacrificată pe altarul ideilor mele tâmpite. Folosind faptul că te-ai dus să o vezi pe doamna Fancelli drept argument în sprijinul afirmaţiilor lui. Şi deplasarea ta la Florenţa, deşi habar n-am cum o fi aflat că intenţionai să te ocupi şi de problema asta.

— Hopa! exclamă Flavia, ceea ce nu constituia un comentariu strălucit, dar cu siguranţă justificabil.

Flavia se întreba dacă nu cumva Paolo încercase să îl perie pe noul şef, sperând să obţină astfel o promovare.

— Tendinţa generală este că eu, personal, sunt ineficient, dacă nu de-a dreptul senil, că sunt necesare măsuri imediate, astfel încât departamentul să poată fi dat pe mâini sigure, unui om care se pricepe cum să administreze adecvat lucrurile.

— Şi omul cu mâinile sigure ar fi Corrado Argan?

— Nici el măcar nu spune explicit acest lucru, însă cam asta e ideea.

— Şterge-i documentul din computer.

— Şi ce-aş realiza cu asta?

— Ai mai câştiga timp.

— Nu prea mult. În afară de asta, e prea târziu. Omul a printat deja cincisprezece exemplare şi le-a împrăştiat în populaţie.

— Cincisprezece?!

— Primul exemplar pentru ministru. Iar restul pentru subalternii lui, de sus în jos.

— Oh, Doamne!

— Asta e tot ce poţi să spui? Îmi vine să-l omor pe nemernicul ăla!

— Haide, haide. Calmează-te.

— De ce? Ce motiv aş avea să mă calmez? Nu vreau să mă calmez.

— Evident. Dar nu cred că ajută la ceva în momentul de faţă dacă te comporţi aşa. Îl transformi pe Argan într-un demon. Iar asta nu este cea mai bună metodă de a reacţiona.

— Şi, atunci, tu ce sugerezi? N-aş fi atât de turbat de furie, dacă exact astăzi nu s-ar fi întâmplat ca nişte frânturi de dovezi să nu sugereze că indiciile furnizate de femeia care ne-a scris s-ar putea, până la urmă, să ducă spre ceva. Nu ştiu încotro, desigur. Doar că nu pot risca să fac ceva în această privinţă.

— La ce te referi?

— Jonathan al tău. Poliţia engleză a sunat aici ca să întrebe de el. Jonathan a aflat că Forster era un dealer de artă, care tocmai a fost găsit mort. Posibil, asasinat.

— Ah, făcu Flavia, foarte interesată. Povesteşte-mi şi mie.

Bottando îi comunică puţinele informaţii pe care le avea.

— Pare un pic cam penibil, zise ea, când Bottando termină.

— Da, dar devine suficient de interesant, încât să merite investigat în continuare, nu-i aşa?!

— Nu şi dacă se va dovedi că a fost un accident. Altceva?

— Doar faptul că englezii vor să le spunem dacă ştim ceva despre Forster, dacă omul avea contacte sau făcea afaceri aici. Jenant.

— De ce? Nu ne va lua mult timp să facem asta. Şi este un lucru uzual în asemenea situaţii.

— Ştiu. Însă va fi sub forma unei solicitări oficiale, în care se va menţiona negreşit faptul că noi eram deja interesaţi de individul ăsta, fir-ar să fie. Ceea ce va face

ca insistenţa cu care eu am susţinut, în faţa lui Argan, că omul nu ne interesează, să pară şi mai duplicitară. Adică, înţelegi, aş fi putut pretinde că iniţiativa ta, la Florenţa, a pornit din entuziasmul unei tinere poliţiste lipsite de experienţă…

— Mulţumesc.

— Însă acte oficiale, făcând referire la convorbirea mea cu ei apropo de Forster. Devine mult mai dificil, deja. Jonathan al tău a încercat să ne ajute, presupun, dar i-a ieşit exact pe dos. Ca de obicei. I-ai spus că nu are rost să întrebe de Forster?

— Ah…

— Oh.

— Dar foarte bine că a întrebat, spuse ea, cu tărie. Fiindcă am stat de vorbă cu *signora* della Quercia. E complet sonată, însă divagaţiile ei se potrivesc cu ceea ce ne-a spus Fancelli. Ba chiar şi-a amintit de Forster şi de Fancelli.

— Hmm.

— Mai important chiar, am stat de vorbă şi cu Sandano. Care susţine acum că nu el a furat tabloul ăla de Fra Angelico. A fost momit să mărturisească fapta, de către carabinieri, zice el, ceea ce pare foarte plauzibil. Omul pretinde că nu făcea decât un comision pentru cineva, livrând tabloul într-un anumit loc.

— Oh, da?

— Pentru un englez pe nume Forster.

Bottando se uită impasibil la ea.

— Oh, Doamne!

— Nu e Sandano cel mai sincer om de pe pământ, însă m-am gândit la ce mi-a spus. Treaba aia de la Padova a fost foarte curat făcută. Bine executată, fără nicio hibă. A ieşit prost datorită vigilenţei vameşului. Ia zi, chiar îl vezi pe Sandano capabil de aşa ceva?

— Nu prea, recunoscu Bottando. Aşadar, avem două indicii foarte interesante… continuă el, frecându-şi bărbia gânditor şi oftând, în timp ce bătea darabana pe

birou. E ca un joc de noroc, nu-i aşa? Noi facem investigaţii legate de Forster şi descoperim unele lucruri, apoi putem încropi la repezeală ceva, pentru a demonstra că nu ne-am pierdut vremea degeaba şi că Argan a vrut doar să se răzbune. Dacă însă facem investigaţii şi nu descoperim nimic…

— Va trebui să te bizui pe instincte.

— Instinctele îmi spun că se întâmplă ceva foarte ciudat, ceea ce mă face să fiu precaut, spuse el, căzând pe gânduri câteva clipe, ca apoi să bată cu palma în birou. Nu, zise el. M-am săturat. Hai să vedem ce putem afla. Dacă Argan zice că e o pierdere de timp, nu se poate să nu fie ceva interesant şi să nu merite tot efortul nostru.

7

Argyll stătea rezemat de barul din cârciumă şi, mult mai puţin euforic decât înainte, evalua opţiunile mizerabile pe care le avea. Sosise aici exact înainte de ora nouă şi se dusese la bar, să comande ceva de mâncare, înainte de a căuta un loc în care să stea peste noapte.

Ouă scoţiene, ceapă murată, jumări de porc, a venit răspunsul. Sau am putea să vă facem un sendviş bun cu şuncă de porc, dacă vreţi. S-ar putea să ne fi rămas unul de la prânz.

Jonathan Argyll scutură din cap, cu un aer deopotrivă trist şi scârbit.

— O halbă de bere amară şi un pachet de sărăţele, vă rog.

— Vă dau perfectă dreptate, se auzi un glas, în mod evident nu un localnic, ci mai degrabă cineva de prin Wisconsin.

Se uită spre celălalt capăt al barului şi zări doi bărbaţi: un localnic bătrân, noduros, cu ochi vioi, şi un străin tânăr, proaspăt la faţă şi posac. Cel de-al doilea purta uniformă, el fiind cel care se băgase în vorbă adineaori, apropo de veşnica mâncare şi băutură din prin cârciumi.

— Eşti nou prin părţile astea, nu-i aşa? interveni bătrânul scofâlcit, cu mutră de cioflingar, care stătea cocoţat pe un taburet înalt. Dumneata eşti cel pe care l-am văzut azi-dimineaţă în curtea lui Forster, nu?! continuă el pe un ton acuzator. Tipul care mi-a spus să fac paşi de-acolo. Eşti de la poliţie sau ce?

Nu exista nicio scăpare, asta era limpede. Probabil, toată lumea din estul Angliei aflase deja de existenţa lui şi dorea să discute personal cu el despre Geoffrey Forster. Dar, la fel ca în cazul lui Mary Verney, nu-l deranja acest lucru, atât timp cât putea fi ceva reciproc

avantajos. Argyll considera că nu avea motive de a păstra discreţia în privinţa respectivului subiect.

— Nu, spuse el. Eu doar am descoperit cadavrul.

— Tu l-ai omorât?

Întrebarea îl luă prin surprindere pe Argyll. Părea cumva o mojicie, de fapt. Se grăbi să explice că nu-l întâlnise niciodată pe Forster şi că singura dată când avusese ocazia să-l vadă fusese atunci când îl găsise mort.

— Şi-atunci cine l-a omorât?

— Asta chiar nu ştiu. De ce crezi că l-ar fi omorât cineva?

— Fiindcă o merita, zise bătrânul, iar aviatorul din Wisconsin privi sumbru în berea din pahar.

— Exact, spuse acesta, fără să exceleze în arta conversaţiei.

— El e Hank, continuă cioflingarul. Mai are şi alt nume, dar n-are niciun rost să ţi-l spun. Este imposibil de pronunţat. Asta fiindcă omul e străin. Eu sunt George.

Argyll înclină politicos din cap.

— Bun, cine zice poliţia că ar fi făptaşul? reluă bătrânul metodic, ca nu cumva să-i lase lui Argyll vreo şansă de a ascunde informaţii relevante. A fost văzut careva părăsind locul faptei?

— Nu, din câte ştiu eu. Şi nici nu ştiu măcar dacă a fost o crimă, repetă Argyll.

— Înţeleg că ai făcut deja cunoştinţă cu doamna Verney, continuă George, schimbând rapid direcţia.

— Oh, da. Am făcut cunoştinţă cu ea. O femeie drăguţă, mi s-a părut.

— Cam ascunsă.

— Oh, zău? De ce?

— E o străină. A venit aici abia când a moştenit Weller House. Când a murit domnişoara Veronica.

— Da, am auzit.

— Nu ştie rosturile, mă-nţelegi?!

— Care rosturi?

— Se străduieşte din greu, meritul ăsta i-l recunosc. Dar nu se pricepe. Uite, bunăoară, serbările satului.

— Ce-i cu serbările satului? întrebă Argyll, politicos.

Ar fi preferat să găsească o modalitate de a întoarce discuţia la Forster. În mod straniu, s-ar fi zis că oamenii ăştia nu voiau să discute despre el. Ar fi fost de aşteptat ca un caz autentic de omucidere să le fi dezlegat limba, făcându-i să turuie ca nişte apucaţi.

— A refuzat să vină. Prea ocupată, a zis ea. Asta e hiba, pricepi? Nu-i suficient de prezentă aici. Mereu pleacă la Londra şi prin alte locuri. Domnişoara Veronica, în schimb, n-a lipsit în viaţa ei de la serbările satului, deşi era bolnavă tot timpul.

— Haide, George, nu mai bate câmpii, îi zise cu naturaleţe cârciumarul, care venise să pună la loc o halbă. Pe domnul nu-l interesează să audă despre doamna Verney.

— Întocmai, zise Argyll, convins că francheţea era preferabilă în momentul de faţă. Vreau să aflu mai multe despre Geoffrey Forster.

— Pfui! O gioarsă de om, asta a fost, decretă George. Oricum, e de apreciat la doamna Verney că n-a avut nicio treabă cu el. O fi ea ciudată, dar proastă nu e.

— Şi-atunci de ce i-a vândut casa?

— Asta a fost opera domnişoarei Veronica, zise el. I se părea că tipul era o minune, efectiv. Că sclipea de talent şi inteligenţă. Sigur, femeia era un pic cam…

— George, interveni tăios cârciumarul. Taci din gură. Nu vreau să aud aici asemenea bârfe prosteşti.

Ce fel de bârfe? se întrebă Argyll. Haide, nătărău bătrân ce eşti, ciripeşte mai departe, nu te uita la ce zice ăla…

— Dar nu sunt bârfe, protestă George. N-am spus lucruri care să nu…

— Mă laşi să-ţi fac cinste cu un pahar? întrebă Argyll, care de obicei ura bârfele.

— Nu m-ar deranja deloc. O halbă, te rog. Şi jumate pentru căţel.

De pe podea, o potaie corcită privea pofticioasă în sus, cu ochi jucăuşi, în care licărea o vagă expresie alcoolică. Aviatorul american anunţă că trebuia să se întoarcă la bază şi porni spre ieşire, împreună cu doi camarazi care trăseseră la ţintă cu săgeţi, dovedind, în mod surprinzător, că se şi pricepeau.

Când stăpânul şi câinele îşi băgară boturile în câte un recipient cu bere amară, Argyll reîncepu vânătoarea. Optă pentru o tactică discretă.

— Şi domnişoara Beaumont? Ea cum era?

George se încruntă, rotindu-se în loc ca să vadă dacă cârciumarul nu era prin preajmă, constată că omul turna nişte Guinness în celălalt capăt al barului şi, profitând de acest interludiu, ciocăni discret cu degetul în partea laterală a propriei ţeste.

— Sisi la melodie, dacă înţelegi ce vreau să spun, şopti el teatral şi tare, de s-ar fi putut face auzit până în parcarea de-afară. Bineînţeles, totul era ţinut secret. Dar am auzit că mânca pastilele cu lingura. Astea au băgat-o în mormânt, pastilele. Biata doamnă Verney, ea a găsit-o moartă în casă. Se mutase temporar acolo, fiindcă domnişoara Veronica era foarte bolnavă. Singura rudă care voia să ştie de ea. În fine, doamna Verney a plecat la Londra, dimineaţa, iar când a venit seara înapoi a găsit-o moartă în pat.

— Şi Forster? Mi se pare că nu-l prea înghiţeai.

George făcu o grimasă ilustrativă pentru sentimentul de antipatie faţă de cineva.

— Afurisit om. Bine c-a murit. Şi, păcat, să ştii, tinere, că nu l-ai ucis dumneata.

— Oh? De ce?

— Fiindcă ţi-aş fi dat de băut, ca să te cinstesc.

— Oricum, asta vei face. E rândul dumitale, acum. Dar ce era rău la Forster ăsta?

— Necinstit, şarpe, josnic, afurisit.

— Bine, ca pornire, remarcă Argyll. Şi alte trăsături specifice?

— Nimic deosebit. Ţin să-ţi spun, însă, că întotdeauna m-am mirat cum de o cucoană respectabilă ca domnişoara Veronica putea avea de-a face cu unul ca el, dacă pricepi la ce mă refer, mai ales că omul era însurat cu o amărâtă de femeie călcată în picioare efectiv, de trebuia să-l fi părăsit de mult, săraca de ea.

— Oh, zise Argyll, începând confuz să se mai edifice.

— Nu o persoană care să fi fost văzută vreodată pe-aici, îţi spun asta pe gratis, adăugă cârciumarul care reapăruse în spatele tejghelei.

Sorbind din bere, Argyll se gândea că toate chestiile astea nu erau prea interesante. Adică nu se putea spune că ar fi avut acum o biografie completă a personajului. Dacă, într-adevăr, trăise foarte retras, era puţin probabil ca vreun om din sat să ştie mare lucru despre negoţul lui cu obiecte de artă.

Poate doar Mary Verney să fie în măsură să-l ajute în această privinţă. Ceea ce presupunea să o atragă însă într-o conversaţie cu mult mai lungă decât discuţia lor de astăzi.

— Spune-mi, te rog, zise el, renunţând să mai scormonească după informaţii în local, aveţi o cameră pentru la noapte?

Peste câteva minute, a fost condus la etaj, într-o odaie lugubră şi rece, unde încă din prag simţeai că te treceau fiori de groază pe spinare. Dacă ai fi vrut să-ţi pui capăt zilelor, sau poate chiar să compui o capodoperă subapreciată într-o ambianţă romantică, alegerea locului era adecvată. Dar, dacă voiai să ai un somn bun şi confortabil pe timpul nopţii, alegerea era complet greşită. Când cârciumarul — care a avut bunul-simţ de a părea jenat — a menţionat preţul, spiritul lui s-a revoltat.

Şi i-a venit o idee practică. Implicând o doză de obrăznicie, desigur. Pe de altă parte, oferta *ea* i-o făcuse.

Porni înapoi pe strada principală, de unde coti spre porţile conacului. Încurajat de faptul că luminile erau aprinse în două camere de la parter, Argyll bătu hotărât la uşă, deşi în realitate nu era chiar atât de sigur pe el.

— Bună, din nou, zise el, cu un zâmbet încurcat, când uşa se deschise larg, lăsând să se vadă un chip întrebător.

— Jonathan! Ce surpriză plăcută. Mi-era teamă să nu fie hoţul local, care să se fi decis în sfârşit să mă viziteze. Intră, te rog. Tocmai beam o cacao, la gura focului, înainte de culcare. Ca să mă mai încălzesc un pic.

— De-asta eşti îmbrăcată cu impermeabilul?

— Eh? Oh, nu. Am adus nişte lemne în casă. Tăiate frumos, de mâinile mele. Asta e o altă iscusinţă pe care o deprinzi, când faci parte din clasa privilegiată. Haide. Vrei nişte cacao? O felie de tort?

Deşi se căznea din răsputeri să nu saliveze de poftă, probabil că pe faţa lui s-a văzut clar ce gânduri îi trezea o simplă felie de tort.

— Ţi-e foame? întrebă ea, cu un aer de îngrijorare maternă.

— Îhî, recunoscu el, ezitând între politeţe şi propriul interes.

— Aşa-i că ţi-e foame?

Argyll zâmbi cu părere de rău, renunţând complet la politeţe.

— Sunt flămând, lihnit de foame, zise el. În viaţa mea, nu mi-a fost atât de foame. N-am mâncat nimic toată ziua.

— Oh, bietul de tine. Arta culinară la crâşmă nu se ridică la standarde înalte, nu-i aşa? Rulourile cu cârnaţi ţi-au tăiat orice apetit, presupun?

— Un rulou cu cârnat cred că aş fi putut digera. Ouăle scoţiene, însă…

— Ah, da. Am mâncat şi eu aşa ceva odată. Pot să-ţi fac nişte ouă cu slăninuţă. Am pâine proaspătă şi unt. Nu-i mare lucru, dar din păcate altceva nu există prin casă. Mâine, mă duc la cumpărături. Dar ouăle sunt proaspete, măcar. Am o găină. O ţin în dormitorul principal.

— Nu e nevoie, zise el, sperând că amfitrioana lui va lua obiecţia lui drept o simplă dovadă de politeţe.

Fiind o doamnă cu educaţie aleasă, exact aşa a şi făcut.

— De ce? Dormitorul nu e folosit pentru nimic altceva. Şi găinile sunt destul de curate, dacă le tratezi cum se cuvine. Bun, continuă ea, vii acum jos în bucătărie şi faci cum îţi spun eu. Nu va dura mult.

— Chiar există un hoţ local? întrebă el, instalându-se la masă şi savurând plăcerea de a vedea cum o femeie, care ar putea să-ţi fie mamă, găteşte special pentru tine.

— Oh, sigur, spuse ea, spărgând pe rând ouăle şi pregătind slăninuţa. Cel puţin, eu consider că este un localnic.

— De ce?

— Fiindcă toate casele jefuite aparţin unor venetici.

— Americani?

— Doamne, nu. N-ar avea tupeul. Sătenii de-aici sunt convinşi că toţi americanii dorm cu mitraliera sub pernă. Nişte venetici englezi, dacă înţelegi ce vreau să spun. Poliţia consideră că e din cauză că ăştia au case mai mari, însă eu cred că jafurile sunt răzbunarea omului de la ţară. Nimeni nu s-a legat de mine, bagă de seamă. Nu sunt considerată o localnică get-beget, ci doar un fel de străină strămutată aici. O cetăţeancă de onoare, cum s-ar spune.

— Şi pe cine bănuieşti?

— E un flăcău pe-aici, Gordon îl cheamă. Un pic cam aiurit. O mulţime de amici dubioşi care umblă cu

automobile, pe care n-ar avea cum să şi le permită, cu veniturile lor — asta neînsemnând că mulţi dintre ei ar avea vreo slujbă. Eu pe el mi-aş paria banii.

Băgă ouăle la cuptor şi se ocupă de pâine, tăind nişte felii groase şi punându-le pe masă. Argyll începu să înfulece.

— Nu credeam că există infracţiuni la ţară, zise el.

— Ţinând seama că ai descoperit o crimă în această dimineaţă, simţul tău de observaţie nu-i prea activ. Uneori, aici e ca în Vestul Sălbatic. Să-i vezi cum se îmbată şi se iau la bătaie, vineri seara.

— Localnicii fac asta?

— Da, când nu-şi bat nevestele, spuse ea, zâmbind cu toată gura. Îmi dau seama că n-ai trăit niciodată în mediul rural. Îţi închipui că e totul idilic, căsuţe cu acoperiş din stuf, cidru bun şi zbenguieli prin fân.

Argyll surâse, amuzat de absurditatea ideii.

— Nici urmă de aşa ceva, dragul meu, continuă ea. Tot ce înseamnă patimi omeneşti există din plin într-un sat englezesc. Incest, adulter, tot ce vrei. Avem chiar şi un prezumtiv ucigaş cu toporul. E epitrop la biserică. Jane Austen era o idealistă.

— Glumeşti.

— Poate. Tipul nu se înţelegea deloc bine cu fratele lui, care în mod misterios a reuşit să-şi amputeze singur piciorul cu un ferăstrău, pe câmp, unde a fost găsit mort din cauza hemoragiei. Asta s-a întâmplat cu mulţi ani în urmă. Concluzii, cum zic ei, s-au putut trage. Nu-nseamnă însă că poliţia a catadicsit să ia vreo măsură.

— Şi familia omului nu a protestat?

Nu era decât nevasta. Şi tocmai aventura ei extraconjugală cu cumnatul cauzase scandalul iniţial. Aşa se zice.

— Oh, mormăi el cu gura plină.

— Ţi-e foame, nu-i aşa?

Argyll încuviinţă din cap.

— Dar sper să nu crezi că am venit în vizită în speranţa că îmi vei da de mâncare.

— Nu m-ar fi deranjat deloc, oricum. Viaţa de una singură, când copiii şi-au luat zborul din cuib, îţi dă o senzaţie de descătuşare, dar uneori, serile, ţi se face urât. În special, în hardughia asta oribilă.

— Ah.

— Poftim. Slăninuţă, ouă, cacao, zise ea, schimbând subiectul.

Conversaţia încetă cât timp Argyll devoră ce avea în farfurie. Gândindu-se mai bine, conchise că foamea nu era singura explicaţie; mâncarea era delicioasă. Doamna Verney luase slăninuţă, o tăiase fâşii şi o prăjise, apoi aşezase bucăţelele ca un pat pe fundul unei oale. După aceea, a pus deasupra o nucă de unt şi trei ouă proaspete, a adăugat peste ele nişte smântână şi a presărat din abundenţă piper proaspăt. Totul apoi la cuptor. Superb.

— Scuză-mă că întreb, zise Argyll, când în cele din urmă, un pic mânjit de galben în jurul gurii, ridică fruntea din farfurie. Ai trăit vreodată în străinătate?

— Ce te face să crezi asta, Sherlock?

— Ouăle cu slăninuţă sunt neortodoxe, dacă nu chiar de-a dreptul eretice, spuse el.

— Ah, da. Ai dreptate. Asemenea detalii, cum ar fi stilul de a găti mâncarea, mă dau de gol, din păcate. Ştii, cum ar fi faptul că nu fierbi fasolea trei sferturi de oră înainte de a o mânca. Te rog, să nu spui asta şi altcuiva; şi-aşa e destul de rău, din cauză că sătenii cred că am venit de la Londra. Dar sunt surprinsă că ai dedus aşa ceva din felul în care am pregătit masa.

— De ce?

— Fiindcă ai fost la cârciumă. Mă aşteptam să fi aflat acolo toată povestea vieţii mele, în doi timpi şi trei mişcări.

— Au fost vreo două comentarii, zise el. Dar nimic scandalos, deşi faptul că nu te duci la serbările satului ţi-a cam şterbit din reputaţie.

— Oh, Doamne, iarăşi, spuse ea, exasperată. Niciodată nu voi putea să mă obişnuiesc cu asta. De la moartea Veronicăi, cred că mi-am asumat aproape toate responsabilităţile pe care le-a avut ea în sat. Îmi trăiesc viaţa într-o permanentă încercare de acomodare la nişte realităţi mereu noi. Nu mi-am dat seama niciodată că a fi o persoană din clasa privilegiată presupune atâta muncă. Am admirat atâţia bujori premiaţi, atâţia bebeluşi şi atâţia purcei, încât mă trezesc urlând noaptea. Iar dacă mai mănânc vreodată încă o brioşă, cred că o să vărs. A trebuit să plec din localitate în ziua serbărilor săteşti. Nicio scofală. Vicarul a făcut oficiul inaugurării, în locul meu, şi s-a descurcat mai bine decât mine, precis. Oamenii ăştia nu pricep că viaţa nu începe şi nu se termină în Norfolk.

— Te înţeleg.

— Scuze. Uneori, satul ăsta mă scoate din minţi. Şi ce altceva ţi-au mai povestit?

— Nu mare lucru, de fapt. Încercam să aflu câte ceva despre Geoffrey Forster.

— Şi?

— Şi n-am aflat prea multe lucruri. Am înţeles că verişoara dumitale îl simpatiza şi i-a vândut lui casa, că dumneata nu-l simpatizai, şi cam asta a fost tot.

— George Barton, el ţi-a zis, nu?

— Aşa cred. Moşul cu câinele.

— Exact, el e pe post de radar al satului.

— Pare un pic cam sumbru.

— M-aş fi aşteptat să sărbătorească de bucurie. Forster era proprietarul casei în care stă el şi urma să îl evacueze. Intenţiona să amenajeze construcţia, transformând-o într-o vilă de weekend pentru londonezii bogaţi. Probabil, George are o suspendare de execuţie acum. Ce formulare nefericită!

Argyll zise că lui lucrul acesta i se părea foarte interesant. Avea culoare locală. Îi plăcea asta.

— Spune-mi, continuă ea, dacă n-ai venit ca să îţi dau de mâncare, atunci de ce ai venit?

— Ca să-ţi cer o favoare şi mai mare, din păcate.

Ascult.

— Cumva, mai devreme, mi-ai oferit un loc în care să pot sta…

— N-au camere libere la han?

— Păi…

— Nu-i ca la Hilton, nu-i aşa? Bineînţeles, cu plăcere. Nici n-aş avea cum să pretind că nu dispun de spaţiu suficient. Poţi alege oricare dintre cele douăsprezece dormitoare. În majoritatea nu s-a mai dormit de cel puţin zece ani.

— Asta mi-aminteşte de cârciumă.

— Oricum, camerele sunt mai bine decorate acolo unde tapetul nu s-a cojit din cauza ploii. Deşi, probabil, sunt la fel de friguroase. Eşti însurat?

— Poftim?

— Tu. Însurat?

— Oh, nu. Nu propriu-zis.

— Urmează să te căsătoreşti?

— Aşa cred. Poate.

— Crezi? Poate? Nu propriu-zis?

— Flavia e foarte înceată în anumite domenii. Iute ca fulgerul, în general, dar un pic retardată când se pune problema să ia anumite decizii, cum ar fi pasul de a ne căsători.

— Poate ar trebui să te hotărăşti tu, în schimb?

— Poftim?

— Scuze. Nu e treaba mea să mă amestec.

— E-n regulă. Probabil că ai dreptate. Oricum…

— Se ocupă tot de artele plastice şi ea?

— Cine?

— Logodnica ta.

— Într-un fel, admise Argyll. Te deranjează dacă stau peste noapte aici, dacă sunt neînsurat? Ştiu că n-ar trebui să insist aşa, chiar mă simt vinovat…

— Ori rămâi, ori pleci. Dar nu trebuie să rămâi şi să te simţi vinovat. E o pierdere de timp.

— Oh. Bine. În cazul ăsta, o să rămân.

— Bravo, ai văzut, n-a fost chiar atât de greu, ce zici?! spuse ea, cu un zâmbet amabil, dar un pic ironic. Şi să ştii că nu mă deranjează deloc. Îmi place să am musafiri. Mai ales dacă vei putea să-mi povesteşti şi mie cum a fost cu Geoffrey Forster. Cred că de la invazia saxonilor încoace, în Weller nu s-a mai întâmplat ceva atât de palpitant.

8

— Ha! făcu Flavia încântată când, la ora unsprezece a doua zi dimineaţă, ora zece în Norwich, pusese receptorul jos, după o conversaţie cu Argyll.

O sunase ca să o întrebe ce credea ea că ar trebui să facă în continuare. Un colţ de lume splendid, estul Angliei, cu excepţia riscului de a face un guturai din cauza frigului, însă el avea senzaţia că deranja cumva.

— Pe cine? întrebase ea, iar el îi povestise pe îndelete despre faimoasa ospitalitate a aristocraţiei britanice, despre numărul lor excedentar de dormitoare şi despre cum descoperise el că încălzirea lor centrală nu făcea faţă rigorilor perioadei estivale în Anglia.

— Departe de mine ideea de a te pune să faci muncă neplătită, însă dacă ai putea să mai zăboveşti pe-acolo şi să ciuleşti urechile, ne-ar fi extrem de folositor. Şi dacă ai putea descoperi că Forster era un hoţ, preferabil de anvergură, atunci ţi-am rămâne pe veci recunoscători. Bottando a lansat contraofensiva.

— Nu prea cred că ştiu ce vreţi voi să faceţi, dar nu contează.

— N-ai putea să frunzăreşti un pic documentele lui Forster?

— E greu şi să-mi imaginez aşa ceva. Dacă aş fi poliţist, nu mi-aş da voie să îmi bag nasul în acele acte. O să încerc, dacă vrei.

— Mulţumesc. În afară de toate astea, cum te-ai descurcat la Londra?

— Oh, exclamă el, străduindu-se să se întoarcă cu gândul la subiectul deprimant al carierei lui. Te referi la Byrnes? Bine, presupun. Adică, în principiu, el crede că ar trebui să fiu mai dur în stilul de lucru. Şi să iau o decizie privind slujba aceea în învăţământ.

— E un pas înainte. Dar, ia spune-mi şi mie, cum e doamna asta? Gazda ta?

— Oh, e o persoană minunată. Încântătoare.

— Şi nu vrea să cumpere tablouri?

— Din păcate, nu. E aproape la fel de strâmtorată financiar ca mine. La un alt nivel social, mai impozant adică, însă presupun că asemenea considerente sunt relative. Mai degrabă, aş vedea-o dispusă să vândă nişte lucruri.

— Dar ar avea ce?

— Mda, sunt câteva obiecte. M-am uitat prin casă, azi-dimineaţă, cât a fost plecată. Sunt chestii OK, dar nimic special. Familia Beaumont n-a avut gusturi prea îndrăzneţe, şi oricum am înţeles că Forster a vândut tot ce-a fost mai valoros în materie de artă. Dar m-am gândit să verific, totuşi, în eventualitatea în care i-ar fi scăpat ceva.

— La cine te refereai?

— La Forster. A vândut obiecte din colecţia lor de artă.

— Nu el. Celălalt nume pe care l-ai pomenit. Ai zis Beaumont?

Argyll confirmă.

— Se pare că e numele lor de familie, explică el. De ce?

— Fiindcă a existat pe timpuri o tânără pe care o chema Beaumont şi care frecventa palatul doamnei della Quercia. Şi de care Forster era amorezat, se pare.

— Hm, mârâi el. Am impresia că e vorba despre verişoara Veronica. Pe doamna Verney nu prea mi-o pot imagina în postura de domnişoară de pension. Vrei s-o întreb?

— Dacă poţi.

Şi, pe urmă, Flavia s-a dus să-i dea raportul lui Bottando, care din nou era indispus. Argan, i-a povestit el, făcea presiuni pentru ca falsificatorul „Leonardo” să fie băgat după gratii şi, totodată, lansa acuzaţii la adresa întregului departament, care, în opinia lui, dăduse dovadă de neglijenţă şi superficialitate în razia efectuată la o galerie de antichităţi de pe via Giulia. Cineva

intrase cu o camionetă prin vitrina magazinului, încărcase tot şi îşi văzuse de drum. Se întâmpla aproape zilnic. De ce Argan se montase aşa de tare referitor la această spargere, Bottando n-a putut să priceapă, până când un coleg nu a menţionat că galeria era proprietatea cumnatului lui Argan. Şi, desigur, era un bun prilej de a pune departamentul într-o lumină defavorabilă.

— Într-adevăr, am spus că falsurile „Leonardo" sunt nişte fleacuri, dar nu asta e important, bineînţeles. Cazul a ajuns în presă, iar acum e o bună ocazie ca departamentul să se umfle în pene.

— Hârţogăraia o să-mi ia pe puţin o lună.

Oare?

— Dacă aşa vrei tu, da. Aş putea trage de timp, la nesfârşit, dacă asta doreşti.

Bottando aprobă din cap.

— Splendid, zise el, cu satisfacţie. O să facem din tine birocrata perfectă. Bun, acum Forster. Care-i situaţia acolo?

— Lucrurile devin interesante, dacă tot m-ai întrebat. Signora Fancelli ne pune pe direcţie, iar o mare parte din povestea ei este confirmată de spusele doamnei della Quercia. Sandano susţine că Forster a fost în spatele afacerii Fra Angelico. Englezul a lucrat cumva pentru o doamnă, pe nume Beaumont, care la tinereţe a frecventat palatul doamnei della Quercia. Şi, bineînţeles, Forster a murit. Din câte ştiu eu, poliţia din Anglia nu a stabilit încă dacă omul a căzut sau i s-a dat brânci pe scări în jos.

— Hm. Vreun indiciu că ar fi fost oarecum lung de mână?

— Nu, din câte a putut afla Jonathan. Pe de altă parte, cum spune şi el, e puţin probabil ca poliţia britanică să-l pună la curent cu toate dedesubturile anchetei. A ne bizui pe el pentru obţinerea de informaţii nu e o idee chiar strălucită.

Bottando îi dădu dreptate, mişcând gânditor din cap.

— Ceea ce, într-o traducere aproximativă, înseamnă că te-ai gândit să te duci acolo, ca să te lămureşti. Aici voiai să ajungi?

Flavia mărturisi că îi trecuse prin minte şi asta.

— Şi ce ne facem cu amicul Argan? În concepţia lui, poţi să te deplasezi numai până în celălalt capăt al Romei, şi tot înseamnă că ai făcut risipă de bani.

Flavia ridică ochii spre tavan şi studie pânza de păianjen care creştea într-un colţ al camerei.

— Deocamdată, tu eşti şeful, nu el, clar?!

Bottando se burzului.

— Ştii foarte bine la ce mă refer. Are rost să te duci până acolo? Sau în felul ăsta nu facem decât să-i dăm apă la moară lui Argan, ca să ne atace cu noi argumente?

Flavia scutură din cap.

— Gândeşti ca un politician, nu ca un poliţist. După umila mea părere, există suficiente motive pentru a investiga cazul Forster. Tu trebuie să decizi în privinţa lui Argan. Vrei să abandonez o anchetă perfect justificată, din cauză că tipul urmăreşte să-ţi ia locul?

Bottando oftă, frecându-se cu palmele pe faţă:

— Să-l ia naiba. Şi pe tine la fel. Bineînţeles că nu vreau. Dar să fii rapidă, bine? Dacă nu descoperi nimic, vii imediat înapoi. Nu pierzi vremea pe-acolo. Nu vreau să mă pună ăştia la zid din pricina decontului tău de cheltuieli în deplasare.

Flavia se strădui din răsputeri să nu arate cât era de bucuroasă: nici nu-şi mai amintea de când nu mai avusese ocazia să plece şi ea de la birou pentru câteva zile. În plus, ar fi ceva nou şi plăcut. Mai ales că exista şi o mică posibilitate de a se întoarce cu nişte informaţii interesante. Sorbi ultimele picături de cafea din cană şi plecă să-şi vadă de treabă.

Din punctul de vedere al poliţiei din Norfolk, numitul Gordon Brown era cel mai plauzibil reper nu numai pentru a începe, ci şi pentru a încheia ancheta privind uciderea lui Geoffrey Forster, dacă asta se va dovedi că fusese cauza morţii lui.

La prima vedere, existau o sumedenie de indicii privind prezumtiva vinovăţie a tânărului Gordon Brown. Până şi prietenii lui recunoşteau că tipul era un fel de brută, cu tendinţe de a deveni violent, atunci când era provocat sau dacă băuse prea multe halbe de bere. Pe urmă, desigur, venea proasta reputaţie de a fi hoţul satului, omul care jefuise câteva case, în căutarea unui venit nemuncit. În felul lui, era o figură cunoscută printre localnici, graţie legăturilor de rudenie, fiind fiul menajerei lui Mary Verney, unde femeia lucra cu jumătate de normă, şi, totodată, soţul Louisei, fiica mai mare a lui George Barton. Relaţiile dintre familiile Brown şi Barton erau încordate în urma acestei căsătorii, George Barton fiind genul de om care nu-i înghiţea pe cei de-alde Gordon Brown, mai ales ţinând seama de felul în care se purta acesta cu fiica lui.

Deşi nimeni nu avea îndoieli că Margaret Brown, menajera, nu şi-ar fi petrecut seara stând cu picioarele în sus în faţa televizorului, aşa cum pretindea, şi că Louise, soţia, nu putea furniza niciun fel de informaţii utile, din cauza faptului că stătuse toată seara precedentă împreună cu sora ei, neştiind absolut nimic despre îndeletnicirile soţului ei şi nici neinteresând-o să afle, genul acesta de credulitate nu putea înghiţi, totuşi, insistenţele mamei lui Gordon, care susţinea că fiul ei leal şi devotat fusese împreună cu ea în intervalul orar incriminat. Dacă lucrurile ar fi stat aşa, a remarcat agentul de poliţie Hanson, ar fi fost pentru prima oară, din câte ţinea minte lumea, cu excepţia dăţilor în care flăcăul era atât de chior de beat, încât nici nu se mai putea urni din loc.

În favoarea lui, totuşi, exista opinia exprimată de mulţi, potrivit căreia Gordon era mult prea fricos, încât să se apuce să omoare oameni, şi că jefuirea unor dealeri de artă nu concorda deloc cu stilul lui. Dacă dispărea vreun televizor color sau eventual vreun videorecorder, de-acord, puteai arăta cu degetul spre Gordon. Toţi sătenii ştiau asta, deşi, în mod inexplicabil, niciunul nu reuşise până atunci să-l prindă asupra faptului. Dar, de-acum înainte, gata.

În mod incontestabil, totuşi, Gordon era o persoană care trebuia eliminată din cercul de suspecţi ai poliţiei, aşa că l-au târât jos din pat la ora zece dimineaţa şi l-au cărat la secţia de poliţie, pentru a-l lua la puricat.

Spre amuzamentul poliţiştilor, faptul că el şi mămica lui nu reuşiseră să îşi sincronizeze declaraţiile a fost de mare ajutor. Deşi, la început, tipul s-a arătat încăpăţânat, apoi furios, nu a fost nevoie de prea multă dibăcie din partea ofiţerului care îi lua interogatoriul pentru a observa că exista cumva o discrepanţă între relatarea mamei lui Gordon despre dumnezeiasca lor seară petrecută împreună şi memoria bărbatului, potrivit căreia el stătuse acel interval de timp în dormitor, acasă, ascultând muzică.

Chiar şi când Gordon, amabil, şi-a modificat povestea încercând să fie de ajutor, poliţistul tot a reuşit, jubilând aproape, să îi atragă atenţia că, în timp ce el susţinea că urmăriseră un meci de fotbal pe BBC 1, mama lui rămăsese cu strania convingere că se uitaseră amândoi la un film pe ITV.

— Un film despre fotbal, asta a fost, Gordon? Sau, poate, voi aveţi două televizoare, câte unul în fiecare colţ al camerei?

Gordon, totuşi, nu ştia să piardă elegant.

— Ne-am uitat la film şi, pe urmă, la fotbal, explică el.

Poliţistul scoase din buzunar un exemplar al ziarului de cu o zi înainte, pe care îl deschise la pagina de programe TV.

— Ciudat, remarcă el. Eu nu văd anunţat niciun meci de fotbal în programul de ieri al posturilor de televiziune. Ce meci a fost ăla, Gordon?

Bărbatul mârâi şi se cufundă într-o muţenie posacă.

— N-ai decât s-o ţii pe-a ta, băiete. Dar, ascultă-mă pe mine, nu prea stai pe roze. De ce nu vrei, mai bine, să ne spui ce-ai făcut?

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Ţţţ-ţţţ, să-l omori tu pe omul ăla, Gordon? Nu mă aşteptam din partea ta. Fiindcă nu-i în branşa ta, nu-i aşa? La crimă, mă refer, Gordon. Urât de tot.

— N-am ucis pe nimeni, spuse Gordon, făcându-se alb ca varul. Ce tot îndrugi acolo? Cine a pomenit de crimă?

Poliţistul ignoră întrebarea. Meritase să facă o tentativă, în fond, chiar dacă patologii nu ajunseseră încă la o concluzie. Tot ceea ce stabiliseră până atunci era că victima îşi rupsese gâtul, căzând pe scări, că avea o cantitate rezonabilă de alcool în sânge şi că, probabil, mâncase cotlete de miel şi morcovi la cină. Totul foarte interesant; din păcate, legiştii o tărăgănau şi invocau tot felul de proceduri tehnice atunci când se ajungea la întrebarea capitală.

— Bineînţeles, continuă poliţistul, cu o ultimă încercare de a precipita lucrurile. Am putea accepta ideea de omucidere. Sau chiar de legitimă apărare, dacă o să ne rogi frumos, simplificând astfel lucrurile.

— Însă facultăţile intelectuale ale lui Gordon, şi-aşa limitate, se blocaseră definitiv. Şedea acolo cu un aer ursuz, în timp ce buzele lui încercau cumva să articuleze cuvinte ca „brutalitate”, „persecuţie” şi „hărţuire”.

Poliţistul oftă şi se ridică în picioare.

— Ah, bine. N-am nicio îndoială că ne vom vedea mai târziu, Gordon.

— Poliţiştii ăştia sunt cam secretoşi, dragă, spuse Mary Verney, când Argyll reapăru la Weller House, după ce dimineaţa făcuse o plimbare pe jos, şi începu să se

învârtă prin casă, întrebându-se ce să facă, pentru ca până la urmă să o ajute să taie legumele pentru prânz. Asta e epoca modernă. Tu îi întrebi cât e ceasul şi ei se uită la tine, de parcă ai fi vreun spion, cel puţin. Cu ei trebuie să fii ferm. Şi, apropo de fermitate, a sunat logodnica ta. Flavia, am zis bine?

— Da, spuse el, un pic surprins de asocierea făcută.

— Mi s-a părut o persoană adorabilă, continuă ea. Vorbeşte foarte bine englezeşte. M-a rugat să îţi spun că vine în Anglia, diseară, şi că te va suna când ajunge. După ce discută cu poliţia din Londra.

— Aha! exclamă Argyll, încântat.

— Ceea ce înseamnă că îmi eşti dator cu nişte explicaţii, te rog.

— Despre ce?

— Despre vizita ei la poliţia din Londra.

Argyll analiză observaţia ei şi conchise că era o rugăminte rezonabilă.

— Foarte simplu, replică el, după câteva clipe. Flavia lucrează în poliţia italiană. Departamentul Furturi de opere de artă. Şi, recent, au apărut câteva întrebări referitoare la Forster.

— Oh, da?!

— De fapt, nu sunt decât nişte prostii, însă am înţeles că oamenii de-acolo ţin neapărat să afle dacă el a fost cel care a furat o mulţime de picturi, începând cu un Uccello, la Florenţa, cu mulţi ani în urmă. Şeful departamentului a formulat la un moment dat o asemenea teorie, considerând că autorul unei serii întregi de furturi ar fi fost un infractor profesionist enigmatic, care a acţionat de ani întregi fără să fie prins. Iar, pe urmă, o bătrânică din Roma a arătat cu degetul spre Forster.

— Zău?! Şi e ceva adevărat în chestia asta?

— Eu de unde să ştiu?! Dar, desigur, există milioane de furturi nesoluţionate, pe care poliţiştii italieni şi-ar dori nespus de mult să le pună în cârca vreunui hoţ.

— Neîndoielnic. Dar, în locul lor, nu m-aş complica deloc cu unul de-alde Geoffrey, zise Mary, după ce reflectă cu atenţie la idee. Întotdeauna, am avut impresia că marii infractori trebuie să fie nişte personaje romantice, epatante, extraordinare. Dacă un găinar, cum era Geoffrey Forster, s-ar dovedi că a fost un mare infractor, eu, una, aş fi profund deziluzionată. Adică, vreau să spun că omul ăsta era un şarlatan şi un nemernic. Dar nu cred că ar fi avut tenacitatea de a pune la cale un lucru şi de a-l duce la bun sfârşit.

— Nu. Pe de altă parte, au existat declaraţii din partea unor persoane, aşa că a trebuit demarată o investigaţie.

— Da, presupun, spuse ea, cu un aer meditativ. Dar asta este o altă explicaţie pe care trebuie să mi-o dai.

— Ce anume?

— Ce treabă ai tu în toată povestea asta?

— Niciun fel de treabă. Am fost rugat doar să văd ce pot afla, pe durata şederii mele în Anglia. Am telefonat, Forster a spus că vrea să stea de vorbă cu mine, dar…

— Pac! Ţeapăn şi rece, când ai ajuns la el, spuse ea. Nu ţi se pare un pic straniu?

— Ba da. Mai ales, supărător, după cum consideră şi poliţia locală. Acesta fiind şi motivul pentru care sunt încă aici.

— Sper că n-am invitat la masă un criminal, da?!

Argyll scutură din cap.

— Ah, bine. Ce uşurare! Ia, spune-mi, ce-ai de gând să faci până apare Flavia?

Argyll deschise gura, cu intenţia de a mărturisi că ar fi vrut să se uite pe îndelete la colecţia de artă a familiei. Dar până să rostească vreun cuvânt, Mary Verney continuă:

— Te pricepi la instalaţii?

— Instalaţii?

— Curge undeva, prin acoperiş. Apa a ajuns până în unul dintre dormitoare, şi, din păcate, n-am niciun pic

de talent ca instalator. La partea electrică mă mai pricep. Dar instalaţiile sunt o enigmă pentru mine.

Argyll a început să îi povestească tacticos ce păţise el ultima oară când încercase să schimbe o garnitură la un robinet din apartamentul lui; s-a folosit de o sumedenie de aluzii biblice la Noe şi la arca lui, pentru a sugera că ideea de a conta pe el pentru repararea unui rezervor de apă nu era nicidecum inspirată. Tablouri, da, spuse el. Cumva domeniul lui de activitate.

Dar Mary Verney nici nu a vrut să audă; mai urgente erau problemele practice decât nişte vechituri de tablouri, zise ea; şansele de a mai fi rămas ceva de valoare, după ce Geoffrey trecuse pe-acolo, erau infime. Putea s-o creadă, fiindcă se uitase şi ea bine. Hai, să vedem ce-i cu rezervorul acela de apă, măcar.

Aşadar, docil, Argyll urcă în urma ei scara impunătoare, după care intrară în dormitorul unde apa picura din tavan; tencuiala era pătată şi acoperită cu mucegai verzui din cauza umezelii excesive.

— Vezi?! se lamentă ea. Uită-te cum arată. O să cadă tavanul cu totul, dacă nu fac ceva ca să opresc infiltraţia. Şi sumele pe care le pretind instalatorii din ziua de azi sunt de-a dreptul revoltătoare.

Argyll ascultă prima parte a văicărelii, însă ratã complet partea a doua, din cauză că atenţia îi zburase spre un desen de pe perete, în contemplarea căruia se cufundase cu totul.

A fost dragoste la prima vedere, cum rar se întâmplă în viaţă. Desenul era înrămat urât, vârât într-un cotlon întunecos, abandonat, neglijat şi jegos, ca un copilaş zdrenţăros, iar de aceea cu atât mai adorabil. Byrnes, negreşit, dacă ar fi văzut felul în care Argyll studia acum acel desen, ar fi remarcat imediat că tocmai în asta consta marea lui deficienţă ca dealer de artă. Argyll nu era capabil să contemple desenul, mirosind un posibil profit. Nu îl interesa cine era artistul, şi nici nu se întreba cui i-ar fi putut vinde aşa ceva. Jonathan, pur şi

simplu, privea desenul şi îi plăcea: cu atât mai mult cu cât era ceva atât de anonim şi de neîngrijit. Lipsa lui de valoare era ceea ce îl atrăgea. Un mare cusur pentru un dealer de artă.

Era o schiţă a unei palme de bărbat, cu un deget arătător şi un deget mare. Genul de exerciţiu la care sunt puşi să tocească elevii şcolilor de artă, de sute de ani încoace: nu există, probabil, vreo altă parte a anatomiei umane care să fie mai dificil de reprodus corect. Un crochiu mic, nesemnat, plin de pete de umezeală şi urme de mucegai.

— Ce-i asta? o întrebă el pe Mary Verney, fără nicio tentativă de a-şi disimula admiraţia, ceea ce era un al punct slab la el.

— Aia? zise ea. N-am nicio idee. Cred că e acolo dintotdeauna. Un desen făcut de un membru al familiei, pe vremea când tinerele domnişoare erau puse să înveţe asemenea dexterităţi, presupun.

— Nu-i aşa că e duios?

— Nu ştiu dacă m-am uitat vreodată la el, zise ea, ridicând din umeri şi apropiindu-se de desen. Acum, că mi-ai spus, da, e frumos, dacă te pasionează degetele de la mână.

Argyll nu răspunse, preferând să cerceteze mai îndeaproape eboşa. Părea *un pic* mai reuşit decât uzualele desene făcute de mâna unor amatori, se gândea el.

— E valoros? continuă ea. Nu-mi amintesc ca experţii de la casa de licitaţii să-l fi remarcat; a fost ultimul serviciu al lui Forster înainte să-l dau afară. Au venit să evalueze casa după ce a murit Veronica, dar n-au dat nicio atenţie acestui desen. Mai mult chiar, nu ţin minte ca verişoara mea să se fi entuziasmat vreodată apropo de crochiul ăsta. Ea era cea care pretindea că are gust şi discernământ.

— Şi avea?

— Nu ştiu. Dar îi plăcea teribil să umble prin galeriile de artă şi să se minuneze de ce vedea.

— Oh, da?! Nu cumva a studiat la un pension din Florenţa? întrebă el, respectând ordinele cu stricteţe.

— Mai mult ca sigur. Exact genul de aiureală prostească la care să se preteze o snoabă ca ea. De ce întrebi?

— Femeia aceea, care a pomenit numele lui Forster, s-a referit şi la o tânără pe nume Beaumont.

— Ah. Bun, poftim, atunci.

— Nu cumva există vreo documentaţie despre tablourile familiei voastre? Aş putea, eventual, să aflu…

Mary Verney scutură din cap.

— Nu există. Forster a căutat şi a zis că nu există absolut nimic. Niciun inventar, niciun registru de evidenţă, nimic. Dumnezeu ştie ce s-o fi întâmplat cu ele. Însă, cu siguranţă, dacă desenul acesta e bun…

— Nerelevant, ripostă el, pe un ton dezinvolt. Oamenii nu sunt pregătiţi să cheltuiască bani pe tablouri. Mi-a trebuit mult timp până să învăţ asta. Oamenii cumpără pedigriuri. Criteriul folosit pentru câini. Sau pentru cai. Ori pentru aristocraţi, continuă el, întrebându-se dacă nu mersese cumva prea departe cu metaforele lui. O semnătură şi un certificat de provenienţă valorează de zece ori mai mult decât un tablou, iar operele fără pedigri sunt tratate, adesea, cu suspiciune.

— Ce proşti sunt oamenii!

— Aşa e. Dar *dacă* Forster nu a reuşit să descopere documentele?

— Posibil, ridică ea din umeri. Deşi nu era chiar atât de naiv. Şi, în plus, avea toate motivele să le găsească, din moment ce, presupun, i-ar fi fost de folos ca să obţină un preţ mai bun pentru toate chestiile pe care le-a vândut.

— Aş putea să verific, totuşi? Ca să fiu cu conştiinţa împăcată?

— Oh, bine, oftă ea, remarcând cât era de perseverent. Dar nu vei găsi nimic. În orice caz, dacă există nişte acte, doar în pod ar putea să mai fie.

— Splendid.

— Tot acolo e şi rezervorul de apă, continuă ea.

— Oh, în regulă, capitulă el. O să văd ce pot face.

Şi aşa Argyll urcă după ea următoarele trepte, mai şubrede deja, continuând apoi pe un fel de scară mobilă, care ducea în pod, unde brusca lor apariţie zburătăci porumbeii din cuiburile pe care şi le făcuseră acolo.

— Un pic cam prăfuit pe-aici, din păcate, remarcă ea, aplicând cu succes tehnica minimalizării. Şi miroase urât. Dar cred că rezervorul e acolo. Iar cutiile cu arhive şi diverse vechituri ar trebui să fie în cealaltă parte. Posibil nici să nu fie, desigur, adăugă ea, pe un ton sceptic.

Argyll o asigură că îşi va da toată silinţa să rezolve ambele probleme.

În cazul rezervorului de apă, n-a fost mare scofală: în aproximativ cinci minute, a localizat racordul fisurat, pe unde curgea apa, şi-a dat seama că era o defecţiune ce depăşea cu mult competenţa lui în domeniu şi a conchis că era nevoie de intervenţia unui instalator. Mulţumit de felul în care se achitase de această sarcină, şi-a îndreptat atenţia asupra unor chestiuni mai interesante şi s-a apucat să scormonească prin teancul de cutii din celălalt capăt al podului. Cantităţi uriaşe de hârtii. Înflăcărat de o scurtă pâlpâire de optimism, le-a frunzărit la repezeală, în speranţa că toate documentele pe care Forster nu fusese în stare să le dibuiască erau poate acolo.

Nu a durat prea mult până să-şi dea seamă că nu era aşa. Unele acte se refereau la clasicele convenţii de căsătorie, acea veşnică târguială pe proprietăţi, care a reprezentat solida fundaţie a dragostei în secolul al XVII-lea; şi, se părea, chiar şi în veacul XX, din moment ce ultima şarjă de asemenea documente viza logodna

verişoarei Veronica. Mai existau acolo diverse acte banale, privind administrarea moşiei în secolul al XIX-lea, precum şi o serie de scrisori mai recente către şi de la diferiţi membri ai familiei. Niciun fel de referire, nicăieri, la tablouri, se gândi el, luând o cutie la întâmplare şi uitându-se în ea. Lucrurile dinăuntru erau legate laolaltă cu o sfoară şi purtau o mică etichetă, pe care scria „Mabel”.

Nu, îşi spuse el în timp ce desfăcea pachetul, nu-i treaba ta să-ţi bagi nasul aici. Nu merită să-ţi pierzi timpul, îşi continuă el raţionamentul, scoţând afară un teanc de scrisori, despre care înţelese rapid că fuseseră compuse de mama amfitrioanei lui. În plus, îşi zise el, aşezându-se comod pentru a savura lectura, Mary Verney nu ar ierta o asemenea violare grosolană a vieţii ei personale. Şi pe bună dreptate.

Conştiinţa lui îşi înregistră propriile-i mustrări, pe care, de data asta, preferă să le ignore, lăsându-l pe Argyll să citească, din ce în ce mai uluit, despre Mabel Beaumont care, deşi avusese un debut promiţător în rolul de fiică ascultătoare, fiind cea mai mare dintr-o serie de cinci surori, treptat s-a transformat pe parcursul zecilor de scrisori într-o persoană care, eufemistic vorbind, dădea dovadă de o anumită trăsătură excentrică în felul ei de a fi. Era, se părea, o femeie în război cu ea însăşi şi cu restul lumii, iar această necurmată bătălie a purtat-o departe de casă şi de perspectiva unei vieţi de soţie, mamă şi gazdă a evenimentelor mondene, determinând-o în schimb să cutreiere Europa până când şi-a găsit obştescul sfârşit, potrivit certificatului de deces, care era ultimul document din cutie, într-o cameră de hotel dintr-un cartier sordid al oraşului Milano. Fiica ei, care tocmai împlinise paisprezece ani, a fost singura persoană aflată la căpătâiul ei şi, totodată, cea care o îngrijise pe mama ei bolnavă, neexistând bani pentru a plăti consultaţiile medicilor. Exista acolo şi o scrisoare, redactată de mâna

unei fetişcane, cerând ajutor; cutia nu conţinea niciun răspuns.

Argyll strănută, rumegând această pildă de impetuozitate interbelică, şi cu un aer absent trecu în revistă celelalte lucruri din cutie, majoritatea constând din tratative ale familiei pentru a o plasa pe Mary sub tutela rudelor şi a o trimite la şcoală. „Este recalcitrantă, inteligentă, dar din câte se pare imună faţă de orice măsuri de disciplină”, menţiona despre ea unicul raport şcolar existent. Bravo ei, se gândi el, amintindu-şi însă imediat că nu acesta era scopul prezenţei lui acolo. Prin urmare, legă la loc întregul pachet, îl puse înapoi în cutie şi, fără nicio tragere de inimă, trecu din nou la îndeletnicirile de instalator amator, iar după încă o jumătate de ceas, cu nişte bucăţele de plastic şi sfoară, căznindu-se mult şi lovindu-se la degete, izbuti într-un final să încetinească debitul apei care curgea prin spărtură. Dar, cum a zis chiar el mai târziu, în timp ce respingea cu modestie mulţumirile gazdei sale, nu făcuse o treabă prea grozavă. Mai devreme sau mai târziu, doamna Verney va trebui să cheme un instalator.

9

În ciuda restricţiilor impuse de Bottando în privinţa cheltuielilor ei de deplasare, Flavia a luat un taxi de la aeroport; o aştepta un program foarte încărcat, aşa că nu avea timp să facă economii la bani. Prima oprire a fost la poliţia britanică, pentru a le explica de ce venise. Nimic nu-i poate enerva mai rău pe poliţişti, decât străinii care umblă de capul lor prin ţară. În plus, Flavia se gândea că va avea poate nevoie de ajutorul lor; cu atât mai mult, atunci, era de dorit să fie sinceră cu ei.

— Bună seara, domnişoară. *Welcome to England*.

Tipul care răspundea de departament era, în mod neobişnuit, destul de tânăr — nu mai mult de patruzeci de ani — şi nu semăna aproape deloc cu prototipul poliţistului englez pe care îl ştia ea. În general, obligaţia de a presta o muncă de teren, înainte de a fi promovaţi la nişte activităţi mai intelectuale, face ca poliţiştii britanici să fie un pic cam obtuzi; cei mai neastâmpăraţi din fire refuză ideea de a-şi petrece câţiva ani potolind diversele încăierări din cârciumi şi preferă să facă altceva. Cel puţin acesta este renumele lor în Europa.

Manstead era un pic altfel, reuşind să sugereze un nivel de inteligenţă şi vigilenţă rar întâlnit la cei din branşa lui. Pe de altă parte, a reieşit limpede imediat că nu ştia aproape nimic despre slujba lui. Odată depăşite amabilităţile preliminare — călătoria cu avionul, vremea, traficul —, Manstead şi-a exprimat plăcerea de a avea ocazia să întâlnească un membru al celei mai longevive echipe de poliţie din domeniul artelor plastice.

— Noi abia începem să ne mişcăm un pic, explică el, cu un oftat. O nouă schimbare de strategie. Vechea secţie de poliţie care se ocupa de obiectele de artă a fost creată cu mult timp în urmă; apoi a fost desfiinţată şi topită în forţele locale, după care politica s-a modificat şi ne-am născut din nou — dar abia după ce toate

contactele, experienţa acumulată şi dosarele se împrăştiaseră în cele patru colţuri ale ţării.

— Şi aveţi toţi o specializare în piaţa obiectelor de artă?

Manstead pufni ironic.

— Oh, nu. Bineînţeles că nu. Unde s-a mai pomenit să faci treabă în poliţie cu oameni care să aibă cunoştinţele necesare în domeniul respectiv? Ha, ce idee! Nu. Ni s-au repartizat, pur şi simplu, ofiţeri de poliţie pe care îi interesa munca de-aici şi ni s-a spus să ne descurcăm aşa.

— Asta înseamnă că vă bizuiţi în principal pe. experţi din afară?

Aşa ar trebui, dacă am avea bani. Numai că bugetul nostru nu este suficient de mare pentru a putea plăti cu regularitate nişte specialişti. Prin urmare, suntem nevoiţi să supravieţuim cu ajutorul unor oameni dispuşi să ne facă nişte favoruri.

— Pare cam sinistru.

— *Este* sinistru. Totul ţine de politică. Dacă am obţine vreun succes răsunător, de care să vuiască toată presa, am putea atrage atenţia puterii şi ni s-ar da mai mult. Căci celui ce are i se va da, spun scripturile. Acesta ar trebui să fie motto-ul nostru. În fine, continuă el, renunţând cu părere de rău la un subiect preferat, n-ai venit aici ca să mă asculţi lamentându-mă despre colapsul poliţiei britanice.

Flavia zâmbi jenată.

— Cred că am putea să vă ţinem isonul. Atrocitate pentru atrocitate. Am nevoie să aflu informaţii despre individul acesta — Forster.

Manstead mişcă înţelegător din cap.

— Nu figurează în evidenţele noastre. Adică, vreau să spun că am căutat prin dosare şi nu am găsit nicio menţiune despre el. Nicio aluzie. Continuăm să întrebăm, însă, prin alte departamente, ca să vă putem fi de ajutor.

Flavia părea dezamăgită, deşi cumva se aşteptase la un asemenea răspuns. Acest Giotto al lui Bottando nu era genul de persoană ale cărei năravuri să fie de notorietate publică. Dacă individul exista cu adevărat, nu putea fi decât un cetăţean ireproşabil, cu un cazier imaculat. Într-un fel, faptul că poliţia britanică nu deţinea niciun dosar infracţional pe numele lui o convingea şi mai mult că individul fusese un ticălos.

— Nici măcar vreo bârfă poate? insistă ea.

Manstead reflectă cu seriozitate: era genul de om deprins să gândească profund înainte de a îşi exprima o părere.

— Se pare că nimeni nu l-a prea agreat ca om; asta am putut afla. Însă când am întrebat dacă, acum când nu mai e în viaţă, ar fi vreunul dispus să spună ce ştia despre afacerile lui, toţi au negat că ar fi auzit vreodată ceva.

— Am înţeles. Prin urmare, bunăoară, dacă cineva ar sugera că tipul a furat câte ceva din toate colecţiile de artă majore din Europa, pe parcursul ultimilor douăzeci şi cinci de ani, consideri că toţi ar fi surprinşi?

— Cred că toţi ar fi stupefiaţi, spuse Manstead. Asta e ideea şefului tău? Asta crezi şi tu?

Flavia scutură din cap.

— Nu, eu nu, zise ea, cu regret.

— Dar şeful tău?

— Nu neapărat. Există o persoană din secţie care *nu* crede asta.

Manstead se uită la ea, cu o pâlpâire de zâmbet amuzat în colţul gurii.

— Am priceput, zise el, molcom. Cel puţin aşa cred. Specimenul tipic, nu?

Flavia pufni dezaprobator, fără să-şi ascundă sentimentul de jenă.

— Bun, de ce vă interesează moartea lui? întrebă Manstead, fără să-l fi deranjat prea mult faptul că Flavia prefera să nu-l încarce cu detalii.

— Nu ne interesează nicidecum, ceea ce îmi imaginez că va simplifica mult lucrurile pentru toată lumea. Numai că, fireşte, ar fi mult mai interesant dacă omul a fost ucis.

— Bineînţeles. Dar, din nefericire, dovezile sunt neconcludente. De fapt, doar fiindcă un coleg al vostru… Cum îl cheamă?

— Un coleg?! repetă Flavia, un pic contrariată pe moment. Oh. Jonathan. Da. Ce-i cu el?

— Păi, doar fiindcă el s-a aflat la locul faptei, aducând în discuţie ipoteza unui furt şi subliniind diversele coincidenţe, a ajuns şi poliţia locală să ia cazul în serios. Altminteri, cred că poliţaii de-acolo ar fi conchis că omul a băut niţeluş cam mult şi a alunecat pe o treaptă şubredă. Şi aşa chiar, s-ar putea ca tot asta să fie concluzia lor finală.

— Cine ştie, poate că ar avea dreptate, adăugă Flavia.

— Într-adevăr, cine ştie?! repetă Manstead, cu dezinvoltură. Sunt sigur însă că vom descurca până la urmă şi acest caz. Ce zici, vrei să bei ceva?

Aproximativ simultan cu scrâşnetul de roţi al avionului Flaviei oprind pe Aeroportul Heathrow, timpul şi truda lui Argyll erau redirecţionate de la instalaţiile sanitare datând de la sfârşitul secolului al XIX-lea britanic înspre nişte domenii unde ştia că era îndreptăţit să pretindă o oarecare experienţă şi pricepere. Lucrul acesta s-a datorat lui Manstead care, fiind un om conştiincios din fire, a telefonat la poliţia din Norfolk, pentru a-i informa că pe plan internaţional Forster stârnea un asemenea interes, încât o specialistă de înaltă calificare din Italia venea special cu avionul în Anglia, pentru a le oferi asistenţa necesară.

Exagerând, desigur, un pic, Manstead a alarmat de-a binelea poliţia locală. Reacţia lor a fost să se ducă imediat şi să îl aducă pe Argyll. Nu fiindcă ar fi crezut vreun moment că Argyll ar fi fost perfect, ci pentru că,

aşa cum era, răspundea unei nevoi practice: aceea de a curma orice formă de intervenţie de la Londra. Era posibil ca moartea lui Forster să fi avut cumva legătură cu nişte tablouri. Cum ei, la poliţia din Norfolk, nu prea aveau habar de mecanismele pieţei obiectelor de artă, riscau ca, dacă nu aveau grijă, să fie obligaţi să-i cedeze hălci mari din acest caz lui Manstead care, disperat cum era după un pic de publicitate, ar fi putut foarte uşor să-şi aroge toate meritele, în eventualitatea în care cazul va fi soluţionat în mod satisfăcător. În consecinţă, era nevoie să se înarmeze rapid cu cunoştinţe din domeniul artelor, încercând astfel să stăpânească bine acest aspect al cazului, pentru a evita riscul de a se trezi împovăraţi de ajutorul lui Manstead.

Însă, în mediul rural, e destul de greu să găseşti, bătând din palme, specialişti în operele marilor maeştri ai picturii. Prin urmare, s-au hotărât să se folosească de specialistul pe care îl aveau la îndemână, punându-l să cerceteze rapid actele şi documentele lui Forster: dacă exista vreo referire la ceva dubios în toate acele hârtii, Argyll putea să le indice despre ce era vorba.

Şi aşa Jonathan Argyll a fost dus înapoi la casa lui Forster, unde i s-a dat voie să umble nestingherit, sub ochiul vigilent şi discret al agentului de poliţie Hanson. Imobilul era mai mare decât părea văzut de-afară, cu un spaţiu sub acoperiş care, la un moment dat, fusese transformat într-o încăpere lungă şi joasă, unde Forster îşi avusese biroul. Într-un capăt, se afla întreaga recuzită a unui dealer de artă din zilele noastre — cărţi, telefoane, faxuri şi fişete. În celălalt capăt erau depozitate câteva opere de artă care făceau parte din resursele lui de negustor, restul fiind atârnate pe pereţii din sufragerie, din hol şi din salonaşul de la parter. Într-un colţ se vedea scara, care începea cu treapta aceea şubredă, considerată a fi grăbit, eventual, căzătura fatală. Argyll păşea cu precauţie, urcând şi coborând de-acolo.

Apoi, a cercetat stocul de tablouri de care dispunea Forster, procedând metodic, rapid şi cu un amestec tot mai pronunţat de dezaprobare şi dispreţ suveran. Marfă dezagreabilă, ordinară; toate picturile erau de proastă calitate şi majoritatea urâte. Preţurile din listă erau revoltătoare. Nici el nu era un dealer cu succes în afaceri, ştia prea bine, însă măcar lui îi plăceau operele de artă pe care nu era capabil să le plaseze unor clienţi. Chestiile adunate acolo, însă, erau genul de ştifturi pe care doar un cinic sadea s-ar gândi să le scoată la vânzare, şi nu o persoană cu bun-gust. Mai ales, nu un individ ca prezumtivul Giotto — omul care furase câte o operă de artă din ceea ce creaseră aproape toţi maeştrii renascentişti nu s-ar coborî la asemenea lucrări de duzină. Pe de altă parte, reflecta el, fiind pe aceeaşi lungime de undă cu Flavia şi Manstead, ce acoperire putea fi mai eficientă, decât a-i face pe toţi să te asocieze cu opere artistice de mâna a doua, cu tot ceea ce este mitocănesc şi urât? Cine, văzând acele mizerii, şi-ar închipui vreodată?…

Pe urmă, şi-a îndreptat atenţia spre conţinutul fişetului, deşi lucrurile dinăuntru nu i se păreau deloc interesante. Inventare şi socoteli rudimentare, pe care dealerii de artă şi le fac pentru uzul lor şi al fiscului, constând în general în vreo coloană de cifre fanteziste, încheiate cu un total la fel de fantezist. Până şi Argyll, care nu prea avea talent la matematică, ar fi putut să se descurce, deşi de regulă apela la ajutorul Flaviei.

— Cum adică? întrebase ea prima oară, când îl ajutase la socoteli. Unde sunt evidenţiate cheltuielile tale?

— N-am avut cheltuieli, a replicat el.

— Am fost în vacanţă, nu-i aşa? Ai fost la un muzeu în timpul vacanţei?

— Da. Şi ce dacă?

— Bifăm: călătorie de documentare. Cât estimezi că a fost? Trei milioane de lire? Acum, maşina. Ai livrat o dată o pictură cu maşina. Bun, avem deci întreţinere,

combustibil şi grad de uzură. Hai să zicem încă un milion.

— Dar…

— Oh, foloseşte-ţi imaginaţia, Jonathan, îi spusese ea supărată şi se apucase să refacă întregul formular, ba adăugând un zero, ba scoţând altul, astfel încât, în final, mica lui afacere ca dealer de artă ajunsese, în mod inexplicabil, să vireze de la un mic profit la o subită şi alarmantă pierdere.

— Şase luni de atunci încolo, Argyll trăise cu spaima că în orice clipă putea să se trezească la uşă cu vreun reprezentant al fiscului. Avem nevoie doar de câteva clarificări, *dottore* Argyll.

Realitatea era că, în comparaţie cu situaţia contabilă concepută de Geoffrey Forster, modestele lui eforturi păreau opera unui elev de şcoală primară. Cifre peste tot, iar Argyll nu pricepea nimic din ele, fir-ar să fie. După vreo trei ceasuri de concentrare, singura concluzie la care ajunsese era că poliţia făcuse o alegere greşită când hotărâse să se bizuie pe ajutorul lui. La contabilitate se pricepea la fel de puţin ca la instalaţii.

În final, s-a trezit cu o durere de cap sfâşietoare. Şi nici nu reuşise să ajungă la vreo concluzie: venitul lui Forster era variabil, dar adesea destul de ridicat, astfel încât avusese posibilitatea să cumpere nu numai acel imobil, ci şi alte două case din sat, acum câţiva ani, deşi strădaniile de a face rost de bani pentru a le moderniza şi a le vinde unor londonezi drept case pentru weekend nu prea dăduseră roade. În una dintre case, îşi aminti el, locuia George Barton. Profitul din tablouri — în mod oficial, cel puţin — se diminuase până la zero, în ultimii doi ani, recesiunea afectându-l şi pe el, la fel ca pe toţi ceilalţi din branşă.

Cu câţiva ani în urmă, venitul lui Forster crescuse spectaculos, graţie salariului — nu o sumă uriaşă, remarcă el — plătit de domnişoara Beaumont, pentru ceea ce erau numite ambiguu „servicii”, însă şi acesta s-

a oprit brusc în ianuarie — probabil când a murit Veronica, iar Mary Verney l-a pus pe liber. Ce anume făcuse Forster pentru banii primiţi nu era deloc limpede. Nici nu s-ar fi zis că achiziţionase prea multe opere, recent; asemenea multor dealeri, păstra cataloagele vânzărilor la licitaţie de unde cumpărase diverse lucruri, dar nici acestea nu erau decât vreo douăzeci la număr, acoperind perioada ultimilor cinci ani. Nicidecum suficient pentru a genera un venit substanţial.

Una peste alta, Forster părea un om cu probleme financiare. Doar dacă, desigur, nu existau şi alte surse de câştig cu care el, amabil, se gândise că nu avea rost să-i răpească din timp omului de la fisc. Cu siguranţă, acesta nu putea fi profilul financiar al celui considerat a fi cel mai rafinat hoţ de opere de artă din generaţia lui. Însă te-ai fi aşteptat totodată ca un astfel de hoţ de opere de artă, atât de priceput, să fie şi un as în materie de matrapazlâcuri financiare: era puţin probabil ca fişele lui fiscale sa fie pline de înregistrări ca: „articol: un Uccello furat”…

Această direcţie de investigaţie era, totuşi, neproductivă. Cum era şi faptul că, atunci când Forster rupsese orice legătură cu Weller House, nu se mai sinchisise, se părea, să returneze câteva dintre documentele de-acolo: cel puţin, Argyll presupunea că aşa se explica de ce un inventar legalizat al tablourilor din Weller House se găsea în unul dintre dosare. Datat de acum cincisprezece ani, aşa că Argyll a dedus că fusese întocmit, probabil, la moartea unchiului Godfrey. Nu foarte edificator, având în vedere că operele indicate acolo, şaptezeci şi două de picturi şi douăzeci şi şapte de desene, erau tratate de o manieră cumva superficială. Însă, cum aceasta putea fi singura listă existentă şi întrucât în mod limpede nu mai era deja un bun al lui Forster, Argyll a strecurat inventarul în buzunar, cu intenţia de a-l înapoia proprietarei de drept. A remarcat

că desenul înfăţişând acea mână, care îi plăcuse lui, era descris drept creaţia unui artist anonim francez din secolului al XVIII-lea, ceea ce nu l-a mulţumit, deşi era mai acceptabil ca ipoteză decât presupunerea doamnei Verney. De asemenea, desenul fusese evaluat la treizeci de lire sterline, ceea ce i se părea destul de just.

Argyll căscă de plictiseală şi decise că era timpul să se culce pe lauri. Marcă locul în care întrerupsese investigaţiile, băgă tot ce rămăsese într-un sertar al biroului, îl încuie pentru a respecta cerinţele poliţiei privind măsurile de securitate şi îi spuse veşnic răbdătorului Hanson că el terminase treaba. Mai avea de cercetat trei sferturi din fişet, dar putea face asta şi mâine. Mai ales, ştiind că poliţia voia ca treaba să fie făcută încet şi bine. Simţea nevoia să bea ceva, iar Hanson, care ieşise şi el din tură, acceptă bucuros invitaţia de a-l însoţi.

A ajuns la Weller House, la şapte şi jumătate fix, când ultimul F1-11 zbura huruind peste hornuri. Avea în mână o sticlă de vin nu foarte bun, pe care o cumpărase de la cârciumă, după ce refuzase halba de bere cu care voia să-i facă cinste George.

— Iată-te, în sfârşit, zise ea. Pe unde-ai umblat?

— Am dat o mână de ajutor poliţiei în ancheta lor, cum s-ar spune.

— Te-au înhăţat până la urmă, nu?

— În niciun caz. M-am uitat pe evidenţele contabile şi pe hârtiile lui Forster.

— Cu folos?

— Nu prea. Subtilităţile contabiliceşti nu au fost niciodată punctul meu forte. Nu contează dacă a fost pur ca un trapist sau infractor ca Al Capone, din moment ce eu tot n-aş fi putut să-mi dau seama.

— Niciuna dintre cele două extreme evocate de tine nu mi se pare potrivită.

— Hm. Oricum, am găsit chestia asta.

Şi îi dădu inventarul, la care ea se uită fără prea mult interes.

— Vasăzică l-a luat până la urmă?! Nici nu mă miră. Dacă mai găseşti ceva ce-mi aparţine pe-acolo, fii bun şi înapoiază-mi lucrurile respective.

— Cu condiţia ca poliţia să nu aibă nimic de obiectat. Dar e ciudat că i-a spus verişoarei dumitale că nu exista nicio listă de acest fel.

— Poate fiindcă nu voia ca ea să afle ce punea el la cale. Oricum, e prea târziu să ne mai frământăm acum. Ce-a fost a fost. Sper că-ţi place friptura de iepure.

— Îmi place friptura de iepure.

— Bun. L-am strâns de gât cu mâinile mele. Omorul în masă este o altă dexteritate a mea. Sunt oameni pe-aici care nu pot să vadă un animal cu blană şi să nu-şi dorească să-i scoată maţele imediat. Uciderea vietăţilor este o ocupaţie rurală.

— Aşa se pare.

— Poftim?

— Forster. Înţeleg că au arestat pe cineva.

— Oh, da, spuse ea, pe un ton indiferent. Gordon. Ştiu. Îşi fac iluzii, din păcate.

— Constat că ai multă încredere în vecinii dumitale, zise Argyll.

— Aşa ţi se pare? În ce sens?

— Păi, uite, eu îţi spun că e posibil ca Forster să fi fost un escroc, iar dumneata pufneşti cu dispreţ, respingând ideea, deşi îl urai pe individ. Pe urmă, poliţia îl arestează pe Gordon, dar dumneata nici nu vrei să concepi că omul ar putea fi un asasin, deşi recunoşti fără rezerve că e un hoţ patentat.

Mary Verney ridică din umeri.

— Prefer să cred că am o viziune echilibrată asupra semenilor mei. Nu înseamnă însă că nu mi-ar conveni de minune dacă ai reuşi să demonstrezi că Geoffrey a fost un mare şarlatan şi un hoţ. Cine ştie, s-ar putea să ai dreptate. Abia aştept să mă las convinsă că aşa a fost.

Dă-mi, te rog, vinul acela pentru sosul de la friptură. E pe bufet, acolo.

— Oh. Hai, mai povesteşte-mi despre Geoffrey Forster, îi spuse el, fără ocolişuri, aşezându-se comod la masa din bucătărie şi, cumva ruşinat, turnând în două pahare din vinul adus de el.

— Ce să-ţi mai povestesc? Ce-ai vrea să mai afli acum?

— Totul. L-ai cunoscut bine? Cum era ca om?

— Ah, zise ea, amestecând în cratiţă, cu un aer gânditor. E o poveste complicată, adăugă, tăcând câteva clipe, în timp ce punea nişte piper peste cartofi, ca apoi să amestece cu furie din nou. De ce nu, în fond? Toţi sunt morţi. Ştiai că a fost iubitul verişoarei mele?

— Am auzit nişte aluzii la cârciumă, răspunse el. Dar cam ambiguu totul.

— Hm, atipic pentru bârfitorii de profesie de-acolo, care în mod normal se exprimă destul de plastic. În fine, din câte am înţeles, Forster a cunoscut-o pe Veronica în urmă cu foarte multă vreme. Cu intermitenţe, de-a lungul timpului a păstrat legătura cu familia şi, profitând de moartea unchiului Godfrey, s-a infiltrat în casă, dovedindu-se de ajutor în eludarea taxelor de moştenire. Dar, de fapt, a luat-o în obiectiv pe Veronica, intenţionând să profite de pe urma ei, cu vreo doi ani înainte ca ea să moară. Pură exploatare, bineînţeles.

— În ce sens?

— Veronica nu era nicidecum o persoană atrăgătoare, din păcate. Nu vorbesc din punct de vedere fizic, însă — mda, nu avea o fire prea caldă, nu era o individualitate vibrantă, dacă înţelegi ce vreau să spun. Şi ai auzit, probabil, că era un pic labilă. Forster a observat slăbiciunea ei, iar când afacerile lui au intrat în impas, s-a lansat în cucerirea ei, doar cu scopul de a pune mâna pe averea familiei, din câte am putut eu vedea. Nu sunt sigură ce anume a vândut din casă; nici Veronica nu ştia exact, spunând mereu că ea avea încredere în el şi că, în fond, ce rost mai are să angajezi nişte consultanţi

experţi, dacă tot trebuie să-i verifici continuu? Recunosc, omul era un foarte bun actor.

— Adică?

— Ştiai că era un individ detestabil; lucrul acesta era evident pentru oricine, în afară de Veronica. Dar nu ştiai exact de ce era detestabil sau ce punea la cale, de fapt. Simţeai doar că nu trebuia să ai încredere în el. Dumnezeu ştie cum de l-o fi putut suporta nevastă-sa!

— Ah, da. Nevasta. Ea pe unde e?

— Am auzit un zvon cum că era plecată pentru câteva zile la Londra, când a murit el. Ar trebui să se întoarcă, din clipă în clipă. Cel puţin, nimeni nu o poate bănui că i-ar fi dat un brânci zdravăn.

— De ce spui asta? E vorba despre acelaşi optimism pe care îl manifeşti faţă de natura umană în general?

Doamna Verney părea nedumerită de faptul că trebuia să se explice referitor la respectivul subiect.

— Fiindcă este absolut de neconceput, de-asta. Deşi femeia ar fi avut motive, nu contest.

— Ce fel de persoană e?

— Simplă şi inocentă, o fetişcană naivă care s-a lăsat fermecată de vorbele mieroase ale unui bărbat mai în vârstă. Deşi, în cazul ei, naivitatea nu avea nicio legătură cu lipsa de experienţă, din păcate. Foarte, foarte proastă, această fiinţă. Una dintre victimele vieţii. Niciun pic de personalitate: ştearsă complet. Genul de trăsături care par clătite cu înălbitor în fiecare seară. Habar n-are să-şi poarte singură de grijă. E drăguţă, desigur, dar incapabilă să opună rezistenţă; a fost în stare să-l suporte atâţia ani. De ce să fi întors foaia brusc acum?

— Fiindcă aşa e omul, imprevizibil.

— De-acord. Dar, dacă plecăm de la ipoteza că ea l-a omorât, asta ar fi însemnat ca femeia să se fi ascuns la sora ei, ca apoi să se furişeze în casă şi să-i dea brânci pe scări, după care să dispară din nou. Ceea ce ar fi

presupus un pic de premeditare. Genul acesta de calcul rece nu e deloc stilul ei.

Argyll se uită dezaprobator la ea, dar gazda sa îi zâmbi cu un aer atotştiutor.

— Pari sceptic. Nu e cazul. N-o cunoşti. În afară de asta, din câte îmi dau eu seama, nu există nicidecum certitudinea că Forster ar fi fost asasinat. Tu de ce presupui că aşa s-a întâmplat?

— Pur şi simplu, din cauza teribilei coincidenţe care a făcut ca tipul să moară exact înainte ca eu să ajung să discut cu el.

— Ia latura frumoasă a lucrurilor: ai fost scutit de o întâlnire neplăcută.

— Eu vorbeam serios.

— Ştiu. Dar nu este decât o coincidenţă, dacă Geoffrey era într-adevăr hoţ.

— Mi-a spus că voia să discute cu mine despre un tablou furat.

— Probabil doar ca să te poată ameninţa că te va da în judecată pentru calomnie.

— Dar dumneata nu-l puteai suferi pe Forster. Şi nici nu aveai încredere în el?

— Cam aşa se poate spune. Se folosea de oameni, ca pe urmă să le dea cu piciorul, după ce obţinea ce voia de la ei. Era un mincinos şi un şarlatan. Uite, poate astea sunt nişte trăsături utile în cazul unui negustor de obiecte de artă. N-ar strica să iei exemplu, eventual.

— Şi-atunci, ce-a găsit verişoara dumitale la el?

— Avea un anumit şarm. Dacă îţi place genul respectiv, ceea ce nu e cazul la mine, admise ea. Destul de chipeş, dar cu un aer cumva molatic şi onctuos. Iar biata Veronica era destul de nefericită. A fost măritată, dar a rămas văduvă de tânără. Nătărăul ăla de soţ al ei s-a îmbătat la sărbătorirea a cinci ani de la căsătoria lor, a căzut într-un heleşteu şi s-a înecat în câţiva centimetri de apă. Era atât de matolit, încât nici n-a fost în stare să se răsucească pe spate. Până şi Veronica îl considera

catastrofal; acesta a şi fost motivul pentru care, ulterior, şi-a luat numele de fată: îşi dădea seama că Beaumont avea mai multă prestanţă decât Finsey-Groat. De-atunci, n-a mai găsit niciun alt bărbat, pentru care să fi meritat să-şi sacrifice iarăşi numele de familie. Prin urmare, nu soţ, nu copii, nu prieteni. O pradă uşoară, pentru un om abil, care urmărea să o jecmănească.

— Şi el asta a făcut?

— Păi, vindea mereu lucruri din casă, nu venea niciodată cu vreo chitanţă, iar eu sunt sigură că îşi păstra pentru el o mare parte din bani. Am încercat să o fac să înţeleagă realitatea, dar era prea orbită de admiraţie pentru el.

— Când a murit Veronica?

— În ianuarie. Eram aici; avusese o criză şi doctorul Johnson m-a chemat din nou, ca să văd ce se putea face cu ea de data asta. Nimeni nu voia să vină. Veronica suferea de depresie, dacă nu ştiai.

— Am auzit ceva.

— Avea crize. Perioade lungi de timp, se simţea bine, ca apoi să se ţicnească de tot.

— Şi cum se manifesta ţicneala asta?

— Oh, în fel şi chip. Uneori, îşi lua lumea în cap şi dispărea pentru vreo săptămână; nimeni nu ştia niciodată unde a fost atât timp. Sau obişnuia să se încuie în casă şi să nu vrea să vadă pe nimeni. Ori se aşeza şi bea. În fine, variaţiuni pe aceeaşi temă. Când a murit, a făcut o criză urâtă, din cauza căreia a exagerat cu băutura şi calmantele.

— Dar dumneata de ce ai avut grijă de ea?

— Nu exista nimeni altcineva, spuse ea, ridicând din umeri. Veronica refuza orice tratament convenţional, iar când se simţea foarte rău eu eram singura persoană care reuşea să se mai înţeleagă cu ea. Era insuportabilă, trebuie să recunosc. O zi s-a întâmplat să nu fiu acasă, şi s-a omorât. Îmi place să cred că a fost un accident, deşi nu sunt sigură.

— Cum adică?

— Păi, e o tâmpenie, dar tocmai ne certasem. Din cauza lui Forster, apropo. Începuse şi ea să-şi dea seama, în fine, că tipul nu era chiar atât de minunat pe cât crezuse ea. M-a întrebat ce părere aveam, iar eu i-am spus să se descotorosească de el. În momentul acela, Veronica a explodat de furie, înjurându-mă şi jignindu-mă groaznic. Am ieşit din casă, bufnind şi trosnind, iar ea şi-a înecat amarul într-o jumătate de sticlă cu whisky şi un pumn de pastile. Dacă aş fi fost un pic mai conciliantă…

— Consideri că ai ce să-ţi reproşezi?

Mary Verney scutură din cap.

— Doar când sunt mai indispusă. Dacă sunt veselă, îmi dau seama că nenorocirea era inevitabilă. Mai devreme sau mai târziu, excesele i-ar fi fost fatale oricum. Păcat însă că a trebuit să mă amestece şi pe mine în chestia asta. Tipic pentru ea, de fapt.

— Eraţi apropiate?

— Nu într-atât, încât să fie ceva evident pentru un străin. De fapt, adevărul e că nu ne prea simpatizam, am impresia. Însă mi-a lăsat mie moştenire hardughia asta, fiindcă voia ca proprietatea să rămână în familie, iar eu eram singura rudă care să nu fi ajuns complet falită. Deşi nu pot spune că aş avea bani destui, încât să întreţin casa şi domeniul. Ca să nu mai pomenesc că nici nu prea mă tentează ideea. Mai vrei nişte iepure?

— Nu mai pot.

— Atunci, un pic de puding de vară. E foarte bun.

— Da, te rog.

Mary Verney îi puse câteva linguri de desert, peste care turnă nişte smântână, lăsându-l apoi pe Argyll câteva momente să mănânce, să admire şi să mai mănânce o porţie.

— Dar dumneata cum te poziţionezi în această familie? întrebă el, nerăbdător să descopere contextul în

care să poată plasa informaţiile căpătate în pod, când îşi băgase nasul printre hârtiile familiei.

— Aha, acum mă iei pe mine în primire?! OK. Eu sunt fiica oii negre a familiei, Mabel o chema, spuse ea. Mabel cea rea şi neascultătoare. Deşi, pentru ea, viaţa a fost mult mai interesantă decât pentru oricare altul de-aici. Până s-a îmbolnăvit, cel puţin.

— Sună captivant.

— Chiar a fost, într-un fel. Mama avea o fire de artist, ceea ce în limbajul nobilimii constituie întotdeauna un eufemism când vrei să spui despre cineva că este dezechilibrat, dacă nu de-a dreptul bun de dus la balamuc. Acesta este motivul pentru care, întotdeauna, am avut atâta înţelegere faţă de Veronica, ceea ce nu se putea spune despre ceilalţi din familia noastră. Eu aveam mai multă experienţă. Mama a avut o adolescenţă tipică pentru cei din clasa ei socială şi urma să moştenească Weller House — nu existau fii în familie, în ciuda străduniilor zeloase ale bunicii mele —, să-şi găsească un soţ bogat, care să refacă finanţele familiei, pe scurt era de aşteptat ca mama să-şi facă datoria. În schimb, ei i-au venit tot felul de idei şi, subit, şi-a luat lumea în cap, plecând să facă pe sora caritabilă în războiul din Spania, ceea ce a fost un şoc teribil pentru întreaga familie. A fi mărinimoasă cu cei năpăstuiţi de soartă era cât de cât acceptabil, dar a-i şterge la fund pe bolşevici era de neconceput, aşa că, firește, au dezmoştenit-o. Din punctul lor de vedere, a fost un gest firesc, iar eu nu ştiu ca pe mama să o fi deranjat prea mult. M-am născut în împrejurări ce s-ar putea numi ambigue, exact înainte să înceapă războiul. Mama a murit când eu aveam paisprezece ani. Familia, mai de silă, mai de nevoie, a trebuit să mă preia, încercând să facă o doamnă dintr-o fetişcană care lăsa de dorit. Presupun că am fost o mare dezamăgire pentru ei. Sfârşitul poveştii. Te-am plictisit?

— Doamne fereşte, nici vorbă. Hai, mai spune-mi.

— N-a mai rămas mare lucru de spus. M-am măritat, am făcut copii, m-am despărţit de soţul meu, care mi-a acordat un venit adecvat.

— Asta e partea cu Verney?

— Exact. Era un om cumsecade, efectiv. Doar că eu l-am urât. Din acel punct, povestea vieţii mele devine de-a dreptul anostă şi neinteresantă. Am călătorit mult, m-am stabilit la Londra, am făcut ba una, ba alta, diverse.

— Dar nu te-ai mai recăsătorit?

— N-am găsit niciun candidat potrivit, răspunse ea, scuturând din cap. Nu pe termen lung, oricum. Apropo, continuă ea, sărind cu gândul la altă idee, ceea ce pe Argyll începea deja să-l cam sperie. Flavia a sunat din nou.

— Şi?

— A întrebat dacă poţi să te întâlneşti cu ea la Londra, mâine la prânz.

— Oh. Păcat. Chiar începuse să-mi placă aici.

— Pe cuvânt?! Splendid. În cazul ăsta, poţi să te întorci. Crezi că o să vină şi ea aici?

— N-am idee, dar nu m-ar mira.

— În cazul ăsta, sper ca ea să nu facă atâtea fasoane ca tine, când a venit vorba să dormi aici. Cafea?

10

Flavia şi-a început cercetările privind viaţa şi epoca lui Geoffrey Forster, după un dejun plăcut, a doua zi, cu Argyll şi Edward Byrnes, la clubul privat. Inspectorul Manstead, care nu rata niciodată prilejul de a mânca pe gratis sau de a întâlni un contact ce se putea dovedi important, a fost şi el prezent, iar apoi a decis să o însoţească pe Flavia în incursiunile ei londoneze, pentru a conferi eforturilor sale un luciu oficial, după cum s-a exprimat el.

Din fericire, Londra este metropola care încă mai păstrează vechea culoare locală pentru unele dintre meseriile şi profesiile ei tradiţionale. Multe alte ocupaţii, care obişnuiau să stea adunate ciorchine, din raţiuni de siguranţă şi protecţie, au fost risipite de-atunci în cele patru colţuri ale zării: n-au mai rămas prea mulţi croitori care să mai facă haine pe Savile Row; jurnaliştii sunt prea dispersaţi ca să mai umple cârciumile de pe Fleet Street şi să se lamenteze de faptul că sunt subapreciaţi; iar casele de editură au fost şi ele aruncate în diferite alte direcţii, nemaifăcând din Covent Garden un loc interesant de vizitat. Medicii continuă să domine Harley Street, însă reprezintă o tagmă de oameni mult prea rafinaţi, încât să discute unii cu alţii.

În schimb, în zona Bond Street şi St James, negustorii de artă au rămas într-un număr suficient de mare ca să confere cartierului un parfum cu totul aparte şi, chiar dacă nu se agreează prea mult între ei, interesul reciproc şi proximitatea sediilor garantează măcar menţinerea unei anumite aparenţe de solidaritate profesională. Aşadar, când Edward Byrnes a făcut o grimasă, dar l-a sunat pe Arthur Winterton pentru Flavia, Winterton, fără tragere de inimă, şi-a găsit timp să se întâlnească cu ea.

Ar fi fost de aşteptat ca, din moment ce ambii bărbaţi erau la o vârstă înaintată, amândoi bucurându-se în timp

de succesul la care se simţiseră îndreptăţiţi să spere şi amândoi fiind acum necuvenit de bogaţi poate, relaţiile dintre ei să se fi ameliorat considerabil, estompând orice rivalitate şi lăsându-i să contemple scena artelor cu acea detaşare care constituie apanajul unui profund sentiment de siguranţă. Nicidecum, însă. Cei doi se invidiaseră reciproc decenii întregi, iar acum niciunul nu era dispus să cedeze. Fără dorinţa lui Winterton de a fi mai tare decât Byrnes şi fără năzuinţa fierbinte a lui Byrnes de a-l umili pe Winterton, ambii ar fi rămas, probabil, nişte modeşti dealeri de artă, cu realizări limitate şi fără şansa de a deveni vreodată cei doi coloşi rivali de pe Bond Street.

Pentru Argyll, care nu voia mare lucru de la viaţă, în afară de un venit rezonabil şi multă tihnă, a vedea cât de rapid poleiala politeţii se fărâmiţa de pe Byrnes la auzul numelui de Winterton rămânea o nesfârşită sursă de instrucţie. Presupusese întotdeauna că un depozit bancar de vreo două milioane ar avea darul de a aduce pace şi mulţumire sufletească. A fost un şoc să-şi dea seama că lucrurile nu stăteau deloc aşa. Ideea că Winterton avea contacte mai bune în reţeaua de muzee din America îl umplea pe Byrnes de o invidie furibundă şi viscerală. Titlul de cavaler, de care se bucura Byrnes, pe de altă parte, putea să-i provoace lui Winterton o oribilă noapte albă, dacă din întâmplare se gândea la asta, seara târziu.

La un moment dat, Argyll îi povestise Flaviei care era „călcâiul lui Ahile” în cazul fostului lui patron, aşa că Flavia, intrând în galeria concurentă a lui Winterton, situată la vreo trei sute de metri mai încolo, pe aceeaşi stradă, căuta atentă motive care să explice originea vechii rivalităţi.

Desigur, stilul conta mult, a conchis ea în timp ce aşteptau ca măreţul personaj să-şi facă apariţia. În timp ce Byrnes, în galeria lui, cultiva intenţionat o ambianţă de modă veche, foarte academică, creând acea impresie

de subtil rafinament, Winterton alesese cu precădere stilul modern, în care totul este restaurat şi decorat cumva conform ideii de nou. Diferenţa se oglindea chiar în persoana celor doi, ca indivizi, şi-a dat seama Flavia, când Winterton şi-a făcut apariţia; Byrnes încărunţise de cel puţin zece ani şi era aproape pleşuv, în timp Winterton afişa o podoabă capilară dubios de neagră, în ciuda celor şaizeci de ani neîmpliniţi pe care îi avea. Byrnes, într-un cuvânt, avea o alură jerpelită, dar plătită cu bani grei. Winterton arbora o eleganţă pe bani grei.

Flavia aflase — sau mai bine zis Argyll îi explicase — că asemenea lucruri pot într-adevăr să declanşeze conflicte, în Anglia care, în ciuda reputaţiei, este mult mai preocupată de aparenţe decât oricare altă ţară. Poate că englezii nu se îmbracă bine, judecând după standardele continentale, însă felul în care se îmbracă prost are o importanţă majoră.

Flavia şi inspectorul Manstead (el însuşi un adept al modei vestimentaţiei ieftine şi comune) au fost poftiţi în cabinetul lui Winterton, unde li s-au oferit ceai şi cafea. Winterton s-a instalat la birou, plasându-şi palmele cu degetele în sus, împreunate la vârfuri, pentru a sugera că el lua foarte în serios întrevederea şi, desigur, îşi va da tot concursul pentru a ajuta poliţia în investigaţiile ei.

— Împreună cu inspectorul Manstead, încerc să obţin nişte detalii despre tablourile care i-au trecut prin mâini răposatului Geoffrey Forster, începu Flavia.

Winterton mişcă aprobator din cap, indicând că era atent.

— Sinceră să fiu, există un semn de întrebare privind proveniența unora dintre aceste tablouri.

— Vreţi să spuneţi că unele au fost furate?

— Exact, da.

Winterton mişcă agasat din cap.

— Da, da. Înţeleg. Îmi permiteţi să întreb ce erau respectivele picturi? Sper din tot sufletul să nu mă întrebaţi dacă eu am ştiut ceva despre chestia asta.

Flavia scutură din cap.

— Nu. Însă, evident, vrem să aflăm informaţii despre Forster. Prieteni, asociaţi, ceva de acest fel. Vrem să ne formăm o idee despre cum s-au întâmplat probabil astfel de lucruri. Dumneavoastră îl cunoşteaţi bine?

Winterton clătină din cap.

— Oh, nu, spuse el, cu un vizibil sentiment de uşurare. Din fericire, relaţia noastră a fost foarte limitată.

— Şi impresiile dumneavoastră?

Winterton reflectă cu băgare de seamă.

— Era un om întru totul lipsit de ceea ce s-ar putea numi simţul fineţii. Pentru el, valoarea oricărui obiect consta în cât de mulţi banii puteai scoate pe el. Pentru a folosi un vechi clişeu în domeniu, ştia preţul oricărui lucru, dar nu avea noţiunea de valoare. Ştiu că sună desuet, dar nu-mi vine în minte un mod mai adecvat de a-l descrie, decât afirmaţia că era un ticălos şi un impostor. Geoffrey Forster era exact genul de individ care era pregătit să cumpere opere de artă furate.

— Dar, domnule Winterton, dumneavoastră vă bucuraţi de un renume excelent, din câte ştiu. Ce v-a putut determina să faceţi afaceri cu o persoană despre care aveaţi o părere atât de proastă? Nu cumva acest lucru risca să vă aducă prejudicii de imagine în lumea artelor plastice?

Winterton se încruntă înciudat, probabil tocmai fiindcă era o întrebare foarte bună. Flutură vag din mână, pentru a indica trecerea timpului şi caracterul imprecis al negoţului cu opere de artă.

— Un semn al vremurilor, spuse el, cu un oftat. Cu toţii trebuie să încercăm să valorificăm la maximum toate resursele noastre, până când economia se relansează. În cazul meu, aveam clădirea asta spaţioasă, care nu era folosită la capacitatea maximă, aşa că am închiriat vreo două încăperi de sus unor persoane dornice să aibă o adresă de sediu epatantă, dar care nu-şi pot permite o galerie proprie de artă. Forster este

unul din cei trei indivizi; nu folosea spaţiul decât arareori: aceasta a şi fost una dintre condiţiile de a i-l închiria, de fapt, ca să fiu sincer. Şi cândva mi-a făcut o favoare, care m-a scutit de nişte potenţiale neplăceri. Recunosc, nu-mi plăcea de el, dar îi eram cumva dator. Ştiţi cum este.

— Aha. Înţeleg. Aţi putea să-mi spuneţi în ce a constat respectiva favoare?

— Nu cred că este relevant.

Flavia zâmbi dulce, iar Manstead se burzului amenințător. Combinate, cele două expresii au izbutit să transmită ideea că poliţia ar fi foarte încântată să capete un răspuns şi că, necăpătându-l, poliţia ar fi gata să facă scandal.

— Prea bine, atunci. S-a întâmplat cam acum trei ani. Îmi asumasem sarcina de a valorifica prin vânzare un tablou, pentru executorii testamentari ai averii unui colecţionar belgian, care decedase de curând. Un om foarte distins. Al cărui nume nu îl voi divulga. Forster a auzit de acest tablou, în timp ce eu făceam demersurile necesare pentru a-l preda la casa de licitaţii Christie’s. M-a avertizat în privinţa posibilităţii ca pictura să nu fie nicidecum ceea ce părea.

— Şi ce părea să fie?

— Părea să fie o pictură frumoasă, dar neconsemnată de istoria artei, aparţinând şcolii florentine de la mijlocul secolului al XV-lea. Foarte valoroasă, în felul ei, deşi, fără a-i putea dovedi identitatea, nu se putea clasa în top. Acesta este şi motivul pentru care nu-mi propuneam să încerc să găsesc un cumpărător particular.

— Şi ce era tabloul?

— N-aş putea demonstra niciodată, desigur.

— Dar…

— Dar părea să prezinte o asemănare superficială cu un tablou de Antonio Pollaiuolo, înfăţişând-o pe Sfânta

Maria Egipteanca, despre care se ştia că a fost furat în 1976 din casa contelui de Dunkeld, în Scoţia.

— Şi aţi informat imediat poliţia?

— În niciun caz, zâmbi Winterton, cu un aer sumbru.

— De ce?

— Fiindcă nu exista absolut niciun fel de dovadă, pro sau contra respectivei supoziţii. În acelaşi timp, aş fi avut mustrări de conştiinţă dacă m-aş fi apucat să vând tabloul, pe cont propriu. Însă a târî în noroi numele unui colecţionar ilustru — căci exact aşa ceva s-ar fi întâmplat, chemând poliţia pentru un tablou care era foarte posibil să fi fost cumpărat în mod legal, mi se părea un gest iresponsabil. Am făcut verificări, desigur, dar nu s-a găsit niciun indiciu privind modul în care pictura ajunsese în colecţia de artă în chestiune.

— Şi v-aţi făcut că plouă? îl întrerupse Manstead, indignat.

Winterton avu o vagă grimasă provocată de vulgaritatea exprimării.

— Unde este tabloul acum? insistă poliţistul englez.

— Nu ştiu.

— Am înţeles. Bun, haideţi să vorbim pe şleau. Dumneavoastră vindeaţi o pictură cu provenienţă dubioasă, Forster o vede şi vă spune că era un tablou furat. Iar dumneavoastră vă eschivaţi, ca nu cumva să se prindă cineva. Şi nu v-aţi gândit nici măcar o secundă că poate procedaţi greşit?

Winterton arcui o sprânceană, cu un aer mirat.

— Bineînţeles că nu. Ştiam, desigur, că tabloul de Pollaiuolo figura ca furat. Pe de altă parte, nu ştiam dacă într-adevăr *fusese furat*.

Manstead izbucni auzind comentariul lui Winterton.

— Ce faceţi aici, despicaţi firul în patru?!

— Nu-mi pasă nicidecum de părerea dumitale. Însă am bănuiala că domnişoara Di Stefano, aici de faţă, ştie exact la ce mă refer. Un tablou este furat; proprietarul declară pierderea şi încasează asigurarea. Dar oare

tabloul a fost cu adevărat furat? Sau proprietarul l-a vândut prin intermediul unui dealer şi a simulat furtul, ca să capete bani de două ori? Oare noul proprietar bănuieşte că a cumpărat o operă furată sau crede că achiziţionează în mod legal un tablou, care este vândut discret, de teamă că fiscul ar putea impune o taxă prea mare? Pe mine nu mă priveşte ce-a făcut nu ştiu care proprietar precedent în urmă cu cincisprezece ani şi într-o altă ţară: a-ţi câştiga existenţa din negoţul cu opere de artă este o ocupaţie suficient de dificilă, încât să-ţi piară cheful de a face pe justiţiarul, riscând să dai de bucluc. În cazul meu, am decis că cel mai indicat era să nu mă amestec.

— Şi să-i daţi lui Forster spaţiul de la etaj, în semn de modestă mulţumire fiindcă v-a scos dintr-o posibilă încurcătură?!

Winterton confirmă, mişcând din cap.

— Aş prefera să spun că opinia mea despre el s-a mai îmbunătăţit un pic după asta. Dar nu prea mult.

Manstead era de-a dreptul enervat deja, însă observă că Flavia rămânea perfect calmă, tratând explicaţia lui Winterton ca şi cum ar fi fost cel mai firesc lucru din lume. Într-adevăr, avu chiar impresia clară că italianca era de acord cu decizia lui Winterton. Desigur, Flavia nu se sinchisi să continue pe aceeaşi temă.

— Bun, reluă ea seria întrebărilor. Spuneţi-mi acum de unde ştia Forster că era vorba despre un tablou furat. Mi se pare foarte important, nu-i aşa? Dacă nu avea simţul fineţii, este greu de presupus că ar fi putut să identifice o lucrare obscură, cum era acel tablou de Pollaiuolo. Şi-atunci cum de şi-a dat seama? Nu era un furt celebru în istoria artei şi nici nu provenea dintr-o colecţie ilustră.

Winterton ridică din umeri.

— Nu v-a spus: „Ştiu că este un tablou furat fiindcă eu însumi l-am furat”? sugeră ea.

Winterton părea cam zdruncinat, ceea ce Flaviei i se părea un mare pas înainte.

— Bineînţeles că nu, răspunse el într-un final. În primul rând, nu cred că ar fi fost capabil de aşa ceva. Şi, presupunând că ar fi fost, nu văd de ce să-mi fi spus mie. Un pic cam stupid, chiar şi pentru unul ca el.

— Nu neapărat, zise Flavia, cu un aer reflexiv. În fond, presupun că dumneavoastră l-aţi fi vândut pe piaţa londoneză, nu-i aşa? Ceea ce înseamnă că ar fi fost cam jenant dacă ar fi reapărut. De asemenea, presupun că vă pricepeţi la ceea ce faceţi — nici nu s-ar putea altfel, ţinând seama de poziţia dumneavoastră actuală —, aşadar aţi fi făcut nişte verificări amănunţite privind provenienţa tabloului şi, poate, aţi fi descoperit unele inadvertenţe. Pictura a fost vândută?

— Nu cred, zise Winterton.

— Şi dumneavoastră le-aţi spus moştenitorilor că lucrarea era cumva îndoielnică.

Winterton încuviinţă din cap.

— Vasăzică aşa. Cu o vorbă strecurată abil, Forster reuşeşte să oprească o vânzare care risca să-i creeze mari probleme. Poate că, până la urmă, nu era atât de prost pe cât credeţi. Bun, ce ştiţi despre clienţii lui Forster? Cunoaşteţi câteva nume?

— Nu multe, spuse el, foarte reticent şi agasat deja. A făcut afaceri, într-o perioadă, din consilierea oferită unor familii, ajutându-le să îşi vândă bunurile, din câte ştiu. Când piaţa a intrat în degringoladă, aceasta a fost linia de activitate pe care a îmbrăţişat-o, în general. Practic, a devenit administratorul averii domeniului şi casei lângă care locuia.

— Ştim asta.

— Acesta este singurul nume pe care îl cunosc, din păcate, dar nu vă pot ajuta cu alte detalii, din moment ce eu, personal, nu am lucrat niciodată pentru respectiva familie. Şi din câte am înţeles colaborarea lui a încetat în momentul în care a apărut un nou

proprietar. Dar, aşa cum vă spuneam, nu am avut relaţii apropiate cu el. Bun, acestea fiind zise, conchise el, ridicându-se în picioare, în semn că întrevederea luase sfârşit, vă rog să nu ezitaţi să mă contactaţi, dacă socotiţi că vă mai pot fi de ajutor…

— Desigur, murmură Flavia.

Era surprinsă de faptul că vizita lor durase atât de mult şi că reuşiseră să obţină atât de multe informaţii de la el.

— Ce părere ai? îl întrebă ea pe Manstead, când ieşiră în stradă.

— Revoltător! replică el.

— Eşti nou în jocul ăsta, nu-i aşa? spuse ea, cu un surâs vag.

— Vrei să zici că e ceva banal?

— Ce, adică? Să refuzi un comision convenabil din cauza unui fleac cum ar fi un tablou procurat prin furt? E ceva destul de neobişnuit. Tipul e mai onest decât mă aşteptam. Presupunând că spune adevărul. Ar fi putut să-şi vadă de treabă şi să-l vândă oricum, folosind ca acoperire un intermediar. N-ai putea să verifici?

— Ce tablou e ăsta? încă unul de pe lista lui Bottando cu marile lovituri ale lui Giotto?

Exact. Există trei conexiuni. Uccello, Fra Angelico şi Pollaiuolo. De fapt, chestiile astea au început să iasă la iveală atât de rapid, încât sunt uluită că Forster a scăpat de pârnaie atâta vreme, reuşind să moară acasă. Ai putea să vezi ce e cu colecţia asta belgiană?

— Nu cunosc prea multe persoane în Belgia.

Flavia îşi scoase carneţelul şi notă la repezeală un nume şi un număr de telefon.

— Caută-l pe el. Spune-i că îl suni din partea mea. Îşi va da toată silinţa.

Manstead luă numărul de telefon şi îl îndesă în buzunar.

Flavia îi zâmbea radioasă.

— Pun pariu că ţi s-a cam acrit de mine.

— Nicidecum, oftă Manstead, cu un aer galant.

Treburile lui Argyll în metropolă — în afară de a-şi lua nişte haine curate — au îmbrăcat forma unei vizite de curtoazie la o veche prietenă, pe nume Lucy Garton. A spune „veche prietenă” era, poate, o mică exagerare, ţinând cont că nu se cunoscuseră decât vag, în urmă cu câţiva ani, însă este răspunzător cu cât drag începem să ne gândim chiar şi la nişte străini când avem nevoie de o favoare din partea lor.

Logica lui Argyll era simplă în cazul de faţă. Deşi nu mai vorbise cu ea de câţiva ani deja, din discuţiile cu diverse cunoştinţe comune reuşise să rămână la curent cu evoluţia ei profesională, de când aceasta terminase facultatea şi se aruncase cu elan în învălmăşeala confuză a lumii operelor de artă din Londra, promovând elegant de la funcţia de asistentă (citeşte, secretară) la aceea de organizatoare de expoziţii, iar ulterior în postul important de expert evaluator la una dintre casele de licitaţie mai mici care încercau să ştirbească pe cât posibil din duopolul deţinut de Christie’s şi Sotheby’s.

Mai precis, aceasta era casa de licitaţii prin intermediul căreia Forster cumpărase şi vânduse tablouri, iar Argyll, dornic să afle mai multe despre îndeletnicirile personajului, s-a gândit că ar fi o idee bună să încerce să se documenteze acolo. Îl interesa, în special, cum procedase Forster în calitate de curator în exerciţiu al tablourilor din Weller House, o colecţie care se păstrase foarte bine vreme de aproximativ un secol, fără ca nimeni să se fi ocupat de respectivele opere de artă. Dar, dacă Forster îşi petrecuse timpul cutreierând prin Europa pentru a fura diverse picturi, ce l-a putut determina, totuşi, să facă efortul de a o căuta pe Veronica Beaumont (aşa cum se pare că făcuse) şi de a accepta o slujbă care îi oferea un venit derizoriu, în comparaţie cu ceea ce obţinuse, probabil, dintr-un Fra Angelico şi alte tablouri de o valoare asemănătoare?!

Răspunsul: fiindcă lucrul acesta avea o utilitate. Cel puţin asta putea deduce un om ca Argyll. Din păcate, însă, mai greu de dedus era care fusese de fapt „utilitatea”.

Pe lângă asta, ştia că putea, totodată, să îi facă un mic serviciu doamnei Verney, în primul rând din simpatie faţă de ea, şi nu neapărat fiindcă lucrul acesta ar fi avut darul de a o determina să apeleze la el, în eventualitatea în care s-ar gândi vreodată să vândă nişte tablouri pentru a-şi îmbunătăţi situaţia financiară.

Cam asta urmărea el, deşi, când a fost poftit în biroul lui Lucy (probabil că îi mergea foarte bine, din moment ce avea propriul birou), Argyll nu era chiar atât de naiv, încât să-şi imagineze că va fi uşor să-şi atingă ţelurile pentru care venise aici. Ce legături aveaţi cu acest prezumtiv infractor? Greu de presupus că vreo casă de licitaţie ar fi putut agrea o asemenea întrebare, iar în cazul de faţă Argyll nu uita că Lucy, sclipitor de inteligentă cum era, avea capacitatea de a înţelege imediat substratul întrebărilor lui, indiferent cât de diplomatic ar fi avut el grijă să le formuleze. Nu strica să încerce, totuşi.

Din fericire, Lucy s-a arătat foarte încântată să îl revadă, deşi în mod evident părea foarte surprinsă de prezenţa lui acolo. Avea un chip dulce, dar Argyll nu uitase că în spatele trăsăturilor drăgălaşe, ca de îngeraş, se ascundea o minte uimitor de ascuţită. Contrastul dintre aparenţă şi realitate explica, într-o oarecare măsură, poziţia ei în firmă. Argyll i-a mărturisit că nu venise doar din plăcerea de a o vedea.

— Am cam bănuit eu. Vrei cumva o slujbă?

— Oh, nu, spuse el, un pic şocat.

— Atunci e bine. Fiindcă nu aveam nimic liber.

— Nu. Am venit să-ţi pun câteva întrebări referitoare la un client.

Lucy arcui o sprânceană, dându-i de înţeles că solicitarea lui contravenea uzanţelor casei de licitaţii.

— Un fost client, de fapt. Un tip pe nume Geoffrey Forster. Care a murit, aşa că nu mai există niciun risc.

— A murit?

— A căzut pe scări.

Lucy ridică din umeri.

— Atunci, e în regulă. Vag, mi-amintesc numele lui.

— A cumpărat şi a vândut prin intermediul vostru, nu-i aşa?

— Aşa cred. Nu ţin minte detaliile. De ce?

— Este vorba despre tablourile lui, înţelegi, spuse încordat Argyll, trecând la partea dificilă a discuţiei. Persistă un soi de confuzie asupra lor, aşa că lucrurile trebuie lămurite pe deplin.

Lucy îl privea cu un aer răbdător.

— Cine trebuie să lămurească lucrurile?

Argyll tuşi încurcat:

— Păi, poliţia, de fapt. Ştii, e posibil ca acele tablouri să nu fi fost ale lui.

Figura ei suficient de alarmată deja îl determină pe Argyll să se încumete să renunţe la abordarea subtilă pe care o avea în minte, dezvăluindu-i în schimb adevărata situaţie. În ipoteza că Lucy nu se schimbase prea mult, Argyll ştia că bunul-simţ care o caracterizase dintotdeauna o va face receptivă la o anumită doză de sinceritate. Se părea că nu se înşelase; sau, oricum, pe măsură ce Argyll îi furniza mai multe detalii despre ipostaza lui Forster ca posibil hoţ, Lucy arăta din ce în ce mai relaxată, începând chiar să devină interesată de subiect.

— Dar toate astea erau picturi *italieneşti*, în principal, nu-i aşa? Asta ai vrut să spui, da?

— Majoritatea, da. Secolele al XV-lea şi al XVI-lea.

Lucy scutură din cap.

— Ştii, eu mă ocup de pictura flamandă şi engleză. Nu am voie să mă ating de italieni, care sunt apanajul lui Alex.

— Cine-i Alex?

— Şeful meu. Se crede un mare expert. Nu mă poate suferi. A încercat să mă împiedice să mă angajez aici. Pictura italiană este singurul lucru la care mă pricep cu adevărat, dar el face întotdeauna mutre şi scandal doar dacă îndrăznesc să mă uit la vreunul dintre tablourile pe care le consideră ale lui. Ţine morţiş ca numai el să se ocupe de pictorii italieni. Este imperiul lui. De fapt, îi e teamă ca lumea să nu se prindă cât e de cretin.

— Prin urmare, dacă Forster a strecurat nişte picturi italieneşti furate prin intermediul casei voastre de licitaţii…

— Alex a fost cel care le-a evaluat. Extraordinar, ce interesant, spuse ea, refăcând întregul raţionament. Şi dacă se va dovedi că aveau o provenienţă dubioasă, iar noi am avea neplăceri din cauză că nu am observat acest lucru… Hm.

Urmă o nouă pauză mai lungă, cât Lucy continuă să reflecteze la respectiva eventualitate, în timp ce Argyll analiza involuntar impactul advers al strategiei manageriale din cadrul firmelor asupra caracterului angajaţilor.

— Bun. Spune-mi acum, reluă ea, trezindu-se din reverie. Ce anume vrei de la mine?

— Depinde de cât de mult eşti dispusă să mă ajuţi.

— Casa noastră de licitaţii are o politică de cooperare perfectă cu poliţia, pentru a sprijini efortul autorităţilor de a face ca piaţa obiectelor de artă să fie un sector de activitate onestă şi respectabilă.

— Zău?!

— Nu. Însă în acest caz, despre care am discutat, cred că ar trebui să facem un început. Ce doreşti?

— Două lucruri. Primul, o listă cu tot ceea ce Forster a vândut prin intermediul vostru. Şi tot ceea ce a cumpărat, presupun. Al doilea, aş vrea să ştiu dacă firma voastră a întocmit inventarul obiectelor de artă din Weller House.

— Post-mortem?

Argyll răspunse afirmativ cu o mişcare din cap.

— Da, a existat un asemenea inventar, întocmit probabil de nişte evaluatori oficiali, pe vremea când Forster era custode la Weller House. Mă gândesc că e posibil să vă fi ales pe voi. Firma voastră se ocupă de asemenea lucruri, nu-i aşa?!

— Oh, da, mârâi ea. Dacă proprietarii se decid să vândă, avem avantajul de a fi cu un pas înaintea concurenţei. În privinţa inventarului, pot să te ajut, oricum. Referitor la activitatea lui de negustor de artă, în schimb, s-ar putea să fie un pic mai dificil. Toate detaliile tranzacţiilor sunt, probabil, în biroul lui Alex, iar eu nu vreau să îl deranjez, dacă înţelegi la ce mă refer.

— Sigur că da.

— Stai un pic.

Şi Lucy dispăru în biroul alăturat, având grijă să se asigure că nu era nimeni înăuntru. Argyll auzi zgomot de sertare trase şi împinse la loc, apoi urmă o pauză, după care zbârnâitul şi păcănitul unui copiator de documente. În final, Lucy reapăru, ţinând în mână câteva foi de hârtie.

— Am făcut rost de inventar, măcar. Firma noastră l-a întocmit la sfârşitul lunii ianuarie, zise ea. Nu ţi-am fotocopiat decât lista de tablouri; mi-ar fi luat o zi întreagă să copiez şi mobilierul.

— Splendid.

Lucy îi dădu hârtiile.

— O colecţie cam pestriţă, zise ea. Nu suntem noi cea mai mare casă de licitaţii din lume, dar până şi noi avem ocazia, în general, să ne ocupăm de opere mult mai valoroase decât cele care figurează acolo. Sunt nouăzeci şi nouă, în total.

— Picturi?

— Aăă, stai să văd, spuse ea, numărând rapid. Sunt şaptezeci şi două de picturi. Restul sunt desene. Care-i problema? Pari dezamăgit?

— Nu mă aşteptam să fie atât de multe.

— Oh. Oricum, nu există nimic interesant în toată lista, să ştii. Aproape toate reprezintă portrete de familie destul de banale. Unul atribuit, chipurile, lui Kneller, dar nu prea pare verosimil. Există o notiţă a persoanei care a făcut lista, spunând că, dacă acela e un Kneller, el e un castravete. Restul e şi mai slab chiar.

Argyll dădu aprobator din cap.

— Ţi-am răpit deja mult din timpul tău de lucru. Cred că ar trebui să mă retrag.

— Nu înainte de a-mi promite să mă ţii la curent cu absolut tot ceea ce vei afla şi are legătură cu noi.

Argyll acceptă rugămintea ei.

— Şi nu înainte de a-mi mai promite că o să mă suporţi o săptămână, când o să vin la Roma în septembrie.

Argyll acceptă şi această rugăminte.

— Şi, de asemenea, nu înainte de a-mi promite că vei vinde tablouri prin intermediul nostru, dacă vreodată vei folosi o casă de licitaţii din Londra.

Argyll acceptă şi asta.

Plus, să mă inviţi într-o seară la restaurant, înainte de a pleca.

— De acord. Ieşind de-acolo, Argyll se întreba dacă va putea să-i dea nota de plată spre decontare lui Bottando.

11

Argyll a ajuns la galeria lui Byrnes cam la o jumătate de ceas după Flavia. De acolo, şi-au croit drum amândoi prin centrul Londrei, pentru a ajunge la gară. Liverpool Street Station, la ora cinci şi treizeci după-amiaza, necesită un stomac tare şi nervi de oţel, chiar şi în cazul celor învăţaţi cu acest nod urban; pentru Flavia, imaginea acelei gări aglomerate semăna perfect cu o scenă din Infernul lui Dante. Un „infern” postmodern, renovat recent, neîndoielnic, deşi nici măcar redecorarea frumoasă a întregii gări nu reuşea să mascheze haosul fundamental al sistemului de transport feroviar.

— Doamne Sfinte, exclamă ea, păşind după Argyll spre ceea ce era anunţat a fi trenul de cinci şi un sfert spre Norwich, dar care lâncezea încă în gară. Tu chiar nu glumeşti?

Flavia se uită la vagoanele vechi, cu uşi atârnând deschise, cu ferestre împuţite de mâzga depusă pe ele zeci de ani şi cu vopseaua scorojită, după care scutură din cap, nevenindu-i să-şi creadă ochilor, încercă, apoi, să vadă prin noroiul uscat de pe geamuri cum era în interiorul vagonului din faţa ei — sute de navetişti înghesuiţi unul într-altul, fără niciun milimetru pătrat de spaţiu liber, fiecare prefăcându-se că citeşte ziarul şi că este foarte încântat de acest mod civilizat de a-şi petrece scurta şedere pe pământ.

— Ce-i oroarea asta, expresul spre Bergen-Belsen?! exclamă ea.

Argyll tuşi jenat. Întotdeauna, e penibil când te trezeşti în situaţia de a te simţi obligat, din patriotism, să aperi ceva de neapărat.

— Nu, o să ne ducă la destinaţie, spuse el, fără convingere. Sper.

— Dar de ce oamenii ăştia nu se dau jos din tren şi nu fac scandal, ca să se rezolve odată problema?! se miră

ea, cu nedumerirea tipică unei persoane care trăieşte într-o ţară cu o reţea feroviară eficientă.

Argyll începuse să-i explice cum Căile Ferate Britanice obişnuiesc doar să transfere garniturile de tren defecte pe linia Brighton, când în gară a răsunat un pocnet zgomotos, urmat de un vuiet de neînţeles.

— Asta ce-a fost? întrebă Flavia, încruntându-se contrariată.

— Habar n-am.

Rostul huruitului şi al tumultului din jur fusese desluşit, totuşi, de pasagerii din tren. Cu un uriaş suspin colectiv, toţi şi-au împăturit ziarele, şi-au luat servietele, au coborât din vagoane şi s-au încolonat pe peron. Niciunul dintre ei nu părea prea tulburat de faptul că trenul ar fi trebuit să plece din staţie de douăzeci de minute deja.

— Scuzaţi-mă, îl întrebă Flavia pe un domn de vreo cincizeci de ani, bine îmbrăcat, care se postase placid lângă ei. Ce-a vrut să însemne acel anunţ?

Bărbatul ridică o sprânceană, surprins de deranj.

— Trenul a fost anulat din nou, explică el. Următorul e peste o oră.

— Ce ridicol! pufni ea, cu fermitate, după ce digerase informaţia şi conchisese că era stupid să mai aştepte atât timp. N-am de gând să îmi pierd vremea pe-aici încă un ceas, ca să fiu storcită apoi într-un vagon de vite. Dacă oamenii ăştia vor să stea pe peron ca o turmă de oi, e problema lor. Eu, una, am plecat.

Abţinându-se să comenteze că oile nu călătoresc în vagoane de vite, Argyll a pornit după ea, ieşind amândoi din gară şi îndreptându-se spre centrul de închirieri auto, de după colţ.

Argyll a calculat că, pe şosea, au făcut în medie cam cinci kilometri la oră, până la Norwich, ceea ce îi confirma că tot ar fi ajuns mai repede cu trenul, chiar şi aşteptând pe peron încă un ceas, însă, ţinând cont de împrejurări, a preferat să tacă. Oricum, mergând cu

maşina au avut tot timpul la dispoziţie să discute despre răposatul Geoffrey Forster, precum şi despre posibilitatea ca acesta să fi fost ori un infractor major, sau, dacă nu, atunci cu siguranţă cea mai mare pierdere de timp, ani de-a rândul, din istoria forţelor poliţieneşti. Argyll i-a făcut rezumatul descoperirilor lui din acea după-amiază.

— Şi? zise Flavia, dând de un nou ambuteiaj pe şosea. Tu ce părere ai?

— Păi, e interesant, nu-i aşa? Sunt o mulţime de mici indicii.

— Ce indicii?

— Forster s-a ocupat câţiva ani de vânzarea tablourilor din Weller House. Corect?

Flavia aprobă din cap.

— Bun. Când unchiul Godfrey şi-a încheiat socotelile cu viaţa pe această lume, acum mulţi ani, apăreau şaptezeci şi două de picturi în inventarul făcut la moartea lui. Când verişoara Veronica i-a călcat pe urme, s-a mai întocmit un inventar. Şi ghici ce?

Flavia scutură din cap.

Uimeşte-mă.

— În colecţie figurau tot şaptezeci şi două de picturi.

Coada de maşini s-a pus în mişcare, iar Flavia a păstrat tăcerea câteva momente, încercând să dibuiască un culoar pe care să poată ţâşni în forţă prin bariera de treizeci de kilometri la oră.

— Ceea ce înseamnă că, reluă ea după câteva secunde, renunţând la efort, Forster ori cumpăra noi tablouri, ceea ce presupun că poţi verifica făcând o comparaţie între cele două liste, ori nu vindea nimic.

Argyll îi dădu dreptate, înclinând capul cu entuziasm.

— Adică folosea Weller House pe post de spălătorie? sugeră ea. Asta voiai să subliniezi şi tu?

— Exact. Forster fură o pictură, care este cumpărată de cineva. Problemă: cum să-i mascheze provenienţa, astfel încât să satisfacă orice posibilă curiozitate. O

pictură fără nicio provenienţă în zilele noastre este un pic dubioasă, iar ultimul lucru pe care ţi l-ai dori ar fi să dai impresia că ar veni eventual din Italia. Prin urmare, găseşti o colecţie de artă într-un vechi conac rural, pe care nimeni nu a mai cercetat-o de ani buni. Dacă există vreo documentaţie mai veche, arzi hârtiile pentru ca nimeni să nu mai poată face vreo verificare. Pe urmă, te apuci să vinzi picturile, trecându-le eventual printr-o casă de licitaţii, ca să te asiguri încă o dată, pretinzând că au provenit de-acolo.

— Şi, continuă Flavia acum, deşi unii oameni s-ar putea întreba care e adevărul, nimeni nu va putea dovedi vreodată că acel tablou ar fi fost furat, fiindcă Forster a avut grijă ca toate ţintele lui să fie din colecţii slab catalogate şi nicidecum asigurate. Iar noii proprietari vor fi şi ei suficient de prudenţi ca să aibă grijă ca noile lor achiziţii să nu fie niciodată fotografiate.

— Întocmai. Există unele riscuri, însă ţinând seama de numărul de picturi din lume şi cifra mică a celor capabili să le recunoască, pericolul nu e chiar atât de mare.

Flavia îi dădu dreptate.

— Şi tipa asta o să-ţi trimită o listă cu achiziţiile şi vânzările lui?

— Peste două zile. Nu vrea să afle nimeni.

— Mi-ar prinde bine să o am acum.

Argyll reflectă la remarca ei. Unii oameni sunt veşnic grăbiţi. În fond, Forster apăruse pe tapet de numai o săptămână.

— Dar declaraţiile despre el nu sunt suficiente?

— O singură persoană, un interval de treizeci de ani şi fără prea multă convingere. Pe Sandano nu cred că îl putem folosi: i-am promis să păstrez confidenţialitatea. Della Quercia e prea ramolită ca să ne putem bizui pe ea. Winterton n-a spus decât că Forster a recunoscut un tablou care era posibil să fi fost furat. Păcat că Veronica Beaumont a murit. Nişte dovezi care să confirme, pe de o parte, că Forster a vândut tablouri provenind, se

presupune, din Weller House, iar pe de altă parte alte dovezi care să indice că nu proveneau de-acolo ar fi foarte utile. Am putea atunci să descoperim de unde le avea. Ai găsit ceva prin hârtiile lui despre vânzările făcute?

— Deocamdată, nu. Dar n-am terminat încă.

Pe urmă, a fost rândul ei să se gândească şi să schimbe subiectul.

— Dar oamenii din sat ce cred despre el? Nimeni, în după-amiaza asta, nu mi s-a părut să aibă o părere prea grozavă. Winterton considera că Forster dădea dovadă de prost-gust — ceea ce nu s-ar putea imagina despre Giotto acela al lui Bottando, dacă o fi existând. Byrnes se strâmbă, spunând că Forster era şarmant. Nu înţeleg, de ce să te strâmbi cu dispreţ dacă un om este şarmant?

— Fiindcă aşa este în Anglia, draga mea, şi noi asta facem aici.

— De ce? Mie îmi place când un om este şarmant.

— Dar tu eşti italiancă, îi explică el cu răbdare, în timp ce Flavia băga maşina în viteză, ţâşnind înainte pe o distanţă de câteva sute de metri. În ţara asta, a avea şarm înseamnă că eşti superficial, că ai tendinţa de a linguşi, că eşti, probabil, un arivist obraznic şi, mai mult chiar, termenul are conotaţii clare despre faptul că îţi plac femeile.

— Şi ce-i rău în asta?

Faptul că eşti un afemeiat, spuse Argyll, pe un ton sumbru. Nu sunt multe trăsături mai negative, cred. Sugerează tendinţa de a fi ahtiat după cineva şi de a face complimente ca orice european de pe continent. N-ai decât să te porţi aşa cu câinii, eventual, dar nu şi cu sexul opus.

— Ţara asta a ta este foarte ciudată, crede-mă. Povesteşte-mi despre noua mea gazdă. Crezi că o să-mi placă de ea?

— Doamna Verney? Foarte mult, presupun. Cel puţin, mie îmi place. Este absolut şarmantă. Şi, înainte de a

întreba tu, da, femeile pot fi şarmante. Este perfect acceptabil, chiar şi în Anglia.

— Am înţeles. Şi în ce constă şarmul ei?

— Te face să te simţi bine, să te simţi relaxat, ca acasă, chiar şi în hardughia aia friguroasă, care e conacul ei. Este foarte inteligentă, cred; are un umor sec şi este extrem de ageră la minte.

— Dar de ce este atât de amabilă? întrebă Flavia, bănuitoare.

— Din curiozitate faţă de semenii ei, probabil. Dar cum şi tu eşti curioasă în privinţa ei, e în regulă. În afară de asta, cred că, de fapt, îi este urât acolo. Un loc cam prea liniştit, să ştii.

Au ajuns în sat târziu, mult după ora nouă seara, aşa că s-au dus cu maşina direct la Weller House. Ploaia se oprise în fine, ca un semn de bun venit pentru ei în Norfolk, iar Mary i-a întâmpinat ca pe nişte prieteni pe care nu-i mai văzuse de mult, i-a condus în bucătărie — probabil că vă este foame, aşa că v-am pus deoparte un pic de mâncare —, după care i-a aşezat la masă, astfel încât ea şi Flavia să se poată studia în voie, deducând fiecare la ce să se aştepte în continuare. Flavia era obosită, Mary părea, în mod ciudat, tăcută şi precaută.

Dar au început să se adapteze relativ repede; Flavia s-a simţit mai bine cu un pahar de băutură lângă ea, iar Mary s-a relaxat. Argyll, de fapt, se simţea cumva lăsat pe dinafară, chiar şi un pic jignit de felul în care cele două femei ajunseseră imediat să comunice. Nici nu se mai sinchiseau să-l includă în conversaţie, preferând să sporovăiască despre starea sistemului de transporturi public britanic, despre vreme, despre ororile unui trai la Londra, Roma şi Paris, precum şi despre dificultăţile de a cultiva legume bune pentru salată în condiţiile unei clime ca în Anglia.

— Şi aţi ajuns la o concluzie în privinţa lui Geoffrey? întrebă gazda lor după o vreme.

— Nu chiar, spuse Flavia. Cercetările continuă.

— Probabil că numele lui mai este legat de un alt tablou problematic, adăugă Argyll, din simplul motiv că nu mai reuşise să scoată nicio vorbă de un sfert de ceas şi simţea nevoia să-şi facă simţită prezenţa. Un Pollaiuolo. Însă avem şi nişte veşti cam proaste pentru dumneata, din păcate.

— În ce sens?

— Şi Flavia i-a explicat. Personal, nu era absolut convinsă că voia să discute despre acest caz cu o femeie pe care nu o cunoştea numai de o jumătate de ceas, însă, cum se părea că Argyll îi povestise deja totul şi ţinând seama că era gazda ei acum, fiind într-adevăr un suflet minunat, nu mai avea niciun rost să-i ascundă ceva.

— E posibil ca Forster să fi mascat adevărata provenienţă a picturilor pe care le vindea spunând că făceau parte din colecţia de artă de-aici, spuse ea.

Mary părea interesată de idee.

— De ce? Ce ar fi realizat aşa?

— Ştii că escrocii spală bani ca să li se piardă urma?

— Bineînţeles.

— Hoţii de picturi „spală" adesea tablourile furate. Le dau un pedigri fals, pentru a explica de unde provin. O colecţie de opere de artă vechi ca a voastră, plină de tablouri pe care nimeni nu le-a mai văzut de peste o sută de ani, ar fi perfectă. Doar dacă vreun potenţial cumpărător nu s-ar fi gândit să verifice, întrebând aici.

— Ceea ce ar fi fost complet inutil. Cum i-am spus şi lui Jonathan, Veronica nu era prea coerentă, în general.

— Şi mai bine atunci.

Mary căzu pe gânduri, după care spuse:

— Aşa s-ar explica de ce Forster a ascuns documentele despre operele de artă care existau de fapt în casă, presupun.

— Probabil.

— S-a mai întâmplat ceva pe-aici cât am fost plecat? întrebă Argyll. Alte crime, arestări, ceva în fine?

— Nu, răspunse doamna Verney, aproape cu părere de rău. O linişte mormântală. Apropo, a venit Jessica.

— Asta e soţia? întrebă Flavia.

— Exact. S-a întors azi-dimineaţă, sărăcuţa de ea. E foarte abătută; cred că a fost un şoc pentru ea. Am întrebat-o dacă nu vrea să doarmă şi ea aici; îmi imaginam că nu prea-i venea să stea acasă. Dar a zis că nu-i nevoie, doarme acolo.

— Ai fost foarte amabilă.

— Da, recunoscu ea. Aşa e. Mărturisesc, însă, că mă gândeam cu groază că poate o să accepte propunerea mea. Sunt foarte săritoare, de felul meu, când vine vorba să-i ajut pe oameni aflaţi la ananghie, însă sinceră să fiu — şi doamna Verney coborî vocea, de parcă pereţii ar fi avut zeci de urechi — femeia asta este atât de moale, încât îmi vine să urlu.

— Poliţia a stat de vorbă cu ea?

Mary Verney ridică din umeri.

— De unde să ştiu? Până şi George Barton e în beznă despre ceea ce se întâmplă. Şi, dacă nici el nu ştie nimic, ce să mai zic de o biată amatoare ca mine?!

După încă vreo jumătate de oră de conversaţie dezlânată — neavând prilejul de a vorbi prea mult, Argyll terminase de mâncat mult mai repede decât cele două femei —, Jonathan Argyll a decis să se ducă la culcare, lăsându-le pe amândouă instalate confortabil în salonaş, întrebându-se dacă să bea sau nu un coniac.

12

Argyll se trezi brusc din somn, în momentul în care cineva ciocăni tare la uşă şi vârî capul înăuntru, spunând:

— Oh, Jonathan. Îmi pare rău că te-am trezit, se scuză Mary. Poliţia tocmai a sosit, aşa că vrei, te rog, să vii şi tu cât de repede poţi?

În loc de un răspuns coerent, Jonathan scoase capul de sub pătură, în aerul rece şi umed din cameră, bălmăjind un fel de „Uoău?”, în timp ce încerca să se dumirească unde era.

— Cafeaua e la bucătărie, adăugă ea pe un ton vesel, înainte de a dispărea.

Buimac încă, dar făcând cum i se ceruse, Argyll se ridică din pat ca un automat şi îşi luă hainele ca să se îmbrace. Pierdu, apoi, câteva minute preţioase întrebându-se pe unde putea fi şoseta pentru piciorul stâng, pe care o descoperi până la urmă sub pat, alături de generaţii întregi de alte fleacuri uitate acolo. Apoi, se îmbrăcă şi coborî la parter.

Inspectorul Wilson, cu mutra acră a unuia care a băut prea multă cafea şi n-a mâncat mare lucru la micul dejun, îl salută cu un mormăit răguşit, din care nu reieşea decât o mare sâcâială.

Argyll îl privi circumspect.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el. După cum arăţi, nu s-ar zice că eşti prea împăcat cu lumea.

— Da, se poate spune şi aşa, domnule Argyll. Nu sunt. Vreau să-ţi pun o întrebare.

— Ascult.

— Unde ai fost ieri după-amiază?

Argyll păru nedumerit:

— Am fost la Londra, spuse el, cu un aer suspicios. De ce?

— Pot să deduc, prin urmare, că n-ai nicio idee cine a intrat ieri în casa lui Geoffrey Forster, a rupt sigiliile, a descuiat uşa şi i-a luat toate documentele?

De data asta, Argyll fu de-a dreptul surprins:

— Habar n-am, spuse el. Dar n-am fost eu. De fapt, cine să fi avut interes să le ia?

— Chiar aşa.

— Când s-a întâmplat asta?

— Nu ştim precis. Nici sătenii nu ştiu nimic. Nimeni n-a văzut pe cineva intrând sau ieşind. În afară de ofiţerii de poliţie.

— Poate o fi fost unul dintre ei, sugeră Jonathan. Eşti sigur că nu le-or fi luat ei, într-o criză de exces de zel?

Wilson nici nu i-a mai răspuns. În schimb, şi-a îndreptat atenţia spre uşă, unde se ivise Flavia, care căsca încă de somn. Mary Verney a făcut prezentările.

— Sunt încântat de cunoştinţă, spuse inspectorul Wilson.

— Înţeleg că au dispărut o mulţime de documente? întrebă ea, pe un ton moale.

Wilson, cumva ruşinat acum când se afla în prezenţa unei colege, care arăta cum arăta, a recunoscut că aşa stăteau lucrurile. Şi, ca să nu mai lungească vorba prea mult, a mai recunoscut că situaţia se complica, fiind vorba de dispariţia inexplicabilă a unei asemenea cantităţi de probe din locuinţa unui om care era posibil să fi fost victima unui omor.

— Speram ca domnul Argyll să-mi spună că a luat dânsul toate documentele, ca să le poată studia pe îndelete aici, adăugă el. Din păcate, nu a fost aşa.

— Aţi întrebat-o pe nevasta lui Forster? interveni Mary. Presupun că ea e singura moştenitoare. Aşa că ar fi explicabil să o intereseze acele documente. Poate le-a luat ca să le ducă la un notar sau în altă parte.

Wilson consimţi că era şi asta o posibilitate, însă luaseră şi ei în calcul varianta, dar Jessica Forster negase că ar fi făcut aşa ceva.

— V-ar deranja dacă m-aş duce şi eu acolo, să arunc o privire? întrebă Flavia, în timp ce Wilson se pregătea să plece. Sunt sigură că nu voi putea să-mi aduc vreo contribuţie utilă. Dar mi-ar prinde bine pentru raportul meu.

Wilson spuse că el nu avea nimic împotrivă. Însă i-ar fi recunoscător dacă nu s-ar atinge de nimic de-acolo fără permisiunea lui.

După un mic dejun expeditiv, aşadar, toţi trei s-au înfofolit cu haine groase, cum e necesar pentru a face faţă unei dimineţi de vară în Anglia, şi au pornit pe jos spre casa lui Forster, până unde aveau puţin de mers.

— Proprietatea a aparţinut familiei voastre, nu-i aşa? o întrebă Flavia pe Mary, care era lângă ea, în timp ce Argyll umbla după câine. De ce i-a vândut verişoara dumitale acele case?

— Bună întrebare. M-am gândit să încerc să revoc transferul de proprietate, pe motiv că a fost făcut în condiţiile exercitării unei influenţe neadecvate, însă avocaţii mi-au spus că ar fi o pierdere de timp. Cine ştie, poate voi reuşi ceva acum. Sper să nu ajungi la concluzia că mi-ar fi dat prin cap să-l omor ca să îmi iau proprietăţile înapoi.

— Voi încerca să nu fac asta. Moşia Weller era mare pe timpuri?

— Oh, da. S-a tot micşorat, încetul cu încetul. În puţinele dăţi când am venit aici, în copilărie, mai existau încă şase ferme unde se muncea pe rupte, pentru a ne permite nouă să trăim la standardele cu care ne obişnuisem. Însă unchiul Godfrey era catastrofal în afaceri, iar Veronica a fost prea sonată ca să-i pese de proprietate. Cu aere de grandoare în ceea ce privea poziţia familiei, dar fără să se priceapă cum să-şi asigure mijloacele necesare pentru a susţine asemenea pretenţii. Sau, în fine, asta am descoperit eu la moartea ei. Veronica trăia foarte bine, şi niciodată n-am înţeles

cum. După ce a murit, am aflat că avea bani în primul rând din vânzarea argintăriei familiei. Dar, dacă şi guvernul îşi rezolvă la fel impasurile, de ce n-ar fi făcut-o şi Veronica, nu?!

— Şi te-ai trezit cu datorii în plus, la moartea ei?

Mary confirmă, dând din cap.

— Nu multe. Trecuse domeniul pe numele meu în urmă cu ceva timp. Avusese o criză urâtă, când a crezut că moare şi s-a speriat că fiscul o să-i ia totul. Atunci m-a rugat să vin aici. Am izbutit să evităm o mulţime de taxe, însă au rămas destule din cauza cărora să mă frământ continuu. Impozitul pe venit începe să-mi cam şubrezească finanţele. Aceasta e casa, apropo.

Deschise uşa, spunându-i apoi Flaviei că poate să umble prin casă în voie. Ea intenţiona să dea o raită pe terenul din jur ca să vadă dacă nu era nevoie de reparaţii pe undeva.

— Astea sunt pericolele statutului de proprietar, remarcă ea. Veşnic, eşti cu ochii pe orice gaură care apare în gard şi îţi faci griji fiindcă nu ştii cât o să te coste ca să o astupi.

— Vrei să vin cu dumneata? întrebă Argyll.

— Bineînţeles!

Aşadar, ea şi Jonathan au intrat în mica grădină, lăsând-o pe Flavia să examineze casa lui Forster, în mod profesionist. Lui Argyll i-ar fi convenit să se ţină după ea, însă ştia că Flavia era perfect capabilă să descopere de una singură tot ce o interesa, iar în asemenea momente, când era foarte concentrată pe ceea ce făcea, era preferabil să nu o bată la cap.

— Îmi place Flavia, spuse Mary într-un final, pe un ton ferm. Rămâi cu ea.

— Aşa voi face. Unde mergem, apropo? întrebă el, când trecură prin ceea ce semăna cu un fost gard viu.

— Am intrat din nou pe domeniul Weller. Pe cărarea aceea de-acolo faci un ocol larg şi ajungi înapoi, în faţa casei. Drumul e un pic cam noroios, uneori. Cărarea

continuă prin pădurice aceea. Nu-i mare lucru de văzut acolo. Cineva a avut la un moment dat ideea să crească fazani, dar s-a plictisit repede. Mai zăreşti câte unul rătăcind, uneori. Au o viaţă frumoasă. Nimeni nu i-a mai deranjat de ani buni. E foarte drăguţ.

— Hai s-o luăm pe-acolo, atunci. Spune-mi, de ce nu vinzi, pur şi simplu, domeniul Weller, ca să scapi odată de atâtea necazuri? Nu se poate să nu mai rămâi cu ceva, chiar şi după achitarea taxelor?!

— După achitarea taxelor, da. Dar după achitarea taxelor şi stingerea datoriilor, nu. Practic, ne târâm înainte, graţie bunăvoinţei conducerii băncii. Unchiul Godfrey a refuzat să accepte realitatea şi a tot contractat împrumuturi, garantate cu ceea ce reuşea el să-i convingă pe bancheri că erau aşteptările lui.

— Ce aşteptări?

— Faptul că va câştiga procesul prin care cerea despăgubiri pentru baza aeriană, care a fost rechiziţionată în timpul războiului. O mare pierdere de timp, în opinia mea. Sau, cel puţin, aşa a fost atunci. Acum, când americanii se pregătesc să plece, există o posibilitate ca eventual să reintru în posesia respectivului teren.

— Dar abia peste câţiva ani, nu?

— Exact. Sincer vorbind, mă îndoiesc că aşa ceva se va întâmpla vreodată, deşi să nu spui cuiva că eu am zis asta. Important este să conving băncile, ca să mai pot împrumuta bani în contul acelei proprietăţi.

— Ca unchiul Godfrey?

— Un pic. Presupun că ţi se pare o atitudine cel puţin iresponsabilă să împrumuţi nişte bani pe care ştii că nu-i vei mai da niciodată înapoi. Dar ce naiba?! Doar pentru asta există băncile, nu crezi?!

Treceau printr-o poieniţă, lată doar de vreo zece metri, unde au ocolit un morman conic de frunze şi crengi uscate, care fuseseră îngrămădite acolo pentru a li se da foc. Încă mai mirosea un pic a ars, ca atunci

când plouă toată noaptea peste nişte lucruri aproape mistuite de flăcări. În cealaltă parte a luminişului, apăru şi sursa mirosului: Argyll încremeni. Pe urmă, se duse să se uite mai bine la grămada din faţa lui. O mapă de carton veche era arsă doar pe jumătate; pe ea scria „corespondenţă 1982”. O altă bucată de hârtie pe jumătate distrusă de foc purta un antet de pe Bond Street. O a treia rămăşiţă sugera un fel de chitanţă.

După ce contemplară amândoi resturile de hârtii arse, Jonathan spuse:

— Se pare că s-a rezolvat şi enigma documentelor dispărute din fişet, nu-i aşa?

— Da, zise ea în cele din urmă, vârându-şi mâinile în buzunare. Aşa s-ar părea.

Aplecându-se, Argyll se apropie cu faţa de resturile de hârtii arse şi mirosi de mai multe ori.

— Iz de benzină. Sau kerosen, remarcă el. Cum a fost vremea ieri pe-aici?

— A plouat dimineaţa, s-a oprit după-amiaza, a început din nou seara şi a ţinut-o aşa toată noaptea.

Argyll ridică din umeri.

— Oricum, cine a făcut chestia asta a avut mult de furcă. Să cari toate dosarele astea afară din casă, să le aduci pe toate atâta drum până aici, să le dai foc, să te asiguri că ard bine, iar apoi să te căzneşti să împrăştii resturile… Nu le-o fi fost deloc uşor. Şi de ce?

— E o întrebare retorică sau crezi că ştii răspunsul?

— Ca să se distrugă o mulţime de posibile probe referitoare la Forster, nu-i aşa? Haide, vino. Ne întoarcem să vorbim cu inspectorul Wilson.

În acest timp, Flavia bea o cafea şi stătea de vorbă cu Jessica Forster, pe care o întâlnise exact când îşi începea turul rapid al incintei în care fusese găsit cadavrul bărbatului ucis. Stătea în picioare, cu mâinile în buzunare, cufundată în gânduri, lângă scară, şi mijea ochii în sus, încercând să-şi facă o idee despre modul în

care se rostogolise răposatul până jos, când a auzit din spatele ei o tuse, oarecum jenată, dar şi indignată totodată.

S-a răsucit pe călcâie, pentru a spune bună ziua persoanei care tuşise cu subînţeles adineauri şi pentru a-şi cere scuze că intrase în casă fără să bată la uşă: de fapt, uitase complet că văduva lui Forster era acolo. Ulterior, şi-a dat seama că, în general, lumea are tendinţa de a o trece cu vederea pe Jessica Forster. Adjectivul „searbădă” i-a venit în minte în mod spontan şi, în ciuda eforturilor de a realiza o analiză psihologică mai subtilă şi mai echilibrată, termenul iniţial a rămas lipit iremediabil de persoana doamnei Forster.

Doamna Forster era cu peste zece ani mai tânără decât soţul ei, bănuia Flavia, şi nu emana nicidecum siguranţa de sine şi aroganţa vizibile, în fotografii, pe chipul defunctului. Cu buzele mereu strâns lipite şi cu maxilarele încleştate, Jessica Forster era întruchiparea principialităţii consecvente, o martiră pentru cauza lucrurilor făcute cum se cuvine. Era, de asemenea, şi extrem de agitată şi îndurerată, deşi aceste sentimente, a conchis Flavia cu compasiune, erau mai mult decât justificate în împrejurările date. Oricum, nu era o persoană cu care să poţi discuta uşor, iar nervozitatea şi neliniştea păreau cumva molipsitoare, constată ea.

Primele ei remarci, însoţite de condoleanţele de rigoare pentru moartea soţului, nu au avut prea mult impact asupra doamnei Forster.

— A fost un şoc, spuse aceasta. Nici acum nu-mi vine să cred ce s-a întâmplat.

— Mă gândeam să vă întreb…

— Vreţi şi dumneavoastră să mă interogaţi? Le-am povestit deja tot ce ştiu celor de la poliţie.

Flavia se grăbi să o liniştească, explicându-i că pe ea o interesau alte lucruri.

— De fapt, dumneavoastră cine sunteţi?

Îi explică şi asta, într-un fel.

— Ce v-a spus poliţia? o întrebă ea.

Femeia scutură din cap.

— Poliţia nu mi-a *spus* nimic. Doar m-a chestionat. A fost oribil. Aproape ca şi cum nici n-ar fi fost treaba mea.

Cu o oarecare reticenţă, Flavia îi povesti ce aflase, cerându-i în încheiere să îi spună dacă ştia ceva despre tabloul de Pollaiuolo. Dacă admiteai că nu se prefăcea însemna că doamnei Jessica Forster nu i se spusese mare lucru. Părând insignifiantă, era tratată în consecinţă. Îţi venea greu să o bagi în seamă, însă nu trebuia din această cauză să o şi ignori. Manifesta o recunoştinţă aproape înduioşătoare faţă de eforturile Flaviei, care la rândul ei începea să o simpatizeze.

Odată explicaţiile terminate, doamna Forster clătină din cap.

— N-am ştiut absolut nimic despre aceste lucruri, spuse ea.

— V-aţi fi aşteptat să fiţi ţinută la curent?

— Nu neapărat. Desigur, nu ştiam nimic despre afacerile lui. Decât că treburile n-au mers prea bine în ultima vreme. Din cauza doamnei Verney.

— Însufleţindu-se dintr-odată, Jessica Forster îi povesti că doamna Verney şi soţul ei nu se înţelegeau deloc bine.

— Nu-mi dau seama cine era de vină. Ea a zis că nu-şi mai putea permite să îl plătească în continuare. Dar Geoffrey era furios pe ea, nici nu mi-aş fi imaginat că putea fi atât de furios. Pur şi simplu, se detestau reciproc. Dar trebuie să spun că ea, cu mine, a fost întotdeauna drăguţă. Ba chiar mi-a propus să stau la Weller House, dacă nu mă simţeam în stare să rămân aici. A fost frumos din partea ei, nu-i aşa? Adesea, constaţi cât de bun poate fi un om abia când treci prin momente grele.

Flavia îi dădu dreptate, recunoscând că aşa se întâmpla, în general.

— Am înţeles reacţia lui, fireşte, continuă Jessica Forster. Geoffrey muncise atât de mult pentru domnişoara Beaumont; a renunţat la afacerile lui din Londra ca să vină aici şi să lucreze pentru ea. Ca pe urmă doamna Verney să spună stop. S-a simţit profund jignit. Şi, nu mă feresc să vă spun, am resimţit consecinţele negative şi pe plan financiar.

— Şi asta a fost doar din cauză că doamna Verney nu-şi mai putea permite să-l plătească?

Jessica se încruntă. Flavia decise că femeia ori era foarte proastă, ori foarte credulă. Sau poate nici una, nici alta.

— Ce altă cauză ar mai fi putut să existe?

— Şi aţi dus-o greu după aceea? Din punct de vedere financiar, mă refer?

Doamna Forster încuviinţă din cap.

— Dar situaţia se îmbunătăţea din ce în ce mai mult, deja. Geoffrey începuse să pună firma pe picioare din nou şi mi-a spus că se aştepta să facă o afacere extraordinară, foarte curând.

— Şi în ce consta aceasta?

— N-am idee. Nu obişnuia niciodată să mă încarce cu detalii inutile. Eu câştig banii, tu îi cheltuieşti. Aşa îmi spunea mereu. Era un om bun. Ştiu ce vi s-a spus despre el. Însă adevărul în privinţa lui era cu totul altul. Foarte diferit de imaginea lumii despre el.

Flavia se întreba cât de diferit putea fi acest adevăr despre Geoffrey Forster, dar i se părea prea complicat să insiste acum pe această temă.

— Afacerea asta, reluă ea. Ce era de fapt? Un tablou?

— Aşa presupun. Doar dacă nu se gândea să vândă casele. Dar nu cred să fi fost asta.

— Dacă ar fi avut tablouri de valoare, în mod normal le-ar fi ţinut aici?

— N-am idee. Poate că nu. Dacă erau într-adevăr de valoare. Nu suntem foarte în siguranţă aici; în plus, multe persoane au cheia de la intrare, începând cu

femeile de serviciu şi aşa mai departe. De asemenea, aţi auzit câte spargeri s-au dat prin locuinţele sătenilor.

— Vasăzică, dacă soţul dumnevoastră ar fi intenţionat să arate un tablou unui client, bunăoară, ne putem imagina că ar fi adus acel tablou aici doar în ultimul moment?

Femeia încuviinţă din cap.

— Da, aşa cred. Geoffrey avea un seif închiriat la o bancă din Norwich. Le-am spus celor de la poliţie toate aceste lucruri, să ştiţi.

— N-a pomenit vreun nume de client?

Doamna Forster scutură din cap.

— Nu ştiţi dacă avea cumva contacte în Italia?

Din nou, a negat.

— Am înţeles. Soţul dumneavoastră călătorea mult?

— Sigur că da. Era dealer de obiecte de artă. Trebuia să se deplaseze tot timpul, ca să vadă tablouri, să găsească clienţi. Să nu credeţi însă că îi convenea prea mult acest mod de viaţă. Prefera să stea acasă.

— Mergea şi în străinătate?

— Da, câteodată. Nu prea des, însă. De ce mă întrebaţi?

— Mă interesa să ştiu, atât, spuse ea, vag. Nu ştiţi, din întâmplare, dacă a fost cumva în Scoţia, în iulie 1976?

Doamna Forster a scuturat din cap, din nou.

— Nu ştiu.

— Dar în Padova, în mai 1991?

Acelaşi răspuns negativ.

— Milano, în februarie 1992?

— Nu cred. Călătorea des, dar nu pleca pentru multă vreme. N-am ştiut niciodată exact unde se ducea.

— Ar putea şti cineva?

— Probabil că nu. Geoffrey lucra singur. Aţi putea să-l întrebaţi pe domnul acela Winterton. Poate ştie el ceva.

— Bun. Vă mulţumesc. Puteţi să-mi spuneţi cum a ajuns să lucreze pentru Veronica Beaumont?

— Ea l-a rugat, parcă. Se cunoşteau de mai multă vreme. Din cercuri comune. Geoffrey ţinea cu tot dinadinsul să cultive relaţiile cu persoanele din lumea bună. Deşi, eu, personal, nu mi-aş fi pierdut vremea cu asemenea oameni. Dar, de lucrat efectiv aici, a început acum trei ani. Atunci am luat noi decizia de a ne muta la ţară.

— Înţeleg că se cunoşteau de mult timp. De prin anii douăzeci.

Afirmaţia păruse să o contrarieze pe doamna Forster.

— Poate, eu nu ştiu. Nu a pomenit niciodată despre acest lucru. Ţin să spun că n-am fost deloc fericită că a trebuit să venim aici. Ştiu că firma mergea prost, dar ne-am fi descurcat oricum. Eram dispusă să-mi iau un serviciu, la nevoie. Şi nu consideram că era o idee bună de a depinde aşa de toanele unei femei — care era un pic cam stranie. Dar Geoffrey n-a vrut niciodată să mă asculte. Nu mă consola deloc faptul că, până la urmă, se dovedea că eu avusesem dreptate. N-ar fi trebuit niciodată să plecăm din Londra şi să ne îngropăm aici.

Nefericită expresia, se gândi Flavia. Şi, reflectând mai bine, era păcat într-adevăr că omul nu vrusese să-i asculte sfatul. Chiar dacă avea un comportament de iepure speriat, doamna Forster, în cazul în care spusese adevărul, dădea dovadă de mai mult simţ practic — sau chiar o mai bună putere de judecată —, decât soţul ei când trăia.

— Nu ştiţi ce s-a întâmplat cu documentele lui? întrebă ea.

Pe chipul doamnei Forster se aşternu subit o expresie de nervozitate, iar Flavia îşi dădu seama că femeia nu mai spunea adevărul atunci când, scuturând vehement din cap, începu să-i explice că ea fusese plecată de-acasă toată ziua.

— M-am întors aici aseară, iar toată dimineaţa de azi am stat de vorbă cu poliţia. Pe urmă, am plecat la Norwich ca să discut cu avocaţii. După aceea, seara am

stat cu nişte prieteni. Nici n-am ştiut nimic despre acest lucru până când nu au venit cei de la poliţie azi-dimineaţă, cerând să vadă acele documente, ca apoi să înceapă să vocifereze când au constatat că actele dispăruseră.

Flavia dădu aprobator din cap, neputând să nu remarce acea avalanşă de alibiuri şi felul în care doamna Forster se liniştea, parcă, pe măsură ce le debita, ca şi cum rostindu-le s-ar fi convins singură de adevărul lor. Pe ansamblu, interlocutoarea ei era mult prea agitată, în opinia nemiloasă, ce-i drept, pe care şi-o formase Flavia.

Flavia sorbi dintr-un pahar cu bere şi încercă să ia o decizie. Nu, se hotărî ea într-un final, mai bine să-i fie foame. Era mai sigur aşa. Nu mai văzuse niciodată mâncăruri care să arate aşa şi nu avea niciun chef să experimenteze efectul pe care l-ar putea avea câteva îmbucături asupra stomacului ei. Argyll îşi dădu silinţa să termine un rulou cu cârnaţi, iar, pentru a compensa cumva lipsa ei de apetit, inspectorul Manstead, proaspăt sosit de la Londra pentru a cerceta cazul, înfulecă pofticios un al doilea ou scoţian, iar ca festinul să fie şi mai delicios îndesă în gură şi o ceapă mare murată. Flavia se cutremură, dar încercă să se concentreze.

— Ei, ce părere au colegii tăi? întrebă ea.

Manstead mai mestecă meditativ încă puţin, după care termină oul, cârnatul şi restul de ceapă murată dintr-o singură înghiţitură zdravănă.

— Nu cred că şi-au format o părere deocamdată. Le-ar plăcea să creadă că flăcăul Gordon a fost făptaşul; frumos şi simplu, fără probleme. Dar, de fapt, nu pot să creadă aşa ceva. Se agaţă de el, din lipsă de altceva mai bun.

— Au stat de vorbă cu doamna Forster, am înţeles?

— Aşa este.

— Le-a spus de seiful pe care Forster îl avea la bancă?

— Da, le-a spus, zâmbi Manstead. Şi s-au dus să verifice.

— Ce era în el?

— Nimic. Se pare că Forster a apărut acolo în după-amiaza aceea, exact înainte de ora de închidere, şi a scos tot ce se afla înăuntru.

— *Poftim?!* Ce-a scos adică?

— Cei de la bancă nu ştiu. Bineînţeles că n-au cum să ştie. Doar n-au obiceiul să îşi bage nasul pe furiş în seifurile clienţilor. Aici nu e ca în Elveţia, să ştii.

Flavia se încruntă.

— Prin urmare, dacă am priceput corect totul, Jonathan telefonează — când a fost asta?

— Pe la două şi jumătate, interveni Argyll. Un pic mai târziu, poate.

— Şi Forster sare imediat în maşină, se duce valvârtej la Norwich şi îşi ridică lucrurile din seif, continuă Manstead în locul ei. Durează aproximativ trei sferturi de oră să ajungi acolo. În aceeaşi seară, tipul moare, iar când ne uităm în jur nu găsim nimic în neregulă, aparent, de parcă lucrurile ar fi fost luate din seif în ziua precedentă. Dar, desigur, nici nu ştim ce ar trebui să căutăm, de fapt, nu-i aşa?

Italianca pufni zgomotos şi se scărpină pe nas.

— Jonathan? întrebă Flavia, îndreptându-şi toată atenţia asupra lui. Ce anume *exact* i-ai spus când l-ai sunat?

Argyll părea congestionat la faţă, încercând să-şi amintească.

— I-am spus că facem nişte investigaţii privind un tablou despre care auzisem de la un vechi prieten al lui.

— Şi?

— Şi că mi se spusese că era posibil ca el să ştie ceva despre acel tablou.

— Şi?

— Şi că era posibil ca tabloul respectiv să fi fost furat de undeva. Şi că voiam să discut cu el pe această temă.

Şi că nu voiam să fac asta prin telefon. Mi-a zis să vin aici, ca să mă întâlnesc cu el.

— Vasăzică, ar fi posibil ca Forster să fi crezut că voiai să cumperi acel tablou?

Argyll admise că era posibil.

— Şi, de asemenea, ar fi posibil ca Forster să se fi dus valvârtej să-l aducă, pentru ca tu să poţi vedea marfa, înainte de a face o ofertă?

Argyll încuviinţă din cap.

— Aşa presupun. Doar că, desigur, eu am menţionat în mod explicit Palazzo Straga.

— Ah.

— Şi nici aşa nu se explică de ce acum e mort, nu? Sau de ce documentele lui au fost făcute scrum. Nu poţi da vina pe mine, de data asta.

Manstead, care ascultase cumva amuzat schimbul lor de replici, bău o treime din halba de bere, după care plescăi din buze satisfăcut.

— Ah, ce-nseamnă viaţa la ţară! Bere bună, mâncare bună, aer curat. Ce-oi căuta eu să trăiesc la Londra, mă întreb?! Poate că tablourile n-au nicio legătură cu chestia asta, continuă el, trecând brusc de la una la alta, şi făcând-o pe Flavia să se uite sceptică la el. Amicii mei din poliţie spun că există o mulţime de alte direcţii de investigaţie, mult mai interesante, iar refuzul lui Gordon de a spune unde era atunci nu este decât unul dintre exemple, sub acest aspect.

— Ca de pildă?

— Ca de pildă, faptul că Forster era încurcat cu fata de la curăţenie, ceea ce doamnei Forster nu-i plăcea absolut deloc. O fi având ea mutra asta de tălâmbă care înghite orice, dar până la urmă tot i s-o fi făcut şi ei lehamite de aşa ceva. Ceea ce nici nu ar fi de condamnat, în fond. Şi mai există problema călătoriei la Londra, desigur.

— În ce sens?

— Doamna Forster este la Londra, unde stă la sora ei. Însă, în seara morţii lui Forster, se duce de una singură la cinema. Pleacă de la locuinţa surorii ei la ora cinci şi se întoarce cândva după miezul nopţii. Ştiu că unele filme ajung pe ecrane într-o formă mai needitată, însă nouă ceasuri de peliculă înseamnă cam prea mult, chiar şi pentru o chestie mai avangardistă, să zicem. S-a comportat un pic cam ciudat, aşa zice soră-sa, atunci când a întrebat-o de ce a venit atât de târziu acasă.

— Şi ea ce-a răspuns?

— A zis că a fost în oraş, s-a plimbat pe jos, a mâncat, a văzut un film, după care, fiind o seară foarte plăcută, s-a întors acasă pe jos. Poate aşa o fi fost. Dar, de asemenea, continuă el, mai este şi chestiunea documentelor arse. Şi cine să le fi ars, dacă nu ea? Ca o măsură de precauţie, nevrând să rişte nimic, s-a gândit să distrugă orice dovadă privind maşinaţiile soţului ei. Temându-se că averea soţului defunct ar putea fi confiscată, din cauza reclamaţiilor diverşilor păgubiţi indignaţi.

— Ai primit vreun răspuns de la belgieni, privind pictura aceea despre care a pomenit Winterton?

— Da, am primit, confirmă Manstead, dând afirmativ din cap. Apropo, foarte drăguţ tipul pe care mi l-ai recomandat. Cât despre tablou, mi-au trimis asta. Face parte din colecţie, în continuare.

— Scoase din dosarul lui o fotografie un pic cam tulbure şi, cu un surâs cumva complice, i-o dădu Flaviei. Era o imagine foarte neclară. Italianca o cercetă cu atenţie şi mârâi, nemulţumită.

— I-am arătat-o şi contelui de Dunkeld, care jură cu ochii închişi că reprezintă tabloul lui. Pollaiuolo. Sfânta Maria Egipteanca.

Flavia încuviinţă din cap şi sorbi din bere.

— Cum a fost furat?

— Cum nu se poate mai simplu. Nuntă somptuoasă în familie — Manstead făcu o pauză şi se uită la notiţe —,

sâmbătă, 10 iulie 1976. Mireasa îmbujorată se îndreaptă spre altar, marşul nupţial răsună grandios la orgă, ploaie de confetti, mare petrecere în sala de bal — foarte utilă o sală de bal în casa omului, nu credeţi? Oricum, toată sindrofia este o imensă reuşită. Impecabil totul. Exact cum trebuie, frumos, minunat. Doar că dimineaţa, înainte de ceremonie, în bibliotecă exista pe perete tabloul. Noaptea târziu, când obosit, dar mândru, tatăl se duce să se relaxeze liniştit acolo…

— Un loc gol pe perete?

— Exact, confirmă Manstead. Dar deja toată lumea plecase acasă. Făptaşul ar fi putut fi oricine dintre cei şapte sute de oaspeţi pestriţi, rude, personal de serviciu, muzicanţi sau vicari.

— A aruncat careva o privire pe lista de invitaţi?

— Sunt sigur că da. Dar presupun că nu s-a descoperit nimic.

— N-ar putea să mai încerce o dată?

— O să le spun. Desigur, dacă Forster era atât de abil cum presupune şeful tău, este foarte puţin probabil să se fi dus acolo sub numele lui adevărat. Ba, mai mult chiar, se poate nici să nu fi figurat pe lista de invitaţi. A trecut şi mult timp de atunci, să nu uităm. Poţi să studiezi şi tu dosarul, dacă vrei.

— Te rog. Bun. Cum a ajuns tabloul în Belgia?

— Asta-i problema, bineînţeles, spuse Manstead, zâmbind. Tipul care l-a cumpărat a murit. Şi, fireşte, din scriptele lui nu reiese acest lucru. Cum era de aşteptat, de altfel, nu crezi?

— Există vreo menţiune despre faptul că Forster le-ar fi vândut ceva?

— Nu.

— Oh, făcu Flavia, dezamăgită.

— Da, îmi pare rău, dar asta e.

— Dar tipul a ştiut despre ce era vorba. Asta contează. Denotă că avem acum nişte legături vagi între Forster şi dispariţia unor tablouri: un Uccello, un

Pollaiuolo şi un Fra Angelico. Trei picturi furate, în perioada 1963-1991, şi toate figurând pe lista de furturi în care şeful meu consideră că a fost mâna lui Giotto. Altfel spus, un stil distinctiv inconfundabil.

— Impresionant, şi foarte optimist. Numai că nu există certitudini în niciunul dintre cele trei cazuri. Vag, cum spuneai şi tu. Hei, dar unde-i berea aia a mea? se întrebă el.

De fapt, berea lui Manstead fusese interceptată de Argyll. Imediat ce acesta a comandat cârciumarului berea mult aşteptată, George, care stătea la pândă probabil de ceasuri întregi, se înfiinţă lângă el.

— Salutare din nou, tinere, spuse bătrânul, în loc de introducere. Ce s-a mai întâmplat?

— Nu mare lucru, zise Argyll evaziv, uitându-se cum soţia cârciumarului, pe care, din câte înţelesese, o chema Sally, umplea halbele cu bere. Probabil că ştii şi tu cât ştiu şi eu.

— În cazul ăsta, înseamnă că poliţaii nu vor prinde pe nimeni, nu-i aşa? Fiindcă eu nu ştiu absolut nimic. Decât că s-a găsit unul care să ardă toate hârtiile lui Forster, că nevasta răposatului s-a întors acasă şi că, mai devreme sau mai târziu, vor fi nevoiţi să îi dea drumul lui Gordon Brown.

— Oh? De ce?

— Fiindcă nu el e făptaşul. Omul are un alibi.

— E prima oară când aud asta, replică Argyll, remarcând că George vorbea foarte tare.

— Ştiu, zise el. Dar cineva o să-ţi spună foarte curând. Mai mult ca sigur. Nu se poate altfel. Până şi eu ştiu că nu el e făptaşul.

Şi, cu o privire plină de subînţeles aruncată spre toţi cei din jur, care precis îl auziseră, George mişcă înţelepţeşte din cap, luă halba aproape goală şi se îndreptă spre locul lui, din colţul sălii. Argyll rămase cu impresia că interlocutorul lui de adineauri avusese misiunea de a transmite un mesaj, deşi nu era prea clar

cui îi era adresat mesajul. În niciun caz lui, îşi zise Argyll.

A aflat răspunsul pe la ora zece în acea seară, în timp ce toţi trei strângeau farfuriile şi tacâmurile folosite de pe masa din odaia pentru micul dejun şi se pregăteau să care totul la bucătărie. Fusese o cină bună, lăsând la o parte începutul tensionat: Flavia fusese rugată să pregătească nişte paste şi, cu toate că a protestat vehement spunând că ea nu se pricepea deloc să gătească, până la urmă a cedat. Mary Verney avea convingerea că toţi italienii au din naştere talentul de a pregăti paste de tot felul. După primul fel de mâncare, şi-a mai schimbat oarecum opinia.

Şi atunci a sunat cineva la uşă.

— Vizitele nocturne neanunţate par să fi devenit brusc o modă, spuse Mary, ridicându-se şi pregătindu-se pentru lungul voiaj prin salon, iar apoi prin holul de la intrare, până la uşă.

După excursia de câteva minute, Mary apăru doar cât să bage capul în cameră şi să-i convoace pe amândoi în salonaş, singura parte cu adevărat confortabilă din conac.

— E Sally, le explică ea, în timp ce îi conducea prin holul întunecat. Soţia cârciumarului. Nu ştiu ce vrea. Dar statutul meu de proprietară a domeniului mă obligă să o ascult. În fine, întrucât se pare că ar fi vorba despre Geoffrey, m-am gândit că v-ar interesa şi pe voi să auziţi ce va spune.

Sally, soţia cârciumarului, rămăsese în picioare, cu mantoul pe ea, cu un aer foarte stânjenit, până când Mary a dus-o şi a instalat-o pe un fotoliu, lângă foc, zâmbindu-i mămoasă şi murmurându-i cuvinte de încurajare şi alin.

— Am zis că mă doare capul şi l-am lăsat pe Harry să închidă prăvălia, spuse ea. Îmi pare nespus de rău să vă deranjez, dar… oh!

Pe faţa ei se aşternu consternarea, când, răsucindu-se un pic, îi văzu pe Flavia şi Argyll.

— Ce-ai păţit?

— Cred că am făcut o greşeală. Mai bine plec.

— Nu pleci nicăieri, îi spuse Mary, cu fermitate. Dacă vrei să discuţi numai cu mine, nicio problemă, ei doi pot să iasă la o plimbare.

— Oh, nu ştiu, răspunse ea, începând să se panicheze şi să se codească. Mai bine nu veneam. Dar m-am gândit că aţi putea să-mi spuneţi ce să fac…

— Chiar aşa, zise Mary, care, în mod ciudat, nu părea deloc surprinsă. Uite ce e, dacă vrei să asculţi sfatul meu, află că ar fi bine ca domnişoara di Stefano, aici de faţă, să audă şi ea povestea ta. Poţi avea încredere în ea, te asigur.

— Şi el? zise Sally, arătând spre Argyll. Bârfeşte mereu cu George.

Mary ieşi pe hol şi trase o fluierătură ascuţită, băgând două degete în gură, ca să sporească efectul ţignalului. Zgomotul se propagă cu ecou prin încăperile spaţioase, ca o sirenă de raid aerian, iar drept răspuns, de undeva din străfundurile casei se auzi un lătrat estompat, însoţit de lipăitul voios al unor labe de câine. Mary Verney luă din cuier haina lui Argyll şi o aruncă spre el, spunând:

— Te rog, Jonathan. Fă-mi un mic serviciu. În interesul tihnei şi al păcii din acest sat. Du-l pe Frederick să-şi facă turul de seară. Plimbărică! Plimbărică! zise ea îmbietor, îndreptându-şi atenţia spre animalul care apăru alergând nerăbdător. Treburi de cucoane, continuă ea, observând că, spre deosebire de Frederick, ideea de a ieşi din casă nu-l încânta deloc pe Argyll. Să vă întoarceţi după o jumătate de ceas.

Argyll nici nu ajunsese la poartă, când Flavia, comunicativă şi plină de compasiune deja, se uita încurajator spre fiinţa amărâtă din faţa ei. Sally, la cei aproape patruzeci de ani ai săi, era o femeie cu obraji cărnoşi, dar palizi, din cauza alimentaţiei proaste şi a

timpului îndelungat petrecut în spatele tejghelei, la cârciumă. Avea trăsături drăguţe, totuşi. Cu ceva îngrijiri, se gândea Flavia… Dar, aşa cum Argyll nu contenea să-i spună, prin aceste părţi de lume problema nu se punea aşa.

Indiferent de ceea ce o determinase să vină acolo, Sally nu se putea hotărî să le spună despre ce era vorba. Ursuză şi taciturnă, privea fix spre covor, neîncumetându-se să înceapă.

— Hai să te ajut un pic, îi dădu ghes Mary. Ai venit în legătură cu Gordon, nu-i aşa?

— Oh, doamnă Verney, da, spuse ea, pe nerăsuflate, şi, ca şi cum stăpâna conacului ar fi tras cepul butoiului cu confesiuni, cuvintele începură subit să se reverse. Gordon n-a făcut niciun rău. Toată lumea ştie, presupun, că el mai fură uneori şi devine violent. Dar nu e el omul care să facă aşa ceva.

— Poliţia pare să agreeze ideea, spuse Mary.

— Dar se înşală. Vă spun eu, poliţia greşeşte.

— Şi de unde ştii tu asta?

Sally amuţi din nou.

— Ştii asta fiindcă el era cu tine? Nu-i aşa?

Sally încuviinţă din cap şi ridică privirea, cu un aer speriat.

— Povesteşte-ne ce s-a întâmplat, o îndemnă Flavia.

— Poate ar trebui să explic eu, întâi, zise Mary. Gordon este însurat cu Louise. Pe care, ca fată, o chema Louise Barton. Fiica lui George. De-asta Sally n-a vrut ca Jonathan să audă discuţia.

Atunci, Sally a început să povestească. Ceva simplu şi banal. Ea şi soţul ei lucrau simultan la bar doar în perioadele de vârf. În weekend, la nevoie, aveau angajaţi cu ziua, care veneau să-i ajute, însă de obicei se descurcau singuri. De cele mai multe ori, la prânz şi seara, nu lucra la bar decât unul dintre ei. În ziua în care a murit Forster, era de serviciu Harry, iar soţia lui a avut liber seara. Cârciuma este la parterul imobilului,

iar locuinţa lor este în partea din spate. La ora opt seara, exact când localul a început să se aglomereze, ceea ce însemna că soţul ei va avea de lucru până la finalul programului, Gordon a ieşit din cârciumă, a ocolit clădirea şi, căţărându-se pe burlan, a urcat în camera ei, unde a rămas până când s-a auzit clopoţelul care indica ora închiderii, când a dispărut, întorcându-se pe unde venise.

— Am înţeles, zise Flavia, decisă să rămână la nivelul faptelor, fără să mai cerceteze motivele. Prin urmare, Gordon a fost cu dumneata cam de pe la opt până aproape de unsprezece seara?

— Exact.

— Ceea ce îi oferă o acoperire pentru întreaga perioadă când e posibil ca Forster să fi fost ucis.

— Da, spuse ea. Aţi văzut? La asta mă refeream.

— Neîndoielnic, cel mai simplu pentru dumneata ar fi să povesteşti aceste lucruri la poliţie. În felul ăsta, se lămureşte totul, o dată pentru totdeauna.

— Şi credeţi că ei vor fi discreţi? L-au arestat pe Gordon şi vor fi nevoiţi să îl elibereze. Toată lumea se va întreba de ce, iar până la sfârşitul săptămânii va vui tot satul.

— Dar Sally, spuse Mary, cu părere de rău, singurele persoane din Norfolk care nu ştiu de tine şi de Gordon sunt soţul tău şi soţia lui. Nu se poate să nu-ţi fi dat seama?!

Absolut şocată, Sally îşi acoperi gura cu palma.

— Nu, nu mi-am dat seama, zise ea.

— Păi, uite, eu ştiam. Şi nu se poate spune că sunt cea mai băgăreaţă persoană din satul ăsta.

— Scuzaţi-mă, zise Flavia, întrerupând scena de confesional. Îmi poţi spune de ce Gordon nu a menţionat acest lucru la interogatoriu? Fiindcă, în fond, nu ar fi avut de pierdut prea mult.

— Pentru că… începu ea, fără tragere de inimă.

— Pentru că, spune! zise Mary cu severitate, preluând un fir pe care Flavia îl trecuse complet cu vederea.

— Pentru că, de fapt, Gordon l-a văzut pe George ieşind din casa lui Forster.

— Ah, exclamă Mary, îngrijorată.

Flavia se rezemă de spătar. Nu avea niciun sens să intervină sau să spună ceva. Mary Verney era o mult mai bună anchetatoare ca ea.

Treptat, Mary scoase de la Sally informaţia potrivit căreia, plecând de-acasă, Gordon trecuse prin dreptul locuinţei lui Forster, unde îl zărise pe George ieşind pe uşă. Mergea grăbit, cu capul în jos, dar părea tulburat şi supărat de ceva.

Gordon nu a dat atenţie incidentului la vremea respectivă, clătină din cap Sally. Însă, a doua zi, când a aflat ce se întâmplase, a început să se frământe de teamă că George făcuse, poate, ceva necugetat. Ştiţi de problema cu casa.

— Şi, preferând să nu îl incrimineze pe George, Gordon a păstrat tăcerea, chiar şi când a fost arestat. Frumos din partea lui, conchise Mary, în mod neaşteptat.

Flavia oftă. Îi era destul de greu să înţeleagă întru totul discuţia marcată de accentul tipic celor din estul Angliei; în plus, era un pic contrariată de felul în care se dovedea cât de subţire era faţada vieţii rurale dintr-un sat englez. Pe de altă parte, încerca să compare situaţia de-aici cu ceea ce ştia ea despre anumite târguri de provincie din Italia. Incesturi, infidelităţi şi schimburi de neveste, crime familiale în masă — iată prototipurile îndeletnicirilor locale de pretutindeni.

— Dar asta era înainte de ora opt, nu-i aşa? spuse ea, aplecându-se în faţă.

— Da, confirmă Sally, dând din cap. Când Gordon se îndrepta spre cârciumă. Cam pe la şapte.

— Şi-atunci de ce îşi face atâtea griji? Măcar de un lucru e sigură şi poliţia — că moartea lui Forster a

survenit după ora nouă seara. Poate mai târziu chiar. Mărturia lui Gordon nu l-ar putea incrimina nicidecum pe George, de fapt. Mai ales că nu există niciun motiv.

— Există, totuşi, un fel de motiv, explică doamna Verney. Sau, oricum, o eventuală motivaţie, dacă vrei. Jonathan nu ţi-a povestit despre faptul că Forster îl ameninţa pe George cu evacuarea din casă?

— Ah.

— George locuieşte acolo de când se ştie şi perspectiva de a fi evacuat îl necăjea rău de tot. De fapt, îl ura pe Forster, iar uneori s-a întâmplat să spună lucruri regretabile la adresa lui.

— Cum ar fi „Îl omor pe ticălosul ăsta”?

— Cam aşa ceva.

— Înţeleg. Şi l-a auzit multă lume proferând asemenea ameninţări?

Mary Verney dădu afirmativ din cap.

— În cazul acesta, reflectă Flavia cu voce tare, nu mai e decât o chestiune de timp până când poliţia nu va afla şi asta. Gordon trebuie să le spună ce ştie. Dacă poliţia descoperă informaţia pe cont propriu, el va fi acuzat de obstrucţionarea justiţiei. Cât despre tine, Sally, ţi-aş sugera să îi zici asta lui Gordon. Nu ai de ce să te implici mai mult în povestea asta. Poliţia se confruntă cu lucruri mult mai presante, pe care trebuie să le rezolve.

Sally încuviinţă din cap, fără prea multă tragere de inimă, şi se ridică în picioare.

— Mă duc acasă, e mai bine, zise ea. Altminteri, Harry o să înceapă să se întrebe pe unde am umblat.

— Vrei să vorbesc eu cu George? întrebă Mary. Sunt sigură că nu e nimic grav la mijloc. Însă poate e mai bine dacă George va fi prevenit şi îşi va putea pregăti din timp o explicaţie. Aş putea discuta eu cu el.

— Oh, vreţi, da?! zise Sally. Mi s-ar lua o piatră de pe inimă, doamnă Verney.

— Cu multă plăcere, atunci. În felul ăsta, Gordon va putea declara la poliţie ce ştie fără să te mai amestece şi pe tine în chestia asta.

Şi Flavia zâmbea încurajator. Aşa că Sally, plecând de-acolo, era mult mai senină şi destinsă, decât la venire.

— Aici lucrurile curg non-stop, nu-i aşa? spuse Flavia, când Mary, care o condusese pe Sally, reapăru în salonaş şi se postă în faţa focului, ca să se mai încălzească.

— Aşa se pare, îi dădu dreptate amfitrioana ei.

— Te miră? întrebă Flavia.

— Faptul că Gordon este nevinovat? Nu, deloc.

— Mă refeream la George.

— Da, mă miră enorm. Mă miră atât de mult, încât, sinceră să fiu, nu cred nici cât negru sub unghie. Prefer să adopt o viziune binevoitoare asupra naturii umane, cum ţi-a spus şi Jonathan, probabil, în afară de asta, cum rămâne cu documentele arse? Nu-l văd pe George făcând aşa ceva.

— Forster e mort.

— Mort, da. Dar, poate, nu a fost victima unui omor. În plus, mi s-a părut că voi ţineţi neapărat să legaţi decesul lui de nişte tablouri. Sau cumva biata Jessica a devenit acum agentul numărul unu?

— Ne dăm toată silinţa şi noi, să ştii. Toată lumea face eforturi.

— Ştiu. Scuze. Dar încep să-mi cam pierd răbdarea în chestiunea asta. Nu se ştie dacă Geoffrey a fost ucis şi nu se ştie dacă Geoffrey era un hoţ. Şi-atunci de ce să se bată monedă pe aceste idei? Satul a fost bulversat complet de ultimele incidente. Nu poţi lua în colimator pe toată lumea, făcând un suspect din fiecare, rând pe rând.

— Moartea lui Forster ar fi fost investigată oricum, şi dacă n-am fi fost noi aici. Şi, dacă asta te mai poate

consola, se pare că poliţia s-a cam săturat. Şi eu la fel, pe cuvânt.

— Bravo.

13

Aşezat în seara aceea la masa de lucru din biroul lui de la serviciu, când vuietul oraşului începea să amuţească, ora aglomeraţiei maxime ajungând ineluctabil la sfârşit, generalul Bottando era supărat de-a binelea. Este foarte greu să-ţi dai seama că nişte investigaţii pot să se desfăşoare la fel de bine şi fără tine. Îţi dă senzaţia că eşti bătrân şi inutil. Desigur, se ştia vulnerabil sub acest aspect, mai ales că Argan se străduia să ridice respectiva opinie la rangul de politică oficială a departamentului.

Problema părea temporar calmă măcar, deşi Bottando considera că nu era, probabil, decât liniştea dinaintea furtunii finale. În afară de un mic raport solicitând din nou mai multă acţiune în privinţa spargerii de pe via Giulia, secretara lui i-a relatat că maşina de scris a lui Argan amuţise complet de vreo zi-două; nu mai apăruseră memorii, împrăştiate în toate direcţiile, care să aducă dovezi, chipurile, despre inechităţile din Departamentul Furturi de opere de artă.

Asta, poate, şi din cauză că atmosfera era deja saturată. Omul deţinea nişte informaţii extraordinare. Ştiuse că Flavia discutase cu della Quercia, aflase de faptul că Sandano putea să-şi retragă depoziţia, înţelesese adevăratul motiv al deplasării Flaviei în Anglia.

Acum, după o subtilă metamorfoză, Bottando avea naivitatea de a crede în aceste teorii stupide, punea bază pe spusele unui infractor condamnat fiindcă se potriveau cu acele teorii şi îşi trimisese subalterna obedientă în Anglia, cu cheltuieli enorme, într-o ultimă tentativă disperată de a se agăţa de funcţie.

Mda, destul de adevărat, dacă priveai aşa problema. Dar de unde proveneau informaţiile? Cine îl alimenta pe Argan cu informaţii? Bottando, cu simţurile ascuţite ale omului care luptă pe viaţă şi pe moarte, socotea că ştia.

Paolo. Un băiat bun, se gândea el, cu un oarecare dispreţ, însă voia să avanseze mai rapid decât ar fi fost cuviincios. Prea se grăbea să promoveze, iar tactica de a se da bine pe lângă victoriosul Argan i se părea negreşit ideală pentru a accelera lucrurile. Nu cumva Bottando îl cam neglijase? Posibil.

Cine avea dreptate şi cine greşise era prea puţin relevant în momentul de faţă. Argan îşi găsise un turnător în departament. Întrebarea era ce trebuia el să facă.

Nimic, deocamdată. Chestiunea putea să mai aştepte.

Din păcate, cu cât trântea mai multe note de informare peste note de informare, cu atât ajungea să îşi dea seama îngrozit, în ciuda reacţiilor lui furioase, protestând şi zbierând tot timpul, că îngrozitorul Argan avea dreptate până la urmă. Poate că el era cel care pierduse noţiunea realităţii. Putea admite, eventual, o asemenea posibilitate, însă ideea că Argan ar fi putut avea dreptate contravenea atât de flagrant legilor fundamentale ale naturii, încât Bottando simţea că îi stă mintea în loc, doar gândindu-se la o astfel de ipoteză.

Pentru a mia oară, generalul îşi scoase notiţele şi le citi încă o dată, ca să vadă dacă putea identifica vreo portiţă pe unde el şi restul departamentului să se poată fofila.

Forster implicat în furtul unui tablou, în 1963, la Florenţa, Giotto numărul unu. Legat vag de dispariţia unui Pollaiuollo din Scoţia, 1976, Giotto numărul treisprezece. Legat de furtul unei picturi de Fra Angelico, la Padova, 1991, Giotto numărul douăzeci şi şase.

Trei conexiuni, toate apărând din neant, pe neaşteptate, în nici o săptămână. Oferite pe tavă, cum s-ar spune. Şi exact acest aspect îi dădea dureri de cap lui Bottando, de simţea că îi vâjâie creierii, fiindcă nu putea scăpa de senzaţia că era ceva putred în toată chestia asta. Părea o coincidenţă prea mare ca o persoană care,

dacă ar fi fost Giotto, reuşise să îşi acopere urmele cu succes timp de un sfert de veac, să îşi lase dintr-odată amprenta vizibilă în atâtea locuri.

Şi, bineînţeles, exista şi cealaltă latură a lucrurilor. Dacă analizai situaţia mai atent, nu găseai niciun fel de indiciu că Forster ar fi furat ceva. Omul nu a avut prea mulţi bani şi nici nu a dus o viaţă extravagantă. Nimeni nu putuse dovedi că britanicul s-ar fi aflat prin apropiere când fuseseră furate picturile în chestiune.

Bottando scutură din cap şi scrâşni din dinţi. Începea să renunţe la luptă, constată el. Stătea în birou, fără să facă nimic, aşteptând ca soarta să decidă pentru el. Şi asta nu era deloc bine. Era timpul să se pună în mişcare şi să acţioneze. Putea începe cu Fancelli şi să continue cu Sandano.

Zâmbi în barbă, simţindu-se deja mai bine. Iată o problemă deja rezolvată. Îşi vârî hârtiile în geantă şi ieşi din birou, cu un pas mult mai vioi.

Cum secretara lui plecase deja acasă, Bottando se apucă să-i scrie un bilet.

Două chestiuni, mâzgăli el la repezeală. *Prima, sună, te rog, la Florenţa şi spune-le să-l pregătească pe Sandano, ca să stau de vorbă cu el. Ajung acolo mâine-dimineaţă, pe la zece. A doua chestiune, sună-l, te rog, pe Argan. Îmi cer scuze, dar a trebuit să plec de urgenţă. Îi spun despre ce este vorba la întoarcere*.

Şi, după aceşti primi paşi spre preluarea controlului asupra propriului său univers, generalul a plecat.

Simplul fapt de a circula din nou cu maşina în afara oraşului îl făcea pe Bottando să se simtă mai bine. Ideea de a şofa, de a sta de vorbă cu oamenii, de a apuca viaţa cu amândouă mâinile! Asta era necazul, se gândea el în timp ce parca automobilul, cu nonşalanţă, într-o zonă interzisă din centrul Florenţei, plasând pe bord, la vedere, permisul pe care scria „Poliţia”, da, ăsta era necazul — stătuse prea mult timp în birou.

Chiar dacă prima vizită, la Fancelli, nu adusese nimic nou, confirmând doar faptul că Flavia făcuse o treabă bună, Bottando era mulţumit. Bătrâna suferindă îşi repetase povestea, aproape cuvânt cu cuvânt, iar indignarea pe care numele lui Forster i-o provoca i se părea lui Bottando destul de sinceră. De asemenea, certificatul de naştere al fiului ei, obţinut de la autorităţile municipale şi dovedind, implicit, dacă se putea spune, vinovăţia lui Geoffrey Forster, era suficient de convingător.

Dar nu era nicio problemă dacă se mai făcea o verificare. În fond, asta însemna să faci muncă de poliţist şi astea erau principiile pe care le susţinea el cu ardoare. Nu, nu Argan era problema. Într-un fel, îşi continuă el meditaţiile filozofice în timp ce mergea pe jos spre sediul carabinierilor, unde era ţinut închis Sandano, da, sinistrul Argan avea dreptate. El, Bottando, se rupsese de realitate. Dar nu din motivele pe care le susţinea Argan. Mai degrabă, în cazul generalului, avuseseră o consecinţă negativă toate acele lungi ceasuri în care compusese nesfârşite memorii, stând în birou, în timp ce alţii, ca Flavia bunăoară, aveau o activitate interesantă.

Bottando era în aceeaşi dispoziţie reflexivă când a fost introdus în celula îngustă în care, morocănos, Sandano şedea picior peste picior pe un pat pliant. Generalul se aşeză greoi pe un scaun din faţa deţinutului şi îi zâmbi afectuos.

— Sandano.

— Domnule general. Sunt impresionat. O vizită de la însuşi marele şef. Doar ca să mă chinuiască pe mine, fără niciun motiv.

— Ştii şi tu, la fel de bine ca mine, că noi nu chinuim oamenii fără niciun motiv, ripostă Bottando, pe un ton plat. Noi avem întotdeauna un motiv.

— Oh, spuse dezumflat hoţul. Ai aflat. Cred că ţi-a zis bunică-mea.

Afirmaţia îl contrarie un pic pe Bottando. Ce să fi aflat? se întreba el. Parcă Flavia îi spusese că Sandano i se păruse cam prea agitat, nu?

— Exact, replică el pe un ton atotştiutor, sperând ca înclinaţia morbidă, firească la Sandano, să rezolve cumva problema. Un cetăţean responsabil. Şi vreau să aud tot ce ai de spus despre asta. Chiar dacă ştiu deja multe. Va fi mai uşor pentru tine pe termen lung, să ştii. Faptul că vrei să cooperezi.

Sandano se încruntă la el câteva momente, apoi pufăi zgomotos, ezită şi cedă.

— Oh, bine. Numai să nu uiţi ce mi-a promis Flavia.

— Nu uit.

— Nu a fost nimic legat de mine, să ştii. Eu fur lucruri, OK. Dar nu lovesc paznici de noapte. N-am fost eu făptaşul. Eu doar am condus camionul.

— Ce dracu' tot îndrugă ăsta? se gândi Bottando, încercând să-şi compună o figură aspră şi scârbită.

— Omul nu voia să iasă cu banul, pricepi? Noi am dat spargerea la magazia de pe şantierul arheologic, am umflat toate statuile şi le-am livrat, aşa cum ni s-a cerut. Dar, când fratele meu s-a dus să încaseze plata, tipul l-a trimis la plimbare. Aranjamentul se dusese de râpă, aşa că nu avea banii încă. Nu eu am fost cel care s-a întors şi a intrat cu maşina prin vitrină, ca să ia toate statuile înapoi, dacă la asta te gândeşti cumva. Vreau să înţelegi chestia asta. Nu e specialitatea mea. Şi, oricum, eram deja la Florenţa când s-a întâmplat asta.

— Bine, spuse Bottando, vag surprins.

— Omul ăla, pe cuvânt, crede că îşi poate permite orice. Un nemernic. Vă are pe toţi la degetul mic. De-asta a şi făcut-o.

— O să mai vedem cum e şi cu asta.

Săracul Sandano, e bătut în cap. Cine-a mai pomenit ca un infractor să mărturisească tot, fără să fie întrebat?! reflectă Bottando, după care zise:

— Bun, dacă tot ai chef de confesiuni, ce-ar fi să-mi povesteşti şi mie un pic de chestia cu Fra Angelico.

— Fra Angelico?

— Pictorul florentin. Din Renaştere. În portbagajul maşinii tale. Ţi-aduci aminte?

— Oh. Ăla? V-am spus deja adevărul. I-am povestit fetei ăleia de la tine…

Bottando ridică mâna:

— Îţi dau un sfat, băiete. Să nu-i mai spui „fată”.

— Nu?

— Nu. Niciodată.

— OK. Oricum, i-am spus Flaviei adevărul. Nu eu am furat tabloul ăla.

— Ştiu asta.

— Şi-atunci de ce mai întrebi?

— Fiindcă vreau să aud cu urechile mele povestea asta. Hai, ciripeşte.

— Păi, n-am minţit, i-am spus Flaviei adevărul. N-am furat eu tabloul, clar? Am avut doar ghinion la graniţă.

— Zău?

— Şi i-am mai spus că am acceptat să tac, deoarece carabinierii mi-au oferit un târg.

— Şi, pe urmă, tipul ăsta — Forster — a venit la tine să discute despre tablou?

— Exact, am mai zis asta. Acum trei sau patru luni, s-a întâmplat. Imediat după ce am ieşit din închisoare, pentru chestia aia cu sfeşnicele de la biserică.

— Tipul ţi-a spus că el furase tabloul?

— Nu explicit. Dar cunoştea toate detaliile despre treaba asta. Şi ştiu că furtul a fost complet muşamalizat. Adică n-a apărut nimic în presă, nu-i aşa?

— Am înţeles. Bun, deci tipul vine la tine. Şi?

— A venit să mă întrebe ce se întâmplase. Cum a fost cu furtul, cu acţiunea de preluare a mărfii şi ce a mers prost. Când i-am povestit, a zis că îi pare rău că a trebuit să intru la puşcărie pentru o faptă pe care nu o săvârşisem şi că, dacă voiam să mă dezvinovăţesc în faţa

poliţiei, puteam să-mi retrag declaraţia, fiindcă pe el oricum nu l-ar deranja. Şi mi-a dat nişte bani, cum am mai spus deja.

— Dar nu ţi-a zis clar că el era autorul furtului?

— Păi, nu, nu mi-a spus aşa, pe faţă.

— Dar de unde ştii cum îl cheamă?

— Mi-a zis el. Şi mi-a dat cartea lui de vizită, pentru cazul în care omisesem ceva şi aş fi vrut să iau legătura cu el.

— Ţi-a dat cartea lui de vizită. Am înţeles. Vrei să mi-l descrii?

— Nu mă prea pricep la treburi din astea. Sunt şi cam miop…

— De ce nu porţi ochelari, atunci? Hai, străduieşte-te. Gândeşte-te la bunică-ta.

— Păi, era englez, asta ştiu sigur. Vorbea stricat italieneşte. Un tip de aproape şaizeci de ani sau chiar mai în vârstă poate. Păr bogat, şaten-închis, aproape negru… tuns frumos. Ţinută aproape la patru ace. Înălţime mijlocie, bine făcut la anii lui.

— Cam vag, cam vag, comentă Bottando. Nicio trăsătură distinctivă? Cicatrice de la dueluri sau chestii dintr-astea?

— Nu, cel puţin eu n-am remarcat nimic. Îmi dau toată silinţa.

— Sigur că da. Vasăzică, vine unul şi, neîntrebat, îţi zice cum îl cheamă, îţi dă cartea lui de vizită, trece să te vadă la închisoare, te întreabă despre o sumedenie de lucruri, pe care ar fi trebuit, oricum, să le cunoască dacă el ar fi fost hoţul. Şi tu crezi că, neîndoielnic, el e autorul furtului. Ce ţi-ai zis tu, că o fi şi ăla la fel de nătărău ca tine, hm?!

Sandano părea jignit.

— Presupun că ai aruncat cartea de vizită? întrebă Bottando, mişcând apoi din cap, fără să se mire, când Sandano îi confirmă supoziţia. Giacomo, te rog. Îţi vorbesc prieteneşte. Ascultă-mi sfatul.

— Ce?

— Cuminţeşte-te. Lasă-te de mânării. Ia-ţi o slujbă.

— Toţi îmi spun asta. Până şi judecătorul ăla.

— Ar trebui să-i asculţi. Bun, acum încă un lucru. Statuile alea. Ce s-a întâmplat cu ele? Unde sunt acum?

Sandano părea încurcat.

— Haide. Mai bine să isprăveşti odată şi cu asta. Nu spun nimănui.

— Promiţi?

— Promit.

— Sunt sub patul bunică-mii. Dar dacă ea ar afla… Oh. Iar am făcut-o de oaie.

Bottando zâmbea radios, mişcând aprobator din cap.

— Exact asta spuneam şi eu. Lasă-te de sportul ăsta.

„E adorabil, omul ăsta”, mormăi el în barbă, ieşind.

A sunat-o pe Flavia, imediat după ce băuse un pahar în barul din apropiere, reflectând la diverse probleme, şi i-a povestit de Fra Angelico.

Flaviei nu i-a prea plăcut interpretarea pe care el o dădea faptelor, mai ales că era în mod evident justă: cum spunea Bottando, asta se întâmplă atunci când subestimezi prostia tagmei infractorilor.

— Tolomacul, spuse Flavia, când generalul îşi încheie expunerea. Păi, nu pun eu mâna pe el data viitoare când îl prind…

— N-ai decât să-l torturezi cum pofteşti. Dar înţelegi ce înseamnă chestia asta, nu-i aşa?

— Dacă Forster a furat tabloul acela, ce naiba a urmărit când s-a dus să stea de vorbă cu Sandano?

— Asta-i problema. Putem lua încă în calcul posibilitatea ca toată tărăşenia să nu fi fost decât o plăsmuire a imaginaţiei mele. De-acord şi cu varianta asta.

— Mai ales că acum aflu de la tine că moartea lui nu a avut, poate, nicio legătură cu afacerile pe care le învârtea. Am înţeles bine?

— Da, e o teorie. Şi nu foarte rea, să ştii.

— Aici e necazul. Totul pare relativ. Poţi să vii înapoi cu ceva clar, te rog? Indiferent în ce direcţie. Preferabil, nişte informaţii care să demonstreze că timpul şi banii pe care i-ai cheltuit nu vor intra la rubrica de costuri nejustificate, din bugetul departamentului, pe care numai un nebun senil le-ar fi putut aproba, da?!

— Ah. Argan. Chiar voiam să te întreb ce mai face.

— Da, zise Bottando. El. Pare să fi depus armele deocamdată. Poate o fi ajuns la concluzia că am avut dreptate când am decis să continuăm ancheta. În orice caz, s-ar zice că nu mai caută cu orice preţ să aducă tot felul de dovezi menite să mă denigreze. N-a mai conceput niciun memoriu de câteva zile deja. Dar sunt convins că va urma ceva, cât de curând; abia aştept să văd cu ce mai iese. Dar am convingerea că nu va obţine nimic. Tu chiar crezi că oamenii ar putea susţine o nulitate ca el, în locul meu?!

Flavia clătină din cap, în tăcere, în timp ce închidea telefonul. Bietul Bottando, se gândea ea. A ajuns să se agaţe şi de un pai, săracul. În afară de asta, Flaviei tocmai îi venise în minte o idee răutăcioasă.

14

Una dintre marile tragedii din viaţa medicului primar al localităţii venea din faptul că părinţii lui, domnul şi doamna Robert Johnson, din Ipswich, îl botezaseră Samuel. O tragedie similară, dar de proporţii cumva mai reduse, era şi faptul că, încă din copilărie, flăcăul Johnson îşi dorise să se facă medic. De când se ştia el pe lume, se părea, oamenii râniseră ironic atunci când făceau cunoştinţă cu el. Nu exista glumă, pe tema lui Boswell[1], pe care omul nostru să nu o fi auzit de nenumărate ori. Comentariile marelui lexicograf despre medici le cunoştea de asemenea, de parcă el însuşi le-ar fi scris, căci într-atât de mult îl obsedaseră adesea nemilos.

În consecinţă, doctorul Samuel Johnson era un om resemnat. Şi, printr-un straniu hazard psihologic, constatase că, de-a lungul anilor, ajunsese să semene din ce în ce mai mult cu eruditul din veacul al XVIII-lea, care devenise marea năpastă a existenţei lui. Personajul nostru era scund, rotofei şi veşnic neîngrijit, cu hainele împestriţate de urme de mâncare şi cu ochelarii de citit mereu proptiţi strâmb pe vârful nasului.

Doctorul Samuel Johnson avea şi tendinţa de a se răţoi la nou-veniţi, pe considerentul că, dacă le arăta o figură feroce, avea mai multe şanse de a-i descumpăni pe cei mai slabi de înger, înainte de a apuca să facă vreun comentariu maliţios la adresa lui. Nu se pricepea, însă, prea bine să joace acest teatru, fiind de felul lui un om molcom şi amabil, aşa că, de cele mai multe ori, rezultatul acestor măşti era mai degrabă bizar decât înfricoşător.

Când Flavia a intrat în cabinetul lui, întinzând braţul spre el şi strângându-i mâna cu vigoare, ca apoi să se

[1] James Boswell, autorul unei biografii despre Samuel Johnson (1709-1784), cărturar, poet şi lexicograf, care suferea, se pare, de sindromul Tourette (n. tr.).

aşeze nepoftită pe scaunul rezervat pacienţilor, atacurile de tipul celor amintite nu au mai fost necesare, şi asta dintr-un simplu motiv: Flavia nu auzise niciodată de Samuel Johnson şi nici nu bănuia cumva că două nume englezeşti banale, asociate cu un medic, ar avea de ce să stârnească ilaritatea.

Pentru doctorul Johnson, ineditul situaţiei a avut darul să-i stârnească interesul şi, ţinând seama de faptul că tânăra era o persoană agreabilă şi foarte drăguţă, s-a trezit, fără să vrea, părăsind registrul „johnsonismului” său uzual şi exagerând cu politeţea şi curtoazia britanică, de o manieră pe care rudele, prietenii şi colegii lui ar fi considerat-o jenantă.

Flaviei îi plăcea atitudinea lui, mai ales când, cu un fel de cloncănit gutural, doctorul se zgâia la ea printre sprâncenele stufoase şi înfoiate, pe deasupra ochelarilor de citit. A surprins-o un pic neîndemânarea lui, când acesta şi-a vărsat nişte ceai pe cămaşă şi, cu un aer aiurit, s-a şters cu vârful cravatei, în timp ce continua să vorbească. Dar a pus asta pe seama unei excentricităţi bonome.

Cu alte cuvinte, s-au înţeles de minune, iar doctorul Johnson s-a arătat plin de solicitudine şi şarm, ceea ce nu prea îi stătea în fire. Flavia recursese din disperare la această vizită, sperând să descopere fie şi un infim detaliu care să o ajute eventual să înţeleagă relaţia dintre Forster şi Veronica Beaumont. Teza lui Argyll era bună până la un punct, dar nu până la capăt. Şi, indiferent ce legătură existase între cei doi, cert este că fusese ceva cam straniu: se cunoscuseră în Italia, dar nu rămăseseră prieteni. Pe urmă, după vreo douăzeci de ani, Forster apare la conac şi primeşte un salariu, pe care domnişoara Beaumont abia şi-l putea permite, şi asta pentru a face nişte servicii de care nici nu era nevoie. Sau aşa se părea. De acord, poate că Forster se folosea doar de acea funcţie pentru „a spăla” nişte

picturi. Dar oare domnişoara Beaumont era într-atât de sonată, încât să nu fi băgat de seamă?

Din păcate, sursele de informare erau puţine şi sporadice. Doamna Verney nu venise la conac decât din când în când, până să moştenească proprietatea, aşa că nu ştia prea multe lucruri din acea perioadă. În rest, existau doar câteva alte rude şi aproape niciun prieten. În afară de vicar — un om fără simţul observaţiei, care nu furnizase niciun fel de informaţii edificatoare atunci când poliţia discutase cu el — şi în afară de bucătăreasă —, care nici ea nu ştia mare lucru, ţinând seama de faptul că nu stătea la conac decât câteva ore pe zi — nimeni nu o cunoscuse prea bine pe domnişoara Beaumont.

Numai că Veronica Beaumont fusese bolnavă, ceea ce presupunea prezenţa ocazională, măcar, a unor medici. Şi aşa ajunsese Flavia în vizită la doctorul Samuel Johnson. Adesea, medicii sunt foarte bine informaţi cu privire la viaţa pacienţilor lor. Din păcate, însă, vădesc pedante mustrări de conştiinţă atunci când se pune problema să povestească şi altora.

Dar, oricum, personajul rubicond, cu pete de ou pe haină, părea dornic să fie de ajutor. Da, într-adevăr, spuse el, domnişoara Beaumont fusese pacienta lui, după ce predecesorul lui ieşise la pensie, în urmă cu aproximativ cinci ani, deşi pe ansamblu nu prezenta niciun simptom grav, pe care el să-l fi putut trata. Moartea ei fusese o mare tragedie, deşi pentru el, ca medic, nu fusese ceva surprinzător. Fără să fie psihiatru, desigur…

— Înţeleg că a murit din cauza unei supradoze. Aşa este?

Medicul confirmă, dând din cap.

— Scrie tot în raportul medicului legist, aşa că nu este niciun secret în această privinţă. Domnişoara Beaumont lua somnifere. Într-o zi, a înghiţit prea multe şi a murit.

— A făcut-o deliberat?

Doctorul Johnson îşi scoase ochelarii de pe nas şi îi şterse bine, cu poala cămăşii, după care şi-i puse la loc, lăsând cămaşa să atârne afară, peste betelie.

— În mod oficial, cred că anchetatorii au conchis că nu a existat niciun motiv de a crede că moartea ar fi fost altceva decât consecinţa unui accident.

— Şi neoficial?

— Pastilele de acest fel au un efect ciudat atunci când sunt luate cu alcool, aşa că este posibil. Personal, totuşi — şi trebuie să ţii seama că o cunoşteam de zeci de ani —, eu mă îndoiesc că domnişoara Beaumont a putut să-şi pună capăt zilelor în mod deliberat. Neîndoielnic, era dezechilibrată. Dar nu în sensul acela. Aşa că îmi place să cred că a fost un accident.

— Dezechilibrată? Doamna Verney zicea că era nebună.

— Nu, nu, ripostă doctorul. Numai săracii sunt nebuni. În familia Beaumont, mulţi erau foarte ciudaţi, însă. Asta se întâmpla pe vremuri, când eu nu eram medic, însă ştiu că mama doamnei Verney, bunăoară, era cam într-o dungă, din câte am auzit. În generaţia următoare, a fost biata Veronica.

— Dar ce fel de dezechilibru era?

— Iluzii, spaime patologice, obsesii. Chestii de acest fel. Pare ceva grav, însă manifestările erau doar periodice şi rare. În cazul domnişoarei Beaumont, treceau ani la rând în care se comporta perfect normal, ca pe urmă să aibă, cum spunea familia, o mică criză. Care, întotdeauna, era disimulată în mod discret.

— Dar ce disimulau, de fapt?

Doctorul Johnson mişcă dojenitor din degete.

— Aici, riscăm deja să încălcăm jurământul secretului medical. Dacă vrei să afli aceste lucruri, va trebui să o întrebi pe doamna Verney. Eu nu pot să-ţi spun.

— Nici măcar aşa, cât să-mi pot face o idee?

Doctorul Johnson se luptă câteva clipe cu conştiinţa lui profesională, ca apoi să spună:

— Domnişoara Beaumont făcea parte dintr-o familie care nu mai era atât de bogată cum fusese odinioară. Totuşi, încă suficient de înstărită, în opinia mea, însă percepţiile în aceste chestiuni sunt relative. Domnişoara Beaumont se confrunta permanent cu situaţii în care nu îşi mai putea permite lucruri care în familia ei fuseseră de la sine înţelese, în trecut. În general, însă, reacţiona bine. Când se întâmpla să nu mai suporte…

Interlocutorul Flaviei făcu o scurtă pauză, lăsându-se din nou torturat de conştiinţă.

— Înţeleg că o apuca invidia. O invidie teribilă.

— Poftim?

— Jinduia cu patimă după anumite lucruri.

— Poftim?

— Îmi pare rău, domnişoară. N-ar fi trebuit să spun asta. Va trebui să ceri detalii unui membru al familiei. De fapt, dintr-o sursă similară cunosc şi eu aceste lucruri. Domnişoara Beaumont nu obişnuia să mi se confeseze.

— Nu. Staţi o secundă. Vreţi să spuneţi că obişnuia să fure? La asta aţi vrut să faceţi discret aluzie?

Dar deja lucrurile merseseră prea departe după gustul lui. Într-un stil foarte medical, doctorul Johnson a început să-şi frângă mâinile, devenind foarte tehnic în exprimare.

— O asemenea formulare a problemei este foarte imprecisă şi nu descrie prea bine situaţia, zise el. Într-adevăr, mă îndoiesc că există asemenea forme de maladie, într-un sens real. Cu siguranţă, nu există nicio boală propriu-zisă cu asemenea simptome identificabile şi previzibile.

— Doar că pacientul respectiv fură lucruri.

Doctorul Johnson tuşi jenat de modul ei direct de a se exprima.

— Domnişoara Beaumont fura, nu-i aşa?!

— Se pare că da, spuse el, cu reticenţă, înainte de a se putea controla. Ba o pereche de mănuşi, ba o

conservă de somon. Unele magazine universale din Londra o cunoşteau destul de bine. Aşa mi-a povestit doamna Verney. Din câte se pare, ei i-a revenit în ultimii ani rolul de a reface traseele verişoarei ei, venind din urmă pentru a remedia lucrurile, dacă înţelegi ce vreau să spun. Nu. Mi-este imposibil să comentez în continuare. Oricum, nu sunt psihiatru; în plus, domnişoara Beaumont a fost pacienta mea doar câţiva ani, înainte de a muri. Informaţiile pe care le am provin de la membrii familiei, aşa că lor va trebui să li te adresezi şi dumneata. Fireşte, voiau să treacă totul sub tăcere, pe cât posibil.

— Am înţeles, spuse Flavia, uimită. Bun. Acum, ce voiam să vă întreb, de fapt, era dacă ştiţi ceva despre relaţia ei cu Geoffrey Forster.

Johnson părea bulversat, aşa că Flavia presupuse că din nou, probabil, secretul medical va redeveni deviza interlocutorului ei.

— O influenţă extrem de nefastă, spuse el, pe neaşteptate. Domnişoara Beaumont era o femeie vulnerabilă şi impresionabilă, iar el o manipula cu neruşinare. În interesul lui personal, consider eu.

— Pentru a vinde obiectele şi lucrurile din Weller House?

— N-am cunoscut niciodată detaliile. Ştiu, însă, că pe măsură ce omul acela i se băga tot mai mult sub piele, profitând de sentimentele ei, îi cerea din ce în ce mai mult, iar de-aici n-a ieşit nimic bun până la urmă. Dacă n-ar fi fost doamna Verney, care să încerce să-l ţină la respect, situaţia ar fi fost mult mai gravă. Bineînţeles, nici ea nu a putut face mare lucru. Spre sfârşit, înţeleg că a intervenit o ceartă urâtă între ele două, privind influenţa exercitată de Forster. După moartea domnişoarei Beaumont, doamna Verney a încercat să repare o parte din prejudiciile provocate de el. Dar cu rezultate modeste.

— Vă referiţi la George Barton? Lucruri de acest fel?

— Da. Forster a convins-o pe domnişoara Beaumont să transfere dreptul de proprietate asupra vilelor pe care le mai avea în favoarea unei companii imobiliare deţinute de el. Ideea era ca el să le renoveze şi să le scoată la vânzare, urmând ca profitul să se împartă între ei. Cred că ideea era de a transfera şi alte proprietăţi, argumentul lui Forster fiind că astfel se puteau evita impozitele aferente sau ceva stupid de acest fel. Noroc că nu s-a mai ajuns la aşa ceva. Personal, mă îndoiesc că domnişoara Beaumont ar mai fi văzut vreun sfanţ din averea ei. Doamna Verney s-a căznit multă vreme pentru a încerca să anihileze răul făcut, dar cu prea puţin succes, din câte înţeleg. Bunăoară, George Barton era pe punctul de a fi evacuat din casă, dar doamna Verney nu prea putea să facă nimic.

— Am înţeles. Bun, acum revenind la posibilitatea unui suicid. Credeţi că ar fi existat vreun motiv pentru care domnişoara Beaumont să se fi omorât?

— Nu, nu-mi dau seama, deşi în cazul unor depresii nici nu e nevoie de vreun motiv specific pentru a face un asemenea gest. Şi, recunosc, doamna Beaumont avea unele motive de a fi deprimată. Manifesta multe tendinţe ipohondrice, însă în ultimul ei an de viaţă — mai mult de un an, de fapt —, a fost cu adevărat bolnavă.

— Cum aşa?

— A avut un atac cerebral de intensitate medie în vara anului 1992. Fără să îi pună viaţa în pericol pe termen scurt sau să o oblige să cadă la pat, acest accident vascular a făcut-o să se sperie din orice. Nu era genul de om care să se împace uşor cu adversităţile sorţii. Stătea foarte mult timp în pat şi nu mai ieşea decât arareori din casă. Personal, cred că starea sănătăţii ei era mai bună decât părea şi că ar fi trebuit să facă mai multă mişcare. Dar n-a vrut niciodată să mă asculte.

— Dar era deprimată când a murit? Adică mai mult decât de obicei?

— Doctorul Johnson reflectă la întrebare.

— Poate. Deşi, ultima oară când am văzut-o, cred că era mai degrabă furioasă. Din nou, îţi atrag atenţia, nici această stare nu era ceva neobişnuit la ea: adesea tuna şi fulgera împotriva celor din jur — socialişti, hoţi, cei din clasele de jos, cum îi plăcea ei să-i numească, perceptori de la fisc. Ce anume îi provocase acea furie n-am de unde să ştiu. Posibil ceva legat de Forster. Însă, cum spuneam, nu cred că asta a fost cauza morţii ei.

Flavia se ridică în picioare şi îşi luă rămas-bun, dând mâna cu el.

— Vă mulţumesc, domnule doctor. Aţi fost foarte amabil.

Spre deosebire de preocupările Flaviei, Argyll a profitat de ocazie şi şi-a luat liber în acea după-amiază. Cum nu avea mare lucru de făcut, mai ales că investigaţiile italienilor în privinţa lui Forster păreau să se mai fi domolit în intensitate, a decis să-şi petreacă timpul printre tablouri. Exista, desigur, o legătură vagă, totuşi, cu cazul anchetat, însă scopul lui principal era doar să se uite la tablouri şi să verifice dacă erau toate acolo. Nutrea încă speranţa ca, dintr-o pură întâmplare, ceva să fi fost omis totuşi.

Prin urmare, fără se se mai gândească la hoţi şi crime, dar înarmat cu cele două inventare de tablouri, şi-a început rondul prin casă, încercând să identifice picturile menţionate pe acele foi de hârtie cu cele care mai atârnau încă pe pereţii din Weller House.

A fost o treabă surprinzător de simplă; cele două inventare erau practic identice şi, judecând după uşurinţa cu care a găsit tablourile menţionate în ele, Argyll a conchis că pânzele respective nu mai fuseseră şterse de praf de cel puţin cincisprezece ani. Posibil, niciodată de când fuseseră cumpărate în secolul al XVIII-lea sau al XIX-lea. Asta apropo de grija şi atenţia

pe care le-a acordat-o Forster, pentru banii pe care îi primea.

Din multe puncte de vedere, nu a fost o experienţă prea interesantă pentru Jonathan: în inventare, figurau şaptezeci şi două de picturi, iar el a reuşit rapid să numere şaptezeci şi două de tablouri pe pereţii casei. Cincizeci şi trei dintre ele erau diverse portrete de familie, relativ banale. Portrete, se presupune oricum, având în vedere cât de murdare şi de afumate erau unele dintre ele, încât era foarte dificil să-ţi dai seama ce reprezentau de fapt; în multe cazuri, costurile pentru a le curăţa artistic ar fi fost mai mari decât preţul pe care l-ai fi putut obţine vânzându-le în starea în care erau. Sufrageria, în special, era foarte deprimantă, o încăpere impozantă, cu lambriuri din stejar, care ar fi trebuit să răsune de clinchetul cupelor de cristal, de zgomotul hârşâit al scaunelor de mahon frecate pe podea şi de paşii uşori ai majordomului. În schimb, ferestrele erau acoperite complet, înăuntru era întuneric, dezordine şi mirosea a mucegai. Oglinda uriaşă de deasupra şemineului era crăpată transversal şi atât de degradată, încât nu mai reflecta nimic, ceea ce oricum nici nu mai conta, din moment ce nu funcţiona nicio lampă acolo şi, deşi Jonathan a încercat să deschidă obloanele, a constatat că erau bătute în cuie.

Tablourile unor strămoşi iluştri, menite să privească de sus spre meseni şi să-i impresioneze cu lunga şi maiestuoasa lor descendenţă, nu mai erau acum decât aidoma unor pete negricioase încadrate de ramele lor cândva aurite, dar în prezent atât de terne. Uitându-se la fiecare cu atenţie, dar şi trişând când descoperea câte o inscripţie pe rame, Argyll s-a dumirit într-un final că tablourile reprezentau seria de şase membri ai familiei Dunstan, din secolul al XVII-lea, foştii proprietari aristocraţi care se salvaseră de la faliment când, fără nicio tragere de inimă, o măritaseră pe fiica lor,

Margaret, cu un negustor londonez, de joasă provenienţă, dar putred de bogat, pe nume Beaumont.

Tabloul de dimensiuni mai mici, înfăţişând-o pe Margaret Dunstan-Beaumont, era cel despre care se credea că ar fi fost pictat de Kneller, fiind probabil singura pânză de-acolo pe care s-ar fi putut obţine un preţ cât de cât decent. Deşi era atât de incredibil de jegos, încât cu greu îţi mai dădeai seama că era vorba despre un portret. Şi, chiar dacă ajungeai la concluzia că era într-adevăr un portret, trebuia să îl cercetezi cu mare atenţie pentru a te dumiri că acolo era chipul unei tinere. Chiar şi identitatea artistului stârnea dubii, deşi Argyll recunoştea în sinea lui că a studia un tablou la lumina unui băţ de chibrit nu îndeplinea nicidecum condiţiile cerute pentru a-i aprecia pe deplin subtilităţile. Oricum, lui nu i se părea că ar fi semănat cu o lucrare de Kneller. Posibil, aşadar, ca evaluatorul să fi avut dreptate în această privinţă.

Lăsându-se păgubaş, de teamă să nu-şi forţeze ochii în sufrageria prost luminată, Argyll se gândi că era timpul ca vreun alt negustor bogat să apară triumfător, pentru a umple la loc vistieria familiei. Păcat că Mabel nu-şi făcuse datoria. Fiindcă aşa, poftim, conchise el bifând portretele enumerate pe listă, fiica ei va trebui să vândă totul, destul de curând.

Odată încheiată această treabă, s-a dus în pod, pentru a verifica două tablouri vechi, care se spunea că ar fi acolo. Şi erau. Se mai menţiona că se aflau într-o stare proastă şi nu aveau nicio valoare, iar Argyll, din nou, a remarcat perspicacitatea şi priceperea evaluatorilor. După aceea, s-a aşezat din nou în faţa teancului de cutii pe care le descoperise, cu vaga speranţă că ar putea găsi vreun registru vechi care să conţină detalii despre când şi de unde fuseseră cumpărate tablourile. Chiar şi o simplă dată poate face minuni în privinţa valorii unei picturi.

Degeaba, însă. Desfăcu o cutie, constată că înăuntru erau fotografii de la nunta Veronicăi, aşa că o puse la loc, neplăcut impresionat, mai ales, de coafurile pe care le zărise în acele imagini. Încercă, pe urmă, cu o altă cutie. Apoi, încă o cutie, şi încă una, încetul cu încetul revenind în timp la un trecut şi o etapă în care familia avea suficienţi bani, încât să cumpere tablouri. A cincea cutie conţinea un vechi catastif în care se menţiona că se referea la căsătoria lui Godfrey Beaumont cu Margaret Dunstan. Nu se ştie niciodată, îşi zise el, trecându-şi repede ochii peste socotelile privind costurile evenimentului, dar şi peste listele de cadouri şi favoruri primite: exact visul unui istoric al civilizaţiilor, dornic să identifice reţeaua de relaţii care constituiau liantul societăţii britanice. Familia Dunstan se bucura de prestigiu în societate: conţi, cavaleri, baroneţi, exponenţi ai diverselor titluri nobiliare, s-au adunat cu toţii pentru a o felicita pe biata fată. Chiar şi câţiva curteni de rang înalt şi foarte bine văzuţi de rege au fost prezenţi la nuntă. Până şi contele de Arundel, care, cu o tipică parcimonie, se zgârcise la cadoul de nuntă. În timp ce alţii oferiseră în dar blănuri, tapiserii, ba chiar şi ferme de locuit, el trimisese, consemna sec catastiful, „o anatomie de Sgr. Leoni”. Uraaa! Precis, mirele a chefuit toată noaptea, de bucurie, când a văzut-o!

Probabil că nu. Dar totuşi, se gândi Argyll cuprins brusc de o stranie emoţie, poate ar fi trebuit s-o facă.

Rezemându-se de speteaza scaunului, Jonathan a tras adânc aer în piept şi, apoi, a avut o revelaţie, pe cât de dureroasă, pe atât de fulgerătoare. Două revelaţii, de fapt, şi după cum s-a dovedit, le-a avut într-o ordine greşită. Până să se dumirească el că Arundel murise în 1646 şi că Margaret Dunstan se măritase probabil înainte de această dată, semnificaţia faptului i-a scăpat complet.

Ideile care au înecat această informaţie derivau din diverse amintiri îndepărtate, privind istoria colecţionării

obiectelor de artă. Contele de Arundel era cel mai mare colecţionar din Anglia; cumpărase cele mai bune picturi oferite pe piaţă, cu un ochi infailibil. Mai important, însă, făcuse afaceri cu un tip pe nume Pompeo Leoni.

Iar Pompeo Leoni îi vânduse toate desenele lui Leonardo da Vinci, aşa cum se cunosc ele astăzi. Şapte sute de desene în total.

Argyll făcea eforturi să-şi amintească. Desenele au dispărut în timpul Războiului Civil, însă şase sute au fost găsite, absolut întâmplător, pe fundul unui vechi cufăr din castelul Windsor, după aproape o sută cincizeci de ani. Acolo sunt şi acum; însă cealaltă sută de desene a dispărut fără urmă.

Reflecta în continuare la acest aspect, combinând dovezile scrise cu ceea ce ştia el şi cu ceea ce văzuse cu ochii lui. Şi căpăta o convingere din ce în ce mai fermă. Era mai mult decât sigur că acum, de fapt, nu lipseau decât nouăzeci şi nouă de desene. Cel de-al o sutelea se afla în dormitorul cu pata de umezeală pe tavan. Anatomic, într-adevăr. Şi un cadou de nuntă fenomenal. Aproape imposibil de estimat cât ar putea valora, mai ales că de zeci de ani aşa ceva nu mai apăruse pe piaţă. O plimbare ar prinde bine acum, se gândi el. Un bun prilej de a digera recentele descoperiri.

15

Revenirea lui Bottando la serviciu în aceeaşi seară nu a fost deloc plăcută. Asemenea celor mai mulţi oameni, şi el avea tendinţa de a presupune că real era doar ceea ce vedea şi auzea nemijlocit; toţi ceilalţi, îi plăcea lui să creadă, încremeneau nemişcaţi ori de câte ori el nu era acolo. Dacă lipsea de la birou toată ziua, să zicem, se gândea cu duioşie că va găsi lucrurile în aceeaşi stare cumva când se întorcea seara.

Astfel de teorii i-au fost grav subminate când, ajungând la serviciu în acea seară, i-a fost dat să descopere că, de fapt, aproape toată lumea fusese într-o activitate frenetică, din momentul în care el plecase la Roma dimineaţa. Mai rău chiar, se părea că Argan profitase de absenţa lui pentru a exersa rolul de şef al departamentului.

— O tâlhărie urâtă la Napoli, spuse personajul detestabil, când Bottando intră în birou şi găsi încăperea confiscată de Argan. Cât ai fost tu plecat.

— Zău? făcu acru Bottando, împingându-l la o parte de pe scaunul lui, pe care se aşează imediat.

— Da, în lipsa ta, am preluat eu conducerea. Sper că nu te deranjează.

Generalul flutură din mână, cu un gest ce se voia dezinvolt.

— Şi o biserică a fost jefuită, lângă Cremona.

— Ai preluat conducerea şi acolo, nu-i aşa?

— Da, confirmă Argan, dând din cap. Mi s-a părut soluţia cea mai bună. Ştiindu-te atât de ocupat, oricum.

— Ah-ha.

— Cum a mers ancheta? continuă Argan, torcând molcom din gâtlej, ca un motan jucându-se cu o pasăre rănită.

— Care anchetă, mă rog?

— Ancheta cu Giotto.

— Doamne Sfinte! Doar n-o fi furat careva şi Assisi în absenţa mea?! Sper că ai preluat controlul şi acolo.

— Oarecum, se strâmbă ironic Argan. Am discutat în această după-amiază cu unul dintre cei care controlează bugetul la noi.

— Nu mai spune! Şi? Sper că ţi-ai dat seama cât de repede zboară timpul când faci asta.

— O conversaţie cam deprimantă, de fapt. Inspectorul — asemenea multor angajaţi de la Bugete, să ştii — este foarte îngrijorat de raportul costuri/randament, în cadrul departamentului.

— Vrei să spui că cei de la Bugete consideră că ar trebui să facem mai multe arestări. Le dau dreptate.

— Bun. Dar am sesizat o notă de ostilitate în vocea lui, să ştii.

Şi oare *cine* l-o fi împins să adopte această atitudine, se întrebă Bottando.

— Oricum, ştii cum sunt eu. Lealitatea întruchipată. Aşa se face că am găsit o idee genială ca să-i facem să ne lase în pace.

— Oho, vorbim la plural, reflectă generalul. Acum e-acum!

— Desigur, continuă Argan, ar fi trebuit să te consult înainte. Dar având în vedere că nu erai aici…

— Ai preluat conducerea.

— Exact. Sper că nu te deranjează.

Bottando oftă.

— Aşadar, le-am spus că este greşit să considere că activitatea departamentului ar fi ineficientă. Şi le-am povestit cum generalul, exact în aceste momente, lucrează la un caz foarte important, care va produce un rezultat extraordinar. Le-am povestit un pic despre Forster, despre efortul pe care l-ai depus în atâtea ore de muncă pentru a-l urmări pe individ.

— Chiar aşa?

— Şi au propus o şedinţă lărgită pentru a discuta aceste chestiuni cu dumneata. Mâine. La ora patru.

— Oh, da?

— Da. Sunt atât de dornici să afle cum ai procedat pentru a da de urmele personajului, încât însuşi ministrul va veni să se informeze despre succesul triumfător pe care l-ai repurtat.

— Aştept cu nerăbdare.

— Şi eu la fel, spuse Argan. A asculta relatarea unui mare expert în criminalistică reprezintă un rar privilegiu pentru cei devotaţi acestei profesii. Va fi foarte interesant.

În timp ce Flavia termina întrevederea cu doctorul Johnson, pornind spre sediul poliţiei, cu intenţia de a verifica şi a confrunta din nou datele cu cei de-acolo, fără a divulga, pe cât posibil, prea multe din ceea ce aflase, Argyll a ieşit la o plimbare pe jos, profitând de soarele palid care se ivise pe cer. Avea multe lucruri la care voia să reflecteze şi, cum se întâmplă de obicei în asemenea situaţii, a hoinărit fără nicio ţintă precisă, privind în dreapta şi în stânga lipsit de interes, până când reveria a pus stăpânire pe el întru totul.

Îl preocupa desenul lui Leonardo. Cum să abordeze subiectul cu Mary Verney? Fugitiv, a cochetat cu ipoteza de a nu-i spune nimic, născocind o poveste despre cât de mult i-ar fi plăcut lui să aibă acel crochiu, pe care, poftim, îi oferea cincizeci de lire sterline. Desigur, desenul nu merita atâţia bani, dar…

Pe urmă, renunţă definitiv la idee. Nu-i stătea lui în fire să facă aşa ceva. Ar însemna să se deteste toată viaţa, chiar dacă ar încerca doar să o mintă. Prin urmare, îi va spune adevărul, sperând totodată că doamna Verney îl va însărcina pe el cu vânzarea desenului. În felul acesta, Mary Verney ar putea să-şi plătească datoriile, rămânându-i bani suficienţi pentru a renova şi casa. Putea să-i spună şi Flaviei în acelaşi timp. Ar avea un motiv de bucurie, toţi trei, sărbătorind

fericiţi evenimentul, înainte ca ei doi să plece acasă, deşi cazul se încăpăţâna să rămână nerezolvat.

Paşii l-au purtat spre biserică. Spera ca mişcarea fizică să-l ajute să scape de regretul că nu era capabil să fie mai perfid şi mai lipsit de scrupule. Întotdeauna, o biserică frumoasă are darul să-ţi ridice moralul, credea el, aşa că intră pe poartă în curtea lăcaşului de cult şi zăbovi câteva momente pentru a examina panoul pe care era indicată ordinea în care, lunar, le venea rândul sătenilor să răspundă de buna desfăşurare a slujbelor (George Barton, în prima duminică; Henry Jones, în a doua; Witherspoon junior, în a treia duminică; şi Witherspoon senior, în a patra); tot acolo, mai existau un anunţ, datat cu cinci luni în urmă, privind o şedinţă a consiliului parohial şi o înştiinţare referitoare la serbările satului, în a doua sâmbătă din iulie, ca de obicei (cu precizarea că *doamna Mary Verney va avea amabilitatea să declare deschise festivităţile* tăiată cu o linie groasă, în locul ei fiind introdus numele vicarului); plus avertizarea de a nu folosi furtunurile cu apă, din cauza secetei.

Argyll citi toate astea cu atenţie, dar le uită la fel de repede. Odată epuizată şi această sursă de informaţie, şi-a continuat periplul prin curtea bisericii, uitându-se la pietrele de mormânt. Una dintre lespezile funerare avea deasupra flori de câmp proaspete: Joan Barton, soţia preaiubită a lui George, şi mama Louisei şi a lui Alice. Lângă mormântul ei era cel al lui Harry Barton, fratele preaiubit al lui George şi soţul Annei. Născut în 1935, decedat în 1967. Un pic cam prea tânăr, săracul de el. Bartonii ăştia nu trăiau prea mult, se părea.

Cuprins acum de o duioasă melancolie, Argyll înainta prin cimitir, trecând pe lângă pietrele funerare din marmură neagră ale secolului XX, printre lespezile din piatră ale veacului al XIX-lea şi, mai departe, până la monumentele sculptate elegant ale secolelor al XVI-lea şi al XVII-lea. Unele morminte erau îngrijite cu pasiune,

ca nişte grădini din jurul casei, altele fuseseră lăsate în paragină. Aceleaşi nume apăreau mereu: zeci de Barton, generaţii de Brown. L-a găsit chiar şi pe soţul Veronicăi: Henry Finsey-Groat, victima unui fatal înec, soţ preaiubit, duios rămas în amintire, decedat în 1966. Doar ultima menţiune părea credibilă: „victima unui înec stupid" părea o expunere mai adecvată, iar dacă aspectul neîngrijit al mormântului putea fi un criteriu, „soţ preaiubit" şi „duios rămas în amintire" erau doar vorbe goale.

Pe urmă, a intrat în biserică, unde a examinat şirul de plăcuţe de alamă inscripţionate şi monumente din secolul al XVIII-lea, în amintirea diverşilor membrii ai familiei Beaumont, care fusese destul de numeroasă de-a lungul vremurilor. A studiat plăcuţa simplă pe care scria Margaret Dunstan-Beaumont, cea cu cadoul de nuntă şi portretul de Kneller, şi a citit că murise în 1680, la vârsta de şaizeci de ani, fiind profund regretată de familie şi de toţi cei care o cunoscuseră ca soţie pioasă, mamă devotată a celor cincisprezece copii aduşi pe lume şi mărinimoasă donatoare a câte opt şilingi pe an în folosul săracilor din parohie. Se întreba ce va scrie pe mormântul lui Geoffrey Forster; chiar şi denaturând adevărul, cum era tendinţa să se procedeze în inscripţiile funerare, termenul de „profund regretat" putea părea cumva nepotrivit. Nimeni deocamdată nu părea să-i simtă lipsa prea mult. În afară de soţia lui, care, singura dintre toţi, a avut o vorbă bună pentru defunct. Deşi cât de sinceră fusese şi atitudinea ei rămânea o incertitudine.

Piatra de mormânt a lui Margaret Dunstan-Beaumont se afla pe peretele de vest al transeptului nordic, dar din păcate vrafurile de reviste parohiale vechi, stivuite dedesubt şi alături, ştirbeau din grandoarea monumentului. Argyll a răsfoit câteva reviste, la întâmplare, constatând că invariabil sumarul era acelaşi: tombole şi reţete culinare, serbări şi acţiuni în

scopuri filantropice, precum şi sărbători ale recoltei. În fiecare an, acelaşi lucru: când cântase primul cuc, primăvara; vremea; şi amabilul discurs de inaugurare a serbărilor, rostit de domnişoara Beaumont. Elemente tipice ale eposului rustic. Minunat, cu condiţia să nu trăieşti acolo.

Pe urmă, înapoi la celelalte pietre funerare, în special monumentele artistice din secolul al XVIII-lea, cu versuri latineşti şi fecioare în prostraţie, care ocupau locuri de cinste pe coridor şi în capelă. Mult mai ostentative decât mormintele modeste din cimitirul de afară. Joan Barton avea o lespede simplă din piatră, inscripţionată frumos, dar oamenii aceştia sălăşluiau pe veci în interiorul bisericii, feriţi de ploaie şi vânt, cu ghirlande, ornamente, heruvimi şi osanale închinate mărinimiei lor. Joan Barton, totuşi, avea flori proaspete pe mormânt; cei de-aici nu mai reprezentau decât nişte obiective relativ interesante pentru un turist aflat în trecere pe-acolo. Fiecare alege ce vrea.

Jonathan Argyll, turist, stătea în transept, meditând la moarte şi tablouri, când a simţit o furnicătură pe sub piele. În minte i-a venit, absolut involuntar şi fără nicio legătură cu altceva, observaţia că pictorul Godfrey Kneller venise în Anglia în anii 1670. Iar Margaret Dunstan-Beaumont se măritase înainte de 1646, după toate probabilităţile, ca să fi putut primi schiţa de Leonardo de la Arundel, cât acesta mai era în viaţă. Tocmai când era pe punctul de a ajunge la capătul raţionamentului său, atenţia i-a fost distrasă în altă parte. Dinspre uşiţa amplasată pe celălalt perete, unde se afla odaia în care vicarul îşi păstra odăjdiile, împreună cu un teanc de cărţi de rugăciuni şi vase goale, se auzea un murmur de voci. Dintre care, una i se părea foarte cunoscută.

Argyll nu era o persoană băgăreaţă de felul lui, deşi putea admite că adeseori era foarte curios şi scormonitor. Oricum, în numele investigaţiilor pentru

care venise aici, şi nu cedând unei indiscreţii atipice, fără să vrea s-a apropiat tiptil de uşa aceea, doar ca să se convingă cine era înăuntru. În sinea lui, credea sincer că nu avea nici cea mai mică intenţie de a trage cu urechea, o activitate care, lui, i se părea extrem de nepoliticoasă.

Totuşi, dacă vrei să îţi dai seama *cine* sunt persoanele pe care le auzi vorbind fără să le poţi vedea, în mod inevitabil ajungi să asculţi şi ce vorbesc ele. Doar un pedant ar putea încerca să facă o distincţie între a asculta sunetul unor voci şi a asculta cuvintele pe care acele sunete le formează. Prin urmare, din pură curiozitate sau pentru bunul mers al anchetei, nu contează, Argyll a ajuns să asculte pe furiş o conversaţie dintre Mary Verney şi George Barton.

Luptându-se cu instinctul de a nu fi indiscret, Argyll se concentra la cuvintele care erau rostite în spatele uşii închise.

— Şi-atunci tu ce crezi că ar trebui să faci? se auzi glasul limpede, melodios şi amabil al lui Mary Verney.

— Habar n-am. Nimic, probabil.

— Este ceva foarte grav, după cum ştii. Dacă află poliţia, o să intri la puşcărie. Pe termen lung. Vrei să te ajut cumva?

— Oh, nu. Nu ştiu la ce vă referiţi, doamnă Verney. Atâta vreme cât nu spuneţi nimic, totul e perfect, zic eu. Ce tâmpenie, toată chestia asta. Dacă nu mă certam cu el, nu aş fi băut atât de mult, iar dacă nu aş fi fost aşa de beat, nu m-aş mai fi dus înapoi acolo şi…

— Da, înţeleg. Dar n-a fost să fie aşa. Iar acum, asta e situaţia. Fă-mă să înţeleg însă un lucru. Nu vei avea remuşcări? Nu simţi nevoia să te duci la poliţie şi să termini odată cu toată chestia asta?

— Nu, deloc. Dacă idiotul ăla de Gordon ar ajunge să fie condamnat, atunci, da, asta aş face. Cum să-l las să intre la închisoare, când nu e vinovat?! Ştiţi şi dumneavoastră asta. Dar lui Gordon o să-i dea drumul.

— Bine. Nu ştiu ce să mai spun.

— Şi-a căutat-o cu lumânarea, izbucni George, pătimaş dintr-odată. Şi-a meritat soarta. Şi ştiţi ce, doamnă Verney? Lumea e mai frumoasă fără unul ca el. Nimic nu rămâne nepedepsit, aşa se zice. Aşa că nu merită să-l jelim. A fost un om afurisit şi acum s-a făcut dreptate, cel puţin eu aşa văd lucrurile. Cam asta a fost. N-am de gând să-mi pierd nopţile frământându-mă din cauza lui.

Oricât de fascinantă i s-ar fi părut discuţia celor doi, Argyll nu a mai rămas să tragă cu urechea în continuare. Îi venea să strănute şi, decât să fie prins în flagrant delict, ascultând la uşa sacristiei, a fugit repede în spatele unui mormânt şi a tras un strănut monumental. Era din cauza aranjamentelor florale, a conchis el mai târziu. Foarte frumoase toate, demonstrau puternicul spirit comunitar al enoriaşilor, numai că, lui, polenul i-a cam gâdilat nările. Conversaţia celor doi s-a întrerupt subit, când zgomotul teribilului strănut a izbucnit pe neaşteptate, propagându-se cu ecou în toată biserica. Când Mary Verney a ieşit din sacristie, Argyll era undeva în celălalt capăt al edificiului, contemplând absorbit o plăcuţă inscripţionată, datând de la mijlocul secolului al XVIII-lea, care ridica în slăvi virtuţile lui Sir Henry Beaumont, negustor şi filantrop, profund regretat de toţi cei care l-au cunoscut.

— Oh, salut, spuse el pe un ton degajat şi uimit, deşi în sinea lui ştia cât era de fals. Am crezut că sunt singur aici. De unde-ai răsărit aşa?

Mary Verney, pentru prima oară de când o cunoştea, părea stânjenită.

— Am făcut un pic de ordine, zise ea. În sacristie.

În timpul ăsta, Argyll avu impresia că aude vag închizându-se uşa de la încăperea cu pricina, care dădea spre curtea bisericii. George Barton ieşise din scenă, prin culise.

— Nu ştiam că eşti o enoriaşă cu teamă de Dumnezeu, continuă el, volubil.

— Nu sunt. Dar fiecare trebuie să-şi facă datoria. Aşa se obişnuieşte aici.

— Oh, da. Deşi recunosc că unul dintre avantajele de a locui într-un oraş mare este tocmai faptul că nu eşti obligat să te supui unor astfel de cutume. Foarte frumoasă biserica asta!

— Superbă. Datează din epoca de glorie a negoţului cu lână. Ai văzut ornamentaţiile sculptate în lemn de pe scaunele din strană?

Argyll mărturisi că nu le văzuse. Abia ajunsese acolo, îi spuse el, strecurând intenţionat informaţia. Mary Verney se relaxă vizibil. Apoi, răbdător, o însoţi într-un tur al acelor însemne de artă ale mizericordiei medievale faţă de prelaţii vremii (unele dintre cele mai frumoase ornamente sculptate din ţinut, secolul al XIV-lea, cotiere împodobite cu frunze fin sculptate, scaune cu şezut rabatabil, având montat dedesubt câte un mic postament de reazem, ornamentat cu sculpturi înfăţişând monştri, păsări şi scene din viaţa la ţară). Foarte drăguţ totul, dar până şi Argyll, care în mod normal avea o adevărată pasiune pentru arta mizericordiei la adresa feţelor bisericeşti, nu reuşea mai deloc să se concentreze.

16

Flavia a ieşit de la discuţia cu Manstead şi poliţia locală într-o stare de sumbră frustrare. În esenţă, poliţia din Norfolk luase decizia de a scoate pe tuşă cazul Forster, în aşteptarea unor improbabile dovezi menite să-l reactiveze. Cum spuneau ei, aveau şi-aşa pe cap destui hoţi şi suficiente omoruri, încât nu le mai rămânea timp să se ocupe şi de aşa ceva.

— Ştii, spuse Manstead, vag scuzându-se parcă, nu putem demonstra că Forster ar fi fost ucis. Nu în mod convingător, oricum. Cât despre faptul că ar fi fost un hoţ…

— Nicio dovadă, nu? Dar nunta organizată la contele de Dunkeld?

— Da, cred că asta ar fi fost singura noastră şansă reală. Dar nici acolo, nimic. I-am pus chiar să se uite la fotografia lui, doar-doar şi-or aminti ceva, dar degeaba. În fine, era de aşteptat după atâţia ani, însă nu se poate spune că noi n-am încercat.

— Ştiu, zise Flavia. Şi cred că în locul vostru aş proceda la fel. Vă mulţumesc pentru efortul depus.

— Cum spuneam, dacă am avea ceva cât de cât pentru a putea merge mai departe…

— Da. Vă mulţumesc. Apropo, Veronica Beaumont era pe lista de invitaţi, nu-i aşa?

Manstead îl rugă pe inspectorul Wilson să răspundă.

— Da, exact, confirmă acesta. La fel cum figurau acolo toţi membrii nobilimii britanice din ghidul genealogic *Burke’s Peerage*, din câte mi-am dat seama eu.

— Ah! Cumva l-aţi mai interogat o dată pe George Barton?

— Da, şi îţi mulţumim pentru sugestie. Oricum, însă, nici nu era nevoie ca să-i ia apărarea ginerele ăla al lui. Barton s-a văzut într-adevăr cu Forster în acea seară, dar cu mult timp înainte de moartea individului. Ceea ce, desigur, Gordon ar fi trebuit să ştie, dacă nu şi-ar fi

făcut de cap cu Sally. Sau dacă el şi George n-ar fi fost certaţi.

— Vasăzică şi asta a fost o pierdere de timp.

— Da. În plus, şi doamna Forster a fost tăiată de pe lista suspecţilor.

— De ce?

— Avem dovezi că nu a fost la cinema în seara aceea.

— Ah!

— Nu. Soţul ei avea o aventură extraconjugală, aşa că femeia s-a gândit că, în fond, de ce nu şi ea…

— Dumnezeule, şi asta!

— Ştiu. Dai spoiala la o parte şi uite ce descoperi. Oricum, tipa nu mai e pe listă.

— Am înţeles. Spuneţi-mi, când i-aţi luat primul interogatoriu, ştia că soţul ei era investigat pentru furt?

Manstead îi dădu câteva foi de hârtie.

— Uite, lămureşte-te singură. A fost o discuţie preliminară. Unde eraţi, ce făceaţi? Nicio fantezie apropo de furturi sau aşa ceva. Astea au venit mai târziu. În dimineaţa asta, de fapt. A zis că prima oară de la tine a auzit varianta. Poate să nu fie adevărat, dar cum să demonstrăm că minte? Nu putem. Şi atât timp cât situaţia nu se schimbă…

Pe urmă, când a ajuns înapoi la Weller House, s-a aşezat pe un scaun, în holul de la intrare, şi l-a sunat pe Bottando, ca să îi dea raportul. Acolo era, cu telefonul la ureche, ascultând posacă, atunci când a apărut şi Argyll.

— Vin toţi la şedinţă, îi spuse generalul, care monopolizase convorbirea, tunând şi fulgerând împotriva planului confruntării finale, pus la cale de Argyll. Ca să afle care sunt roadele experienţei mele. Argan abia se mai putea abţine. Mi s-a părut mie că nemernicul naibii era suspect de tăcut. Acum ştiu de ce. I-am umblat iar în calculator. A scris deja încă un memoriu detaliat despre toată povestea. Nu-i greu să ghiceşti ce-a băgat acolo.

— Nătărău ramolit, bun de scos la pensie?! zise Flavia, lipsită de tact.

— Pe partea italiană a legăturii telefonice se aşternuse o tăcere grea.

— Cam aşa ceva.

— Dar pari foarte calm.

— Ce rost ar avea să fiu altfel? Sunt sigur că totul va fi bine, după ce le voi expune argumentele mele. Le pregătesc eu vreo două surprize, habar n-au ei. Spune-mi *tu* cum merge treaba acolo.

— Regret, dar din păcate…

— Ce?

— Forster era un individ dubios. Dar nu cred că voi putea demonstra că el era Giotto. În niciun caz până mâine după-amiază. Îmi dau toată silinţa, dar poliţia a tras obloanele. Cazul s-a închis.

— Cum aşa?

— Fiindcă, efectiv, nu există niciun element care să justifice continuarea anchetei. Totul e vag şi confuz.

— Ah, bine, se auzi de la Roma, după o pauză meditativă. Nu contează. Nu e vina ta. Nu poţi inventa criminali — sau dovezi — acolo unde nu există. Dacă ai putea veni înapoi mâine, ar fi foarte util.

Flavia închise telefonul şi rămase tăcută, reflectând la diferitele opţiuni pe care le avea, toate, din păcate, neinteresante.

— Săracul Bottando, ce greu e pentru el, comentă Argyll.

— Hmm. Cred că se amăgeşte imaginându-şi că va găsi un sprijin în ceilalţi. Personal, eu nu cred că o să-l ajute cineva. Ştii, oricum, am senzaţia că a pierdut contactul cu realităţile politice.

— Tu ce intenţionezi să faci în această privinţă?

Flavia ţuguie buzele, cugetând intens.

— Tot ce pot, presupun, zise ea, fără să fie convinsă că eforturile ei ar putea rezolva cumva situaţia. O să trebuiască să mă întorc. Nu-mi surâde deloc ideea de a

vedea cum Bottando va fi făcut harcea-parcea, dar măcar voi avea posibilitatea să îl susţin cât îmi stă mie în puteri. Haide. Vreau să mai vorbesc cu doamna Verney. Şi să beau ceva tare.

E jenant să te apuci să pui întrebări supărătoare gazdei tale, nu de alta, dar există riscul să se simtă jignită şi să te trezeşti dintr-odată pe drumuri. Pe lângă aceste considerente, Flaviei îi plăcea de doamna Verney, o persoană generoasă, energică şi foarte prietenoasă.

Însă, nu era mai puţin adevărat că acele ceasului se învârteau ineluctabil, iar Flavia, deja în criză de timp, nu deţinea deocamdată niciun fel de dovadă, deşi era aproape sigură, din informaţiile pe care le culesese, că ştia exact ce se întâmplase. Singura problemă este că a avea dreptate era la fel de prost ca a nu şti absolut nimic.

— Ah, v-aţi întors, spuse Mary, veselă, când intrară amândoi în bucătărie. Sper că aţi avut o zi plină de satisfacţii, continuă ea, săltând capacul oalei şi amestecând cu lingura în mâncare.

Apoi, ridică privirea şi se uită atentă la feţele lor.

— Oh, Doamne, spuse ea. Ce mutre de înmormântare. Vreţi să discutăm serios, nu-i aşa?

— Dacă nu te deranjează.

— Îşi scoase şorţul, îl azvârli pe spătarul unui scaun, după care aduse o tavă, nişte pahare şi o sticlă.

— S-ar putea să prindă bine, remarcă ea. Haideţi, atunci. Înapoi în salonaş. Hai să vedem ce vreţi voi.

Foarte sigură pe situaţie, doamna Verney a ieşit iute din bucătărie şi a luat-o în sus pe scări, spre salonaş, cu Flavia păşind după ea şi Argyll încheind plutonul, cu tava în mână. Era şi el întru totul de acord că problema devenise acută şi, în timp ce ambele doamne se instalau pe poziţii în fotoliile capitonate, pregătindu-se de luptă, el îşi făcu de lucru turnând băutura şi împărţind paharele.

— În regulă, atunci, începu Flavia. O să vă descriu cum s-a desfăşurat ziua în care Forster a murit. În jurul orei prânzului, Jonathan şi Edward Byrnes iau masa împreună. Pe la două şi treizeci de minute, Jonathan îl sună pe Forster şi îi spune că vrea să discute cu el despre o pictură. O pictură furată. Imediat după aceea, se pare, Forster pleacă de-acasă şi se duce la Norwich, unde îşi goleşte seiful pe care îl avea la bancă. Mai târziu, în aceeaşi seară, este vizitat de George Barton, cu care se ceartă urât pe tema iminentei evacuări din casă a lui George. George pleacă de la Forster, fiind văzut de ginerele lui, Gordon. Pe la nouă seara, Forster cade pe scări, îşi rupe gâtul şi moare. Cadavrul lui este descoperit a doua zi dimineaţă de Jonathan. Gordon, la momentul producerii decesului, era în pat cu Sally, cârciumăreasa; George era în vizită la fiica lui, iar doamna Forster era cu amantul.

— Cu cine?!? exclamă stupefiată Mary.

— Exact cum am spus, se pare.

— Doamne Dumnezeule! Fiinţa asta continuă să crească în ochii mei, pe cuvânt!

— Da. Oricum, cert este că nimeni nu a văzut, nu a auzit, nu a mirosit, nu a suspectat, nu a intuit sau nu a ghicit că s-a întâmplat ceva rău. Lucru cu care poliţia locală este de acord, se pare. Din punctul lor de vedere, dosarul morţii lui Forster rămâne închis, atâta vreme cât nu va apărea nicio dovadă temeinică de a redeschide ancheta.

— O mare uşurare, spuse Mary. Toată lumea va fi încântată.

— Şi atunci noi ce putem conchide? Că deplasarea lui Forster la Norwich nu a avut nimic de-a face cu apelul telefonic primit de la Jonathan. Că moartea lui a fost consecinţa unui accident. Că disponibilitatea lui de a sta de vorbă cu Jonathan despre un tablou de Uccello, furat mai demult, nu a avut nicio legătură cu moartea lui.

Mary Verney, cu un aer placid, asculta atentă, dar nu spunea nimic.

— Chiar şi aşa, însă, există dovezi că Forster a avut legătură cumva cu dispariţia prin furt a unor tablouri. Trei declaraţii, venind de la trei persoane diferite, care nu se cunoşteau, trimit toate spre această concluzie. Şi, bineînţeles, a fost apoi incidentul cu arderea documentelor lui Forster, faptă pe care nu avem cum să nu o legăm de doamna Forster. Aceasta, când vine acasă, află că soţul ei a murit şi, de asemenea, că era urmărit de poliţie pentru nişte furturi de mare anvergură. Posibil să fi ştiut că era adevărat. De aceea, pentru a-şi proteja puţinii bani pe care îi are, decide că este necesar să stopeze definitiv investigaţiile poliţiei privind aceste îndeletniciri din viaţa soţului ei. Sfârşitul poveştii.

Mary Verney continua să pară calmă, însă, din simpatie pentru interlocutoarea ei, se arăta dezamăgită şi ea de concluziile nesatisfăcătoare.

— Necazul este, desigur, că, oricât de convenabilă este o astfel de explicaţie, ea nu pare conformă cu adevărul.

— Oh! Eşti sigură?

— Suficient de sigură, da.

— De ce?

— În primul rând, fiindcă poliţia spune că şi-a luat toate precauţiile necesare pentru ca Jessica Forster să nu afle de la ei că soţul ei era un prezumtiv hoţ. I-au pus întrebări despre chestiuni legate de moartea lui. Dar nimic altceva. Se poate ca doamna Forster să fi ştiut că soţul ei era un hoţ versat, însă nu avea niciun indiciu că lucrul acesta ar fi fost cunoscut şi de alte persoane, ceea ce ar fi însemnat să fie obligată să ia anumite măsuri. Bun, de unde ştia, atunci?

După o lungă tăcere, cât doamna Verney îşi goli paharul, veni şi răspunsul:

— Simplu. Ştia de la mine. Eu i-am spus.

— De ce?

— Tu de ce crezi? Nu prea-mi place de ea, însă ideea de a trăi alături de unul ca Geoffrey mi se părea o pedeapsă suficientă pentru o viaţă de om. Nu era nevoie ca biata femeie să mai sufere din cauza lui, de dincolo de mormânt. Am vrut să o cruţ de chinul de a vedea cum nişte victime răzbunătoare vin să îi ia tot ce are — sau a avut el. Aşa că, atunci când a venit la mine în acea după-amiază, i-am spus că, dacă voia să ia măsuri pentru a se apăra, trebuia să acţioneze rapid. Personal, consider că i-am dat un sfat bun.

— Şi atunci s-a repezit afară cu chibriturile?

— Nu. Eu m-am repezit afară cu chibriturile. Ea stătea prea mult în cumpănă, indecisă dacă să ia vreo măsură. Mi-a cerut sfatul, i l-am dat. Mi-a cerut ajutorul, am ajutat-o.

— Este un delict grav.

Veselă în continuare, doamna Verney părea să nu se sinchisească:

— Nu văd cum chestia asta schimbă cumva situaţia.

Flavia îi aruncă o privire profund dezaprobatoare.

— Un gest foarte omenos, din partea ta. Păcat, însă, că nu e şi conform realităţii.

— Ba da, este. Era să-mi distrug spinarea, ridicând atâtea maldăre de hârtii.

— Nu la asta m-am referit, ci la motivele tale. Nu i-ai băgat în cap doamnei Forster să se descotorosească de dovezile scrise privind activitatea de hoţ a soţului ei. Şi nici nu i-ai spus nimic când a venit aici în vizită.

— Nu?

— Nu. Ai ars documentele, pentru a ascunde faptul că nu exista nici cea mai mică dovadă că individul ar fi fost un ticălos. Şi ai făcut asta după ce noi doi ne-am întors de la Londra, iar Jonathan ţi-a zis că vrea să se uite prin hârtiile lui, ca să vadă ce-a vândut din tablourile de-aici.

— Dar ploua.

— S-a oprit când am venit noi.

— Şi de ce să fi făcut asta? De ce să mă intereseze pe mine asemenea lucruri?

— Fiindcă din documentele lui ar fi reieşit, probabil, că te storcea de bani, pe tine şi întreaga familie, şantajându-vă că altminteri va dezvălui faptul că de ani de zile verişoara ta cleptomană luase la rând conacele unor bogătaşi din Europa, şterpelind capodopere ale picturii universale.

— Doamne Sfinte! Auzi, ce idee! Ce te determină să crezi asta?

— Suficient de multe lucruri.

— Ca de pildă?

— Forster, pentru început. Ce dovezi există că fura tablouri? Nişte sugestii făcute de trei persoane, comentariile lui când a vorbit la telefon cu Jonathan şi moartea lui. Numai că stilul lui de viaţă nu era cel al unui infractor bogat; existau indicii evidente privind lipsa de bani, dar niciun fel de semnal că ar fi avut ceva ascuns pe undeva. Se consideră că ar fi cutreierat toată Europa, ani de-a rândul, furând de ici şi de colo, însă nevasta lui zicea că lui Forster nu-i plăcea deloc să călătorească şi că, de când se mutaseră aici, rar se întâmpla să plece din Norfolk, până la Londra, întorcându-se seara. Era, într-adevăr, la Florenţa, când tabloul acela de Uccello a dispărut. Dar la fel era şi verişoara ta Veronica, la pensionul lui della Quercia. Adică, la doi paşi de Palazzo Straga. Şi verişoara ta a fost pe lista de invitaţi la nunta de la contele de Dunkeld, în 1976, dar el nu a figurat printre oaspeţi acolo. Verişoara ta avea reputaţia de a-şi însuşi diverse lucruri; pe când, până săptămâna trecută, despre Forster nu se spunea aşa ceva. Toate aceste argumente, luate separat sau împreună, nu sunt suficiente pentru a-l achita pe Forster sau a o condamna pe verişoara ta. Dar gândeşte-te la relaţiile lui cu ea. Veronica Beaumont nu îl plăcea deloc, când erau la Florenţa, însă asta nu o opreşte să îl aducă, ulterior, aici, pentru a avea grijă de

colecţia ei de artă. De ce? Tablourile de-aici nu aveau nevoie de nicio îngrijire specială. Ea însă îi dă salariu, ca angajat al ei, îi cedează practic o casă şi începe să îi transfere şi alte imobile, astfel încât, după moartea ei, acestea au intrat în proprietatea lui. O grămadă de bani pentru nişte servicii mărunte. Dacă *el* era un hoţ, toată situaţia asta pare absurdă. Dacă însă el era cel care şantaja o hoaţă, atunci totul devine explicabil.

Mary Verney sorbi din pahar, uitându-se la Flavia cu simpatie. Flavia observă că interlocutoarea ei nu părea indignată şi nici nervoasă, din cauza acestei aparente ridiculizări a trecutului.

— Am înţeles. Interesant. Dar nu m-aş încumeta să mă duc la tribunal cu asemenea elucubraţii. Nici chiar doctorul Johnson — aşa gângav şi indiscret cum e — nu ar reuşi să convingă nişte juraţi că o persoană, atât de ţicnită cum era biata mea verişoară, ar fi fost în stare să ticluiască planuri atât de perfecte, cum se presupune că ar fi făcut Giotto al vostru, ca să poată fura cu succes atât de multe tablouri. Adică faptul că s-au furat acele picturi este doar o latură a problemei, nu?

— Oh, da. Şi sunt sigură că reuşitele ei se datorau în mare parte faptului că fura lucruri la întâmplare, nu cunoştea decât aristocraţi obscuri şi faliţi ca ea, ale căror colecţii de artă fac parte dintre cele niciodată catalogate sau asigurate. A fost nevoie de un criminalist ca Bottando, care să desluşească latura metodică din interiorul unei sminteli permanente şi să vadă în nebunie o dexteritate inimaginabilă. Cât despre cum se descotorosea de tablourile furate, nu era nicio problemă. Winterton se ocupa de asta.

Mary păru surprinsă auzind numele.

— Winterton? Dar de ce el?

— Haide, Mary, zău aşa, exclamă Flavia cu severitate. Nu e cazul să te prefaci. Ştii perfect de bine de ce el. El e omul care a fost să discute cu Sandano acum trei luni, ca să afle ce ştia acesta despre furtul tabloului de Fra

Angelico. Cincizeci şi ceva de ani, sau mai mult, cu păr negru şi des, aşa zice Sandano. Exact ca Winterton; Forster, în schimb, era cărunt şi un pic pleşuv în creştet. Bună mutarea, când i-a dat lui Sandano o carte de vizită a lui Forster.

— O mână de ajutor din partea unui vechi prieten de familie?

Flavia se încruntă, contrariată de o asemenea lipsă de inventivitate.

— Cine crezi că i-ar oferi un loc în renumita lui galerie de artă unui negustor de mâna a doua, cum era Forster?! Şi cine e dispus să-şi rişte cariera, ducându-se în Italia ca să mituiască un hoţ şi să îl implice pe Forster în furtul tabloului de Pollaiuolo? Nu, nimeni nu ar face aşa ceva, decât dacă ar fi obligat, Winterton nu e genul de om care să facă asemenea servicii cuiva. Nu ţine. Poate îmi spui tu de ce. Scutim timp şi efort, scăpând de joaca asta de-a şaradele.

— Poate că-i o idee bună, replică Mary, sorbind din băutură, punând apoi paharul jos şi făcându-şi curaj pentru greaua încercare de a fi absolut sinceră.

Măcar aşa, se gândea Flavia, nu vor mai trebui să bâjbâie inutil printre atâtea minciuni şi eschivări. Mary Verney avea calitatea de a fi extrem de raţională. Ştia când era învinsă.

— Winterton şi-a clădit cariera exploatând slăbiciunile bietei Veronica, spuse ea, oftând. Lua un procent mare, presupun. Atât de mare, încât prostuţa de ea niciodată n-a beneficiat prea mult de pe urma metehnei ei. Avea bani îndeajuns cât să funcţioneze onorabil, dar atât. Ceea ce era tipic pentru ea, de fapt. Adică, dacă tot faci pe infractorul, măcar să scoţi nişte bani din asta, nu crezi?

— Ideea de a-l ucide pe Forster a făcut mereu parte din plan?

— În niciun caz, spuse ea, cu vehemenţă. Dacă asta aş fi vrut, aş fi putut să-l omor şi să isprăvesc o dată pentru

totdeauna cu treaba asta. Nu. Voiam doar să scap de el. Prin moartea lui, însă, totul s-a complicat îngrozitor.

— Dar cum aţi ajuns să vă pricopsiţi cu el aici?

Forster o cunoştea pe Veronica din Italia, iar când ea a şterpelit tabloul acela de Uccello, el s-a oferit să o ajute să îl vândă. Era doar o modalitate de a i se băga pe sub piele, deşi bănuiesc că a scos şi el bani frumoşi din pictura aceea. Pe urmă, legăturile dintre ei au încetat pentru mulţi ani, până când Forster a fost chemat să organizeze colecţia de artă a unui individ din Belgia. A lucrat foarte frumos acolo şi a remarcat că un tablou de Pollaiuolo nu era deloc ceea ce părea. Cu mari eforturi, a descoperit ce era de fapt acea pictură şi a subtilizat toate documentele de vânzare aferente.

— Care ce erau?

— Care erau în primul rând un contract de vânzare contrasemnat de Veronica şi de Winterton, în calitate de dealer care organizase tranzacţia, şi în al doilea rând o autorizaţie de export, unde se menţiona că provenea din colecţia de artă de la Weller House.

— Nu e o modalitate riscantă de a vinde nişte tablouri problematice?

— Ba da, evident, din moment ce iată-ne acum aici, discutând despre asta, spuse ea, pe un ton sec. Dar nu e treaba mea să-mi dau cu părerea în cazul ăsta. Dacă te gândeşti bine, presupun că poţi spune că proprietarul iniţial al tabloului nu era evidenţiat în acte; tabloul fusese ţinut ascuns o bucată de timp, nu există nicio dovadă care să arate că nu ar fi provenit din Weller House, iar inventarele de aici erau vagi. Forster a intrat la bănuieli, doar fiindcă o cunoştea pe Veronica şi, la un moment dat, după moartea unchiului Godfrey, întocmise inventarul colecţiei de artă de aici, aşa că ştia ce conţinea aceasta — şi ce nu conţinea în orice caz. Mare ghinion pentru ei. Oricum, Forster şi-a dat seama ce se întâmplase, de fapt, şi a încercat să profite de situaţie. I-a trimis o scrisoare Veronicăi, a venit aici şi a pus cărţile

pe masă, cum se zice: „Salut. Mă mai ţii minte? Ne-am cunoscut la Florenţa. Când ai furat un Uccello. Mă bucur să constat că te ocupi în continuare cu aşa ceva. Pollaiuolo, eh? Şi am documente doveditoare. Cât valorează tabloul?” În faza aceea, înţelegi, Forster habar n-avea ce voia să facă, dar când a ajuns în casă nu i-a luat mult timp până să se dumirească. A început să strecoare mici aluzii, să ceară favoruri, pe urmă bani, pe urmă o casă.

— Dar care era problema cu verişoara ta? Chiar nu putea fi oprită?

— Din nou, nu sunt persoana în măsură să-ţi răspundă la întrebare. Eu aş fi oprit-o, dar nu mi-a cerut nimeni. Când s-a întors din Italia, i-a povestit unchiului meu totul, iar el a intrat în panică. S-a sfătuit cu Winterton. Personal, cred că normal ar fi fost să se ducă la poliţie şi să îi ajute să recupereze tabloul. „Scuze, Veronica a avut iar o criză; ştiţi cum e.” Pe urmă, ar fi trebuit să o interneze undeva sau să o supună unui tratament psihiatric eficace. Dar, firește, familia mea nu s-a gândit să procedeze aşa. Primul lucru care îi neliniştea era ca nu cumva să se facă de ruşine. Instinctiv, reacţia lor a fost să muşamalizeze totul, iar Winterton i-a încurajat să creadă că nu va fi deloc greu să facă asta. Sinceră să fiu, nu cred că le-a trecut vreo clipă prin minte că fusese comisă o *infracţiune*. Aşa se comportă nişte imbecili ca Gordon Brown; cei din familia Beaumont sunt doar lipsiţi de discernământ. Şi, desigur, au avut grijă să o ţină pe Veronica departe de vânzarea propriu-zisă. În afară de asta, iniţial nimeni nu s-a gândit că-şi va face un obicei din a fura tablouri. Şi pe urmă a fost prea târziu: după ce Veronica atârnase deja pe perete vreo şase astfel de mici achiziţii, pe care Winterton le valorificase abil, se compromiseseră şi ei deja destul de rău. Să măsluieşti false provenienţe? Să manipulezi bunuri furate? Să beneficiezi de pe urma vânzărilor? Cum să poată ei justifica aşa ceva? Singura problemă

era Forster, însă Winterton s-a priceput de minune să-i bage în cap că era şi el la fel de vinovat şi că risca să înfunde puşcăria dacă se afla ceva. Perfect, atâta vreme când Forster a crezut că era doar un incident izolat.

Cum spuneam, Winterton şi-a clădit o carieră clandestină profitabilă şi a recirculat banii într-o afacere legală de negoţ cu opere de artă. S-a descurcat foarte bine şi a făcut bani frumoşi, după ce a descoperit care erau cei mai bogaţi clienţi cu cele mai puţine scrupule. E un escroc şi un snob, dar prost nu e. Spre deosebire de Forster, care, după ce s-a lansat în chestia asta, nu a mai ştiut unde să se oprească. A împins lucrurile prea departe, cerând casa asta şi toată averea. Ştia că Veronica era bolnavă, aşa că ajunsese să se viseze mare lord de Weller, probabil. Toată viaţa a fost şi a rămas un arivist. Bun, sigur, Veronica era ţicnită, dar nu nebună de legat: iar el a atacat-o în singura zonă în care ea nu avea cum să nu riposteze violent: mândria familiei ei. Veronica era decisă să păstreze Weller House în familia Beaumont, chiar dacă eu deveneam proprietara. Prin urmare, s-a înfipt cu călcâiele în podea şi i-a zis că n-avea decât să-şi pună în aplicare odioasele planuri. Forster i-a zis că exact asta va face. Veronica şi-a dat seama că omul nu glumeşte şi a pus mâna pe pastile, considerând că asta era singura modalitate de a-l opri. E o interpretare.

— Şi alta?

— Alta ar fi că Veronica ia decizia să se predea la poliţie, să mărturisească totul şi să îl denunţe pe Forster, ca mare şantajist. Şi atunci Forster o omoară.

— E o variantă plauzibilă?

— Nu ştiu, răspunse doamna Verney, ridicând din umeri. Parcă seamănă prea mult cu o melodramă din epoca victoriană.

— Şi atunci de ce ai răscolit trecutul? Presupun că tu ai îndemnat-o pe Fancelli să ia legătura cu poliţia italiană?!

— În niciun caz. Nu asta era ideea.

— Dar atunci cum s-a întâmplat?

Mary Verney oftă tristă, după care continuă, dând din cap:

— N-am fost niciodată foarte apropiată de restul familiei; ştiam că Veronica era un pic sonată, dar cam atât. A murit, eu am moştenit această proprietate, după care mi-am dat seama că era într-o situaţie financiară catastrofală. Aşa că am decis să tai drastic din cheltuieli, iar economia cea mai mare — şi cea mai plăcută — a fost să mă descotorosesc de Geoffrey Forster. Şi am primit o vizită. Era prima oară când auzeam aşa ceva. La început, am râs şi i-am zis că nu îl cred. Mi-a sugerat să mă duc să-l întreb pe Winterton. Am făcut asta, iar Winterton mi-a spus întreaga poveste.

A fost un şoc destul de mare, cred că-ţi imaginezi. Vasăzică moştenesc un conac impozant, dar aflu că nu moştenisem, de fapt, decât o şandrama care mânca banii şi era ţinută pe linia de plutire de nişte hoţi ţicniţi, o proprietate înglodată în datorii, urmărită de fisc şi şantajată de un escroc. Adică, Dumnezeule! Ce mizerie incredibilă. Se punea problema să aflu dacă Forster deţinea într-adevăr probe suficiente. Winterton s-a gândit care ar putea fi persoanele în măsură, eventual, să ne dea nişte informaţii despre el, iar singurele două personaje foarte riscante — în afară de Forster însuşi — erau Fancelli şi Sandano. Nu exista certitudinea că ştiau totuşi ceva, însă era important să aflăm. Prin urmare, Winterton i-a vizitat pe cei doi şi s-a asigurat că, dacă ar fi întrebaţi, ar nega orice apropo de Veronica şi ar spune că, în opinia lor, Forster era hoţul; iar eu am studiat toate hârtiile de-aici, distrugându-le pe cele compromiţătoare. Şi erau enorm de multe, credeţi-mă.

— Dar Forster deţinea şi el dovezile vitale din seiful de la bancă, spuse Flavia, fascinată deja de poveste.

— Exact. Şi noi tot nu ştiam în ce constau acele dovezi. De aceea, Winterton a obţinut nişte declaraţii

semnate de Fancelli şi Sandano, în care spuneau, mai mult sau mai puţin, cam ce ţi-au spus şi ţie — că Forster era un hoţ şi că el furase cele două tablouri. Forster avea declaraţii *indicând* că Veronica era hoaţă; noi aveam declaraţii *afirmând* că el era hoţ. Prin urmare, i-am propus lui Forster să tragem linie: documentele lui în schimbul documentelor mele, plus o sumă mare de bani, pentru a-i demonstra că nu am resentimente faţă de el.

— Asta era afacerea despre care vorbea soţia lui?

— Presupun că da. M-am chinuit şi am făcut rost de bani, am pregătit documentele; mai aşteptam doar ultimele câteva mii de lire care să-mi intre în cont. Nu mai lipsea decât acceptul lui Forster.

— Şi ce s-a întâmplat?

— Pe urmă, a început nebunia, din cauza cretinei de Fancelli. I-a surâs ideea de a spune că Forster furase tabloul de Uccello, înţelegi, fiindcă după treizeci de ani avea ocazia, în fine, să se răzbune pe el.

— Stai un pic. Forster nu era tatăl copilului ei?

— Hm? Oh, da. Exact. Şi s-a purtat oribil, am înţeles. Copilul seamănă cu el, se pare.

— Dar nu fiul lor plătea costurile pentru azil?

— Nu, eu le plătesc. Sau mai bine zis Winterton. Un schimb echitabil pentru declaraţia pe care ne-a dat-o. Unde rămăsesem?

— Fancelli care a vrut să se răzbune.

— Ah, da. Oricum, din păcate voia să facă asta înainte să moară — Winterton mi-a zis că era foarte bolnavă, aşa că îmi imaginez că lucrul acesta a şi determinat-o să procedeze astfel. Trimite scrisoarea aia la poliţie, răscoleşte lucrurile, iar pe urmă, poftim, Jonathan îi telefonează lui Forster. Grea situaţie. Mai ales că Forster avea impresia că eu fac joc dublu. Am reuşit să-l conving că lucrul cel mai bun era să facem târgul şi să distrugem totul, cât mai repede cu putinţă. Astfel încât cele două aşa-zise acuzaţii lansate de o babă senilă şi un

hoţ sadea să rămână doar nişte ipoteze. Şi, când s-a ivit ocazia, mărturisesc că n-am pregetat să procedez aşa. Forster nu avea prea mult timp. Trebuia să se decidă repede. Da sau nu? Am exercitat presiuni asupra lui. Recunosc, începusem şi eu să mă cam panichez. Îmi place să duc o viaţă liniştită şi calmă, iar ce trăiesc acum e departe de aşa ceva. Oricum, până la urmă Forster a înţeles raţionamentul meu. Urma să mă duc la el acasă, la ora zece, cu dovezile mele şi cu un cec. Urma să facem trocul.

— Şi s-a întâmplat o nenorocire?

— Un dezastru. L-am găsit pe Geoffrey la picioarele scărilor, întins pe jos şi ţeapăn de mort. Am rămas înlemnită. Dumnezeu ştie cât oi fi stat acolo încremenită. Dar, într-un final, am decis că, fie ce-o fi, să păşesc peste el şi mă duc sus să-mi iau pachetul cu documente. Pe urmă, am plecat pe unde venisem.

— Şi ai distrus documentele?

— Bineînţeles. Imediat.

— Şi cu asta gata?

— Până când Jonathan nu s-a apucat să umble prin hârtiile lui, găsind inventarul acela, care i-a dat ghes să se agite cu tablourile din casă. Exista oricum riscul ca printre documentele lui Forster să mai fi rămas vreun act dubios. Aşa că am convins-o pe Jessica, explicându-i că era în interesul ei să ardă restul hârtiilor, ca să eliminăm orice posibil risc.

— Şi atunci cine l-a ucis pe Forster până la urmă?

— L-a ucis cineva?! ridică ea din umeri.

— Da, spuse Argyll, dezamăgit. Ştii bine asta.

Urmă o lungă tăcere, Jonathan lăsându-i răgazul să se decidă să vorbească. Nu ştia exact dacă să intervină sau nu, însă ştia sigur că, mai devreme sau mai târziu, adevărul avea să iasă la iveală. Aşa că, probabil, era preferabil să lămurească lucrurile de-acum. Văzând că Mary tăcea cu obstinaţie, Argyll zise:

— Şi eu ştiu la fel de bine, reluă el. V-am auzit. În biserică.

— Ce vrei să spui, Jonathan?

— George Barton l-a ucis pe Forster. L-am auzit când a declarat asta. În sacristie. Zicea că era încântat de fapta lui, că nu-i părea rău deloc şi că Forster şi-a meritat soarta pentru cât de urât s-a purtat cu toată lumea.

Mary se uita la el cu aerul tipic unei gazde care şi-a prins musafirul şterpelind nişte tacâmuri din casă sau îndopând câinele cu bomboane de ciocolată din cauza cărora animalul a vomat pe covorul persan. Argyll îi zâmbi, cumva jenat.

— Ce-aş putea să spun?! se lamentă el.

Doamna Verney păru să se îmbuneze, îndulcindu-şi un pic privirea.

— Ştiu. Îţi faci datoria, nu-i aşa?

— Înainte de a trece la discuţia despre nuanţele fine ale unei politeţi riguroase, îmi dai voie să te întreb dacă este adevărat sau nu?

Cu mult regret, Mary Verney dădu afirmativ din cap.

— M-am decis să am o mică discuţie cu el, după cele aflate de la Sally. Mi se părea plauzibil şi mi-era teamă de tot ce putea fi mai rău. Din păcate, am avut dreptate. George Barton devine foarte violent atunci când bea mult. A fost doar un accident. Dacă nu pune alcool în gură, George e bun ca pâinea caldă. Ai auzit că Forster voia să îl evacueze din casă?

— Da. Şi?

Mary oftă uşor, după care îi explică. Simplu de tot. George se dusese la Forster ca să îl roage să fie înţelegător. Forster îl dăduse practic afară. George a plecat, s-a îmbătat criţă, l-au apucat pandaliile şi s-a dus înapoi la Forster.

— Sunt sigură că nu a vrut să-i facă niciun rău, dar se pare că a urcat după el pe scări, l-a înşfăcat de braţ, trăgându-l cam tare, iar Forster s-a rostogolit în jos pe

trepte, căzătura fiindu-i fatală. Desigur, astea sunt ipotezele mele. George nu mi-a mărturisit textual că el ar fi făcut asta. Fiica lui e în stare să jure cu mâna pe inimă că George a fost cu ea toată seara — cum presupun că a şi făcut deja. Iar eu, dacă aş fi întrebată, aş spune că ideea mi se pare de-a dreptul ridicolă. Nu, de la mine poliţia n-ar scoate niciun cuvânt.

— Cum rămâne cu justiţia? Legea şi ordinea?

— Ce calitate am eu să discut despre asta în împrejurările date?! spuse ea, ridicând din umeri. S-o ia naibii de justiţie. Eu ţin la George. Ce dreptate s-ar face, mă rog, dacă George ar înfunda puşcăria?!

— Nu crezi că e rolul unei instanţe de judecată să decidă în asemenea chestiuni?

— Cred că voi avea aroganţa de a decide singură în cazul de faţă, scutind astfel pe toată lumea de alte bătăi de cap.

— Dar…

— Nu, spuse ea, ferm. Niciun „dar”. Am luat deja hotărârea. N-aveţi decât să procedaţi cum vreţi în privinţa mea. Însă eu nu voi depune mărturie împotriva bietului George. Şi am convingerea că, fără ajutorul meu, nu vor exista suficiente dovezi pentru a face ceva.

— Bietul George i-a rupt gâtul unui om. După care a plecat şi l-a abandonat acolo, spuse Flavia, înfuriindu-se un pic. Şi tu spui că nu te interesează?!

— Nu în mod deosebit.

După această ultimă afirmaţie, în cameră se aşternu o lungă tăcere.

— Ce se va întâmpla cu mine acum? reluă Mary Verney.

— Vei fi învinuită de tentativă de obstrucţionare a justiţiei în nenumărate ocazii, asta în cel mai bun caz, presupun. Uneltire în scopul favorizării infractorului, de asemenea.

— V-am zis eu că am făcut o mare greşeală acceptând moştenirea asta, spuse Mary, pe un ton amărât. Ce

simplă şi liniştită a fost viaţa mea până atunci. Fir-ar ea să fie de familie afurisită. Îmi pare rău că v-am făcut atâtea necazuri. Dar să ştiţi că nu am urmărit altceva decât să pot ieşi din groapa asta săpată de alţii înaintea mea.

Jonathan şi Flavia se uitau la ea cu compasiune.

— Îmi imaginez că Winterton nu va recunoaşte nici în ruptul capului că ar fi avut de-a face cu vânzarea tablourilor, aşa cum nici George nu va admite că a fost acasă la Forster, spuse Argyll, pe un ton lugubru. Nu ai informaţii decât despre traseul unuia dintre tablourile furate de Giotto, iar Forster a subtilizat toate dovezile privind provenienţa acelui tablou. Pentru ca Mary, ulterior, să distrugă definitiv dovezile şterpelite de Forster. Nu spun că nu ai putea descoperi până la urmă ceva, însă mie mi se pare că ar fi ca atunci când cauţi acul în carul cu fân. Şi asta în niciun caz în timp util pentru şedinţa lui Bottando de mâine.

O nouă tăcere. Flavia se gândea cât de multă dreptate avea Argyll.

— O perspectivă cam sumbră, nu-i aşa?! continuă el nemilos, dând glas gândurilor ei.

— La ce te referi?

— Nicio pictură din lista aceea de vreo treizeci de tablouri dispărute. Nimic concret apropo de Winterton, decât posibilitatea ca Sandano să accepte să îl identifice, dar cine l-ar crede pe Sandano, oricum? Niciun asasin prezumtiv în cazul lui Forster. Şi, mai rău decât toate, acum trebuie să anunţi că sublimul maestru tâlhar poreclit Giotto era în realitate o babă dilie. În momentul în care Argan va trâmbiţa în tot departamentul că Bottando a vânat de ani buni o nebună, care l-a dus mereu pe piste false, şeful tău va ajunge de râsul tuturor poliţailor. Nu va mai avea nicio şansă, sărmanul om.

— Ştiu. Dar ce-aş putea eu să fac acum?

— Winterton ştie unde au fost plasate toate aceste tablouri furate?

— Precis, spuse Mary. Ceea ce nu înseamnă că vă va spune şi vouă.

— Nu se poate să nu fie conştient că, mai devreme sau mai târziu, va ieşi ceva la iveală, dacă investigaţiile vor continua asiduu. Pe când, dacă i se oferă garanţia beton că acest dosar va rămâne închis pentru totdeauna…

— Jonathan, îl întrerupse Flavia nerăbdătoare. Unde vrei să ajungi cu raţionamentul ăsta?

— Tu eşti cea care îmi spui mereu că, de multe ori, un mic compromis pare întru totul justificat. Iar Bottando nu omite niciodată să declare că treaba voastră în acel departament este, în primul rând, să recuperaţi nişte opere de artă, ripostă el, sfidător.

— Da, într-adevăr, aşa spune Bottando.

— Bun, şi-atunci nu crezi că asta ar cam trebui să facem şi noi?

Flavia ştia perfect la ce făcea aluzie Jonathan, care gândea exact cum ea se căznea să evite să gândească. Asta păţeşti când trăieşti cu cineva. Cu un oarecare efort, Flavia putea eventual să pună pe primul plan instinctul ei de conservare. Nu putea să-l împiedice însă pe Argyll să acţioneze într-un fel sau altul.

Aşadar, Jonathan le povesti ce avea în minte, iniţial cam timid şi ezitant, dar pe urmă cu tot mai multă convingere, pe măsură ce îşi confirma singur că soluţia propusă de el era singura modalitate logică de a ieşi din impasul în care se aflau. După un ceas de explicaţii, reuşi să le convingă pe amândouă că aşa trebuia procedat. Pe urmă, Mary Verney a dus-o rapid cu maşina pe Flavia la Norwich, unde aceasta a reuşit să prindă ultimul tren înapoi spre Londra. Au plecat într-o grabă atât de mare de la conac, încât Flavia şi-a uitat acolo aproape tot bagajul cu haine. Argyll i-a promis că-i va aduce totul, la întoarcerea în Italia.

La gară, Flavia l-a sărutat în fugă pe Argyll.

— Ne vedem peste câteva zile, a zis ea. Îţi mulţumesc pentru sfaturi; nu cred că m-aş fi putut descurca în toată povestea asta fără tine. Mi-am schimbat părerea despre tine şi nu mai spun că nu eşti suficient de dur, cum ziceam mai demult. Împreună, amândoi, cred că am făcut destule compromisuri, cât să ne ajungă toată viaţa.

Întrunirea a avut loc în sala de şedinţe a ministerului, într-o atmosferă sumbră. Cincisprezece persoane s-au adunat acolo pentru a asista la execuţia publică a lui Bottando şi la jertfirea lui pe altarul eficienţei organizaţionale simplificate. Mulţi au participat fără nicio tragere de inimă; câţiva îl simpatizau pe general şi aveau o părere bună despre el. Alţii se bucurau că el era victima, şi nu ei. Mult mai mulţi erau cei care îl detestau pe Argan, cu tot ce simboliza el.

Niciunii, însă, nu puteau face prea mult şi, pe ansamblu, nu erau dispuşi să încerce, oricum. A fi de partea unui coleg era un gest frumos. Dar reclamaţiile răspândite de Argan în tot departamentul îi determinau să considere că de data asta Bottando o încurcase. Dacă vrei să ripostezi când eşti atacat, trebuie să alegi cel mai bun câmp de luptă cu putinţă. Iar vechea gardă decisese, în grup, să îşi păstreze forţele pentru o ocazie mai favorabilă.

Când a păşit în sală, urmat de Flavia, care era foarte agitată, Bottando a înţeles că ea era singura persoană care îl va susţine acolo. Şi, probabil, că nu va putea face prea mult, fiind complet sleită de oboseală: plecarea în pripă la Londra, unde târguiala obositoare cu Winterton a durat trei ceasuri, până când acesta a acceptat să coopereze cu poliţia; pe urmă zborul cu avionul înapoi la Roma, când s-a frământat tot timpul chinuită de remuşcări şi de mustrări de conştiinţă, fiindcă nu era sigură că procedase bine, iar în final o informare rapidă între patru ochi cu Bottando, pentru a-i furniza muniţia

necesară în înfruntarea ce avea să urmeze. A vorbit numai ea: generalul, de un calm remarcabil, a ascultat-o cu atenţie, i-a mulţumit, după care a urcat-o pachet în maşină. Şedinţa, i-a explicat el, fusese devansată şi începea mai devreme.

Lucrările au fost deschise de către ministru, un individ şters şi inofensiv, care nu avea suficientă personalitate încât să respingă sfaturile subalternilor săi, atunci când aceştia îşi puneau în minte să obţină ceva. Măcar, în stilul lui caracteristic, a prezentat situaţia în termeni destul de vagi, ca o spălare pe mâini verbală ce denota că, orice s-ar întâmpla până la urmă, speranţa lui era ca nimeni să nu creadă că el ar fi purtat cumva vreo răspundere. După aceea, s-au îndeplinit procedurile de rutină şi, ca un fel de antrenament de încălzire, a izbucnit o ceartă aprigă pe tema insignifiantă a întocmirii procesului-verbal, ceea ce nu a făcut decât să demonstreze cât de încinse erau spiritele în sală.

Şi apoi a venit rândul lui Argan să ia cuvântul, vorbind calm, moderat şi, de aceea, cu atât mai periculos, de fapt.

Expunerea lui a demarat lent, pornind de la chestiuni structurale, pentru ca treptat să atragă atenţia adunării asupra modului în care se luau deciziile în departament, subliniind că, în ultimă instanţă, responsabilitatea în această privinţă îi revenea doar lui Bottando. După aceea, a prezentat cifre statistice despre numărul infracţiunilor şi numărul recuperărilor şi al arestărilor. Până şi Bottando recunoştea că nu era nimic greşit în acea analiză.

— Iată, aşadar, tot atâţia indicatori lipsiţi de sens şi anoşti, continuă Argan, cu indiferenţă. Şi sper că mă voi face mai clar înţeles, referindu-mă la câteva incidente speciale. În ultimele două săptămâni, s-au produs câteva infracţiuni de o gravitate mai mare sau mai mică, dar niciuna dintre ele nu a fost soluţionată sau nici măcar

investigată în mod competent. Generalul Bottando vă va spune negreşit că toate aceste cazuri nu aveau cum să fie rezolvate într-un timp atât de scurt. Că delictele din domeniul operelor de artă trebuie să ajungă întâi la maturitate, aşa cum se coc fructele pentru a putea fi culese. Pe durata mai multor generaţii, dacă e necesar. Personal, eu nu sunt de acord. Eu cred că o activitate bine organizată şi adecvat direcţionată ar conduce la o creştere procentuală a cazurilor soluţionate. Să batem fierul cât e cald. Aceasta ar trebui să fie deviza.

În mod evident, motto-ul departamentului, aşa cum este condus acum, nu este acesta. Când un şantier arheologic etrusc de o importanţă majoră este jefuit, generalul Bottando o trimite pe una dintre fetele din subordine să discute cu o bătrână, care are resentimente legate de o infracţiune de acum treizeci de ani. Când o galerie de artă de pe via Giulia este luată cu asalt de tâlhari, credeţi că se face vreo anchetă? Nu: aceeaşi fată dă o fugă în alt oraş, ca să stea de vorbă cu un infractor condamnat, despre o poveste cu cocoşul roşu şi o babă ştirbă. Delictele şi furturile se înmulţesc vertiginos, dar noi plecăm în Anglia, ca să umblăm după cai verzi pe pereţi.

Şi de ce? Fiindcă generalul are o teorie preferată. De ani buni, deja, în ciuda dovezilor care arată implicarea crimei organizate în majoritatea delapidărilor din domeniul artelor şi în ciuda faptului că tehnologia de rutină este incontestabil superioară, generalul Bottando a fost obsedat de un concept romantic şi demodat. Pe scurt, domnia sa crede în prototipul criminalului magistral, acea figură misterioasă care umblă liberă, fără să fie niciodată prinsă. Nimeni, în afară de generalul Bottando, nu bănuieşte măcar existenţa acestei persoane, desigur. Niciun poliţist din Europa nu este de acord cu el. Orice om cu capul pe umeri ştie că o asemenea viziune este complet absurdă. Dar, folosind un raţionament întru totul denaturat, poţi dovedi orice

— şi în calitate de fost istoric al artelor, credeţi-mă că ştiu.

O mică băşcălie, se gândea Bottando, cu un aer distrat. E sigur pe el. Dar, normal, aşa trebuie să fie. Foloseşte exact aceleaşi tehnici. Ştie la fel de bine ca mine că eu nu am crezut niciodată în Giotto. Ştia că nici nu m-am mai gândit măcar la teoria asta de mai mulţi ani. Ştie că Flavia a vorbit cu Sandano doar câteva minute. Şi ştie, mai ales, că lucrurile nu ar fi mers niciodată mai departe dacă el nu şi-ar fi îndreptat atenţia asupra cazului şi nu s-ar fi apucat să manipuleze lucrurile. Tolomacul.

Şi Argan perora în continuare, referindu-se la riscurile de a aplica nişte teorii contrafăcute unor dovezi neadecvate, ducând astfel la irosirea eforturilor depuse de poliţie. Disciplina, spunea el. Controlul riguros, bine coordonat, pentru a focaliza acţiunea acolo unde sunt urgenţe. Vremuri de austeritate economică. Nu e loc în lumea modernă pentru intuiţie, pentru o abordare bazată pe ipoteze de lucru improbabile. Se cere să nu risipim resursele poliţiei — nu ale contribuabililor, de fapt? O justă valorificare a banilor. Eficienţa costurilor. Productivitate. Autoritate. Valori motivaţionale. Responsabilitate.

Nu omisese niciunul dintre termenii jargonului la modă, apăsând pe absolut toate punctele nevralgice ale conceptelor de management eficient. Argan a încheiat prin a recita toate clişeele la modă; funcţionarii publici adunaţi acolo se umflau în pene radioşi, auzindu-l cum debita toate devizele specifice activităţii lor. Oricum, unii ca ei nu ar fi avut cum să îmbrăţişeze cauza lui Bottando, probabil. Dar până şi poliţiştii din sală păreau cumva stânjeniţi. Iar ei erau cei pe care generalul trebuia să-i recâştige de partea lui.

Flavia, care detesta profund tot ce spunea individul, în special aluziile răutăcioase la fetele prostuţe din departament, se uita fioroasă şi ameninţătoare din

poziţia ei de subalternă plasată în capătul mesei, folosindu-şi toată puterea de voinţă pentru a se abţine să nu se ducă la el şi să nu-l pocnească zdravăn.

— Domnule general? spuse ministrul cu un zâmbet jenat. Aţi fost nevoit, din păcate, să ascultaţi un rechizitoriu destul de critic la adresa departamentului dumneavoastră. Sunt sigur că doriţi să răspundeţi.

— Da, aşa presupun, spuse Bottando, aplecându-se în faţă, pregătindu-şi ochelarii de citit şi punându-şi-i pe vârful nasului, ca să poată privi la cei din jurul mesei cu un aer mai profesoral. Mă întristează faptul că *dottore* Argan, după ce a stat atât timp în departament, şi-a format, se pare, o opinie atât de proastă despre felul în care lucrăm noi. Eu am încercat să-i spun că departamentul a fost înfiinţat pentru a apăra patrimoniul naţional şi a recupera operele de artă furate, atunci când este posibil. În câteva ocazii, când a apărut un conflict între prinderea criminalului şi recuperarea unor lucruri importante, noi am fost instruiţi să ţintim întotdeauna cel de-al doilea obiectiv amintit. Atenţia pe care o acordăm în anchetele noastre este direct legată de aceste principii; în cazul jafului de la şantierul arheologic etrusc, s-a comis o agresiune şi cazul a fost preluat de carabinieri: ne-am oferit să îi ajutăm, dar ni s-a spus că nu este necesar.

— Astea sunt nişte dispute birocratice meschine, privind delimitarea competenţelor, şi n-ar trebui să ne mai preocupe acum, mormăi morocănos Argan.

— Sigur că da, continuă Bottando, noi stăm cu urechile ciulite, oricum, folosind reţelele de informare pe care ni le-am făurit de-a lungul anilor. Elementul *uman* de detecţie care, îndrăznesc să spun, nu va putea fi înlocuit niciodată de niciun computer.

— Hm, şi ce-a produs acest element uman?! pufni Argan, dispreţuitor.

Bottando oftă, auzindu-i remarca. Pe urmă, nefiind capabil să dea un răspuns pe măsură, se aplecă şi luă în

mână o cutie de pe masă. Tacticos, piesă cu piesă, scoase afară obiectele dinăuntru, făcându-le să circule din mână în mână.

— Treizeci şi nouă de figurine etrusce, spuse el, urmărind cu atenţie mişcarea statuetelor de la o persoană la alta. Descoperite de dimineaţă sub patul unei bătrâne din Viterbo.

Urmă o pauză, după această mică lovitură de teatru. Într-un târziu, Argan îşi recăpătă cumpătul:

— Sper să le fie returnate rapid proprietarilor de drept, zise el. Este bine cunoscută tendinţa unora de a-şi decora biroul cu bunuri furate.

Bottando îi zâmbi radios.

— Vor fi returnate imediat ce vor fi îndeplinite toate formalităţile necesare. Însă aş vrea să se consemneze deja că eu, personal, sunt deranjat de pierderea de timp pe care a cauzat-o acest caz mărunt. Adică, vreau să spun că, în situaţia în care cumnatul distinsului *dottore* Argan i-ar fi plătit pe tâlharii care au furat antichităţile de pe situl arheologic *pentru el*, tâlharii nu s-ar fi simţit îndreptăţiţi din punct de vedere moral să vină să-i spargă galeria de artă, pentru a le lua înapoi. Onoare de hoţ.

Bottando aruncă o privire prin sală. Am dat lovitura, îşi zise el, observând cu cât dezaprobare se uitau toţi la Argan. Şi lui Argan îi pierise zâmbetul de pe faţă.

— Ţi-am zis eu, şopti el către Flavia. Nu ataca niciodată un leu bătrân până nu eşti sigur că e şterb complet. Şi acum, continuă el cu voce tare, adresându-se asistenţei, ajungem la chestiunea mult mai importantă a dosarului numit Giotto.

Flavia îl trăgea discret de mânecă, murmurând să iasă afară cu ea câteva clipe, fiindcă voia să-i spună ceva. Nu acum, Flavia, se gândi el. Mă simt prea bine.

— Aşa cum remarca dottore Argan, spunea acum Bottando, cazul a fost mult timp doar un şir de vagi supoziţii de-ale mele. Eu — departamentul meu — am

urmat procedura de rutină. Crimele nerezolvate sunt revizuite periodic, pentru a vedea dacă nu se potrivesc cu diverse noi dovezi, aparent necorelate cu datele din dosarele vechi. În acest proces, ţin să spun, intervine *experienţa profesională*, care conferă discernământul necesar. Capacitatea de a depista o posibilitate şi de a o desface în elementele ei componente. Talentul de a vedea *forma* unei crime. Permiteţi-mi să subliniez că, deşi *dottore* Argan a avut acces nelimitat la conţinutul dosarului original, pe care înţeleg că l-a studiat cu multă atenţie, nu a fost în măsură să vadă vreo posibilitate demnă de a fi exploatată. Experienţa mea, continuă el pe un ton superior, şi dexteritatea practică a domnişoarei di Stefano, aici de faţă, au putut sesiza astfel de posibilităţi.

Dintr-un motiv necunoscut, *signorina* di Stefano părea mai mult disperată decât mândră de acest tribut. Flavia şi-ar fi dorit enorm ca Bottando să tacă din gură. Generalul câştigase lupta. Chiar avea nevoie de o victorie totală?

Aşa se părea.

— Lucrurile la care dottore Argan s-a strâmbat cu dispreţ noi le-am cercetat. Ceea ce el a respins imediat drept un păienjeniş de absurdităţi noi am analizat şi, destrămând trama aparenţelor, am încercat să dăm de capătul firului. Şi ceea ce *dottore* Argan ar fi aruncat la coşul de gunoi noi am valorificat, ajungând la o concluzie care, nu mă sfiesc s-o spun, sunt fericit să o consider drept cea mai mare reuşită din cariera mea. Dacă se pune problema de a analiza felul meu de a conduce departamentul, sunt împăcat la gândul ca reperul judecăţii să fie chiar dosarul în cauză.

Această declaraţie îndrăzneaţă a produs un efect interesant; în fond, unde s-a mai pomenit în lumea birocraţiei ca o persoană să facă nişte declaraţii atât de incredibile, dar totodată atât de intransigente.

Flavia, încă nervoasă, sucea şi răsucea pixul între degete, uitându-se spre cei din capul mesei.

— Cât despre individul pe care eu l-am poreclit Giotto şi despre a cărui existenţă *dottore* Argan este sceptic, acum sunt în măsură să adaug informaţii substanţiale teoriei mele iniţiale. Numele acestui om era Geoffrey Arnold Forster, şi noi putem dovedi asta. Identitatea lui a fost descoperită fiindcă noi am plecat urechea la vorbele unor ticăloşi şi la spusele unor bătrâne senile, şi fiindcă noi avem dexteritatea şi experienţa necesare pentru a ne da seama când martorii noştri spun adevărul şi când mint.

Dovezi? Bottando continuă să vorbească, pe fondul întrebărilor care izbucniseră în sală. Sigur că da. Chiar dacă dezaprobai folosirea mărturiei lui Sandano, exista depoziţia făcută de *signora* Fancelli; Flavia uitase să-i spună de împrejurările în care o obţinuse. Declaraţia lui Arthur Winterton care, spunea Bottando, era renumit pe piaţa internaţională a comerţului cu opere de artă drept un comerciant de o integritate morală ireproşabilă. Mărturia lui Mary Verney, potrivit căreia Forster susţinuse că vindea tablouri chipurile din colecţia de artă de la Weller House. Confirmarea venită de la Jonathan Argyll, care susţinea că acest lucru nu era adevărat. Posibilitatea ca Forster să o fi ucis pe Veronica Beaumont, atunci când ea a descoperit că individul se folosea de numele familiei pentru a comercializa picturi cu provenienţă dubioasă şi l-a luat la întrebări. Faptul că soţia lui i-a ars documentele, pentru a distruge orice dovadă privind afacerile lui. În fine, posibilitatea ca Forster să fi fost ucis din ordinul vreunui client nemulţumit — deşi era improbabil ca acest lucru să poată fi demonstrat, deoarece dosarul se afla în mâinile poliţiei britanice, care nu dispune de un departament cu vechimea şi experienţa cerute de anchetarea furturilor unor obiecte de artă.

Bottando făcu o pauză, de dragul efectului teatral, şi fiindcă voia să studieze cum reacţionau cei din sală. Se foiau toţi pe scaune, luaţi prin surprindere de autoapărarea lui puternică. Argan însă părea din nou un pic mai relaxat, ştiind că deocamdată generalul nu scosese la iveală *dovada* pe care pretindea că o avea. Se pregătea să contraatace. Bottando aşteptă până când adversarul lui era gata să se lingă pe buze anticipând succesul, după care, zâmbindu-i dulce, scoase o foaie de hârtie.

— Şi, mai presus de toate, există acest document, continuă el, punând hârtia pe masă şi uitându-se spre ea, reverenţios.

O lăsă acolo o fracţiune de secundă, într-o linişte desăvârşită ce denota că toţi cei prezenţi, fie ei cât de neperspicace, ştiau că urma punctul culminant.

— Acest document a fost găsit în dosarele lui, tot de către unul dintre oamenii mei. Dar ce scrie aici? întrebă el, retoric, uitându-se prin sală, ca şi cum s-ar fi aşteptat să vadă mâini ridicate ca la şcoală.

Scuturăă din cap, ca şi cum răspunsul ar fi fost o bagatelă.

— O listă a clienţilor lui Forster, spuse el, cu dezinvoltură. Tablourile pe care le-au cumpărat aceştia. Şi locurile din care au fost furate. Atâta tot. Nu e completă, probabil, însă în opinia mea constituie una dintre cele mai extraordinare descoperiri din istoria furturilor de obiecte de artă. Nouăsprezece picturi, douăsprezece furate din Italia şi pictate de Uccello, Martini, Pollaiuolo, Masaccio, Bellini şi mulţi alţii. Toate pe lista delictelor săvârşite de mâna lui Giotto, în a cărui existenţă dottore Argan a refuzat să creadă. Laolaltă, formând o colecţie majoră pe care orice muzeu s-ar mândri să o deţină. Ştim unde se află tablourile şi, probabil, pe multe dintre ele le vom putea recupera. Identificarea lor reprezintă un triumf pentru departamentul meu întreg.

Poate, spre sfârşit, tonul lui devenise un pic cam necruţător, însă Bottando era decis să spulbere orice urmă de îndoială. A făcut să circule din mână în mână lista pentru care Flavia se tocmise cu Winterton în seara precedentă, astfel încât toţi să poată admira realizarea lui. Şi, în timp ce toţi cei aflaţi în sală examinau lista picturilor furate, Bottando a continuat să-şi expună diversele opinii pe tema competenţei şi a experienţei profesionale, precum şi a pericolului de a crede că viaţa reală ar putea fi redusă la o diagramă de responsabilităţi administrative; nu a omis să vorbească nici despre necesitatea unei continuităţi pe termen lung în desfăşurarea activităţii departamentului, evidenţiind riscurile unor schimbări permanente menite să ţină pasul cu ultimele capricii şi mode. A explicat, apoi, cât de laborioasă şi meticuloasă este munca unui criminalist, orice economie de resurse nefiind decât un implicit rabat de la calitate; şi a atras atenţia asupra datoriei de a avea un comportament raţional şi obiectiv, fără să cazi în capcana de a favoriza nişte infractori, doar fiindcă eşti rudă cu ei.

Şi, mai presus de toate, Bottando a insistat asupra obligaţiei de a da dovadă de un devotament absolut, de integritate morală şi de onestitate. Rostind aceste ultime cuvinte, privirea lui s-a îndreptat, deloc întâmplător, înspre Argan.

Discursul generalului, rostit pe un ton blând, calm, plin de regret, a fost ca o muzică a sferelor pentru urechile poliţiştilor prezenţi la şedinţă, care acum se uitau la el cu un fel de veneraţie. Atmosfera întrunirii se schimbase aproape cu o sută optzeci de grade. Acum, cei care veniseră acolo ca aliaţi convinşi ai lui Argan nu mai aveau tăria să se uite cu fruntea sus la el. Deocamdată, cel puţin, apetitul lor pentru reforme radicale scăzuse considerabil, ideea de a-şi risca pielea pentru un om care avusese nesăbuinţa de a le periclita funcţia părându-li-se absurdă.

Bottando a primit un vot de încredere unanim. În mod ciudat, doar Flavia părea încă tristă. Probabil, din cauza încordării şi a oboselii, se gândea generalul. Va avea nevoie de câteva zile ca să-şi revină şi să-şi dea seama, odată cu toţi ceilalţi, cât de extraordinare erau rezultatele investigaţiilor ei.

Până şi Argan l-a felicitat pentru soluţionarea excepţională a dosarului. Lui Bottando i se făcuse cumva milă de el.

În fine, vorba vine.

17

Triumful lui Bottando a devenit coşmarul lui Jonathan Argyll. Când se despărţise de Flavia, la gara din Norwich, era un om pe deplin mulţumit. În opinia lui, fusese în măsură să dea nişte sfaturi bune, fie ele şi neortodoxe, rezultatul cumpănirii unor ipoteze de lucru menite să asigure un deznodământ avantajos pentru toţi. Raţionase rapid, intransigent şi operativ, aşa cum se cere în asemenea situaţii. Se simţea un pic stingher în pielea acestui nou personaj îndrăzneţ şi ferm, însă avea convingerea că se va obişnui cu timpul. Nu mai rămânea decât să transfere noua lui personalitate în profesia de negustor de opere de artă, şi totul avea să fie minunat. În curând, va trebui să discute cu Mary Verney despre Leonardo. Buna dispoziţie a durat tot drumul înapoi la Weller House, însoţindu-l până la culcare şi asigurându-i o noapte cu somn liniştit.

A doua zi, însă, optimismul din ajun avea să se risipească repede; de fapt, pentru Jonathan totul a luat brusc o altă întorsătură când, în timp ce îşi savura oul la micul dejun, Mary Verney a băgat capul pe uşă şi l-a chemat la telefon.

— Te caută inspectorul Manstead, zise ea. Vrea să te salute.

Manstead, politicos şi amabil, sunase doar ca să-i mulţumească lui Argyll pentru ajutorul dat şi ca să îi spună, totodată, cât de mult îl impresionase excepţionalul spirit deductiv de care dăduse dovadă Flavia pe parcursul anchetei.

— Niciodată n-am putut crede că Forster era un hoţ, să ştii, mărturisi el. Asta ca să vezi cât de uşor te poţi înşela în viaţă. Mă îndoiesc că vom putea să ne dumirim vreodată în privinţa cauzei morţii lui, spuse el. Însă lista aceea de picturi pe care ai găsit-o a fost ca o bombă. Păcat că n-ai remarcat-o de prima oară când te-ai uitat

printre hârtiile lui. Bine măcar că ai avut intuiţia de a mai căuta o dată.

— Ah, da, spuse Argyll. Mi-am uitat pixul acolo. În biroul lui. Şi m-am dus să-l caut.

— Extraordinar, ce noroc am avut că lista asta nu a fost arsă împreună cu restul hârtiilor. Afurisita aia de nevastă a lui. Dacă nu m-ar fi implorat Flavia, Jessica Forster ar fi fost acum pusă la zid, pentru cât ne-a sabotat toată investigaţia.

— Clemenţa este un gest nobil, spuse Argyll. Femeia a suferit îndeajuns, trăind atâţia ani lângă un om ca Forster.

— Adevărat. Şi înţeleg că a rămas acum fără niciun sfanţ. Dumnezeu ştie unde s-or fi dus toţi banii lui Forster. Probabil că a câştigat ceva bănet, din toate lucrurile pe care le-a şterpelit.

— Cineva zicea că avea patima jocurilor de noroc, sugeră Argyll.

— Zău?! spuse Manstead, surprins. N-am auzit până acum. Presupun că e un zvon din breasla dealerilor de artă, nu?

— Cam aşa ceva.

— Nu contează, de fapt. Dacă reuşim să recuperăm tabloul de Pollaiuolo, ne vom declara mulţumiţi. Adică, înţelegi, da, noi ştiam unde e tabloul, însă acum, deţinând aceste indicii suplimentare despre faptul că a fost achiziţionat cu bună ştiinţă ca fiind o pictură furată, ne va fi mai uşor să îl luăm înapoi.

— Dar Pollaiuolo figura pe listă? spuse Argyll, simţind subit un nod în stomac, în momentul în care un fel de negură începea să i se risipească de pe creier.

— Sigur că da. De ce?

— Nimic. Doar că n-am observat. Din cauza emoţiei, presupun. Spune-mi, figura şi Uccello acolo?

— Sigur că da. Era primul. Chiar nu te-ai uitat deloc pe listă? Probabil că erai într-o stare de surescitare şi nu mai vedeai nimic.

— Exact. O stare de surescitare.

Sub asaltul acestor mici detalii neaşteptate, starea de voie bună începea să se risipească rapid, astfel încât, atunci când a ajuns înapoi în faţa oului deja aproape sleit, Jonathan era într-o dispoziţie sufletească sumbră. Unde o luase totul razna? Era foarte posibil ca el, Jonathan, să fi făcut o greşeală, însă nu putea crede că Flavia nu ar fi sesizat imediat. În fond, asta era meseria ei. Dar, desigur, Flavia se bizuia poate prea mult pe informaţiile culese de el, ceea ce ea nu făcea îndeobşte. Dacă el nu s-ar fi amestecat, ea ar fi făcut singură toate conexiunile. Dar, din moment ce Argyll nu-i relatase amănunţit despre cum săpase el prin arhivele din Weller House, şi nici despre peregrinările lui printre mormintele din cimitir, cum să poată ea să pună cap la cap nişte date disparate.

În fine, poate doar îşi făcea probleme prea multe, fiind prea susceptibil, îşi zise el, holbându-se posomorât la felia de pâine prăjită. Şi, totuşi, probabil că nu, adăugă el peste câteva clipe, când deschise şi citi o scrisoare pe care poştaşul o adusese, în timp ce vorbea la telefon. Misiva îi dădu lovitura de graţie.

Era de la Lucy Garton, care îi raporta că Alex, cel care se ocupa de Italia, îşi permisese în fine să iasă la un lung dejun în oraş, după o perioadă de zel la serviciu, cum nu mai vădise niciodată, iar ea profitase de ocazie pentru a scotoci prin dosarele lui. Din tonul scrisorii reieşea nemulţumirea expeditoarei. Iritarea ei, de fapt, când îi reproşa că, în ciuda fermei convingeri afişate de Argyll, Geoffrey Forster nu vânduse nicio pictură italienească prin casa de licitaţii unde lucra ea.

Argyll, mai mult sau mai puţin, ştia acest lucru deja, desigur, aşa că informaţiile din scrisoare nu au fost un şoc pentru el. Ceea ce l-a surprins un pic a fost enunţul plin de indignare prin care Lucy Garton îi spunea că Forster vânduse, de fapt, în ultimii doi ani, patru tablouri şi că toate erau englezeşti. Mai precis, unul

dintre ele provenea din colecţia de artă de la Weller House şi fusese evaluat chiar de Lucy. Aceasta era dispusă să jure pe reputaţia ei de expert în opere de artă că pictura era, într-adevăr, ceea ce Forster spusese că ar fi, iar pentru a dovedi acest lucru îi trimitea lui Argyll catalogul licitaţiei în acelaşi plic cu scrisoarea. De fapt, încheia ea, ce era toată povestea asta? Cum să poată obţine ea mult-meritata promovare în firmă, dacă Argyll nu-i livra materia primă necesară? Îşi dădea el seama cât de mult risca acum să-l coste acea invitaţie la masă?

Argyll se uită la menţiunea bifată în catalog şi îşi blestemă ziua în care îi venise ideea să se ducă la afurisita de Lucy. Pe pagina catalogului, Lucy încercuise articolul cu numărul patruzeci şi şapte. Un portret, şcoala lui Kneller, înfăţişând-o pe Margaret Dunstan-Beaumont, vândut cu o mie două sute cincizeci de lire sterline, provenind de la Weller House. O chitanţă fotocopiată a tranzacţiei de vânzare era semnată de Veronica Beaumont.

Argyll scutură din cap, nevenindu-i să-şi creadă ochilor. Cum de îi scăpase aşa ceva? Îl derutase povestea cu desenul acela păcătos, asta era explicaţia, se gândea el. Şi nu era decât o chestiune de simplă aritmetică, de fapt. Margaret Dunstan-Beaumont murise în 1680, la vârsta de şaizeci de ani. Kneller începuse să lucreze în Anglia pe la mijlocul anilor 1670. Prin urmare, un portret al lui Margaret Dunstan-Beaumont, pictat de Kneller, ar fi trebuit să arate o femeie de cel puţin cincizeci şi cinci de ani.

Din ce în ce mai speriat de deducţiile sinistre care îi bulversau mintea, Argyll porni spre sufragerie şi se uită la portretul despre care se spunea că ar fi fost al lui Margaret Dunstan-Beaumont, cu mult mai multă atenţie decât înainte. Pânza era murdară şi mohorâtă. Totuşi, oricât ar fi încercat să se autosugestioneze, îi era imposibil să se convingă singur că portretul din faţa lui

ar fi înfăţişat cumva o femeie la vreo cincizeci şi ceva de ani. Subiectul tabloului nu avusese decât cel mult douăzeci şi cinci de ani. Aşa că decise să se uite mai de aproape, umezindu-şi chiar degetul şi frecând uşor pânza într-un colţ.

Oh, ce tâmpit poţi fi, se boscorodi el înciudat, văzând cum murdăria dispăruse aproape imediat. Da, este o tânără. Nici nu-i nevoie măcar să cureţi tot tabloul ca să te edifici. Ba chiar ştii ce este. L-ai văzut pe perete, în biroul lui Bottando, acum vreo doi ani. Niciodată în viaţa mea, îşi zise el cu amărăciune, nu voi mai considera că memoria vizuală poate fi un atu.

Ştia că trebuia să o sune pe Flavia imediat, dar mai ştia de asemenea că, dacă şi de data asta se înşelase, această veşnică oscilaţie a punctelor de vedere risca să-i pericliteze situaţia lui Bottando, făcându-l să pară un caraghios. Dar încrederea în propriile-i forţe i se risipea vertiginos. Pe de altă parte, dacă de data asta avea dreptate, tot acel subterfugiu recomandat de el nu şi-ar mai avea rostul. Ce să facă acum, ce să facă?!? Dintr-odată, se simţi din nou ca înainte: egoul dinamic şi îndrăzneţ de adineaori se evaporase complet. Foarte bine, ce naiba, având în vedere câte belele provocase efemera existenţă a celuilalt Jonathan.

Pentru a amâna decizia cât mai mult timp cu putinţă, se duse în dormitor şi contemplă încă o dată desenul care îl fascina, în care nu mai vedea un copil orfan şi neglijat, ci un prinţ deghizat deocamdată în cerşetor. Acum, când ştia cine era artistul, îl decepţiona faptul că nu avusese perspicacitatea de a recunoaşte stilul de prima oară când văzuse crochiul. Siguranţa mâinii care trasase acele contururi ferme cu creionul, rafinamentul discretului joc de umbre şi lumini sugerat de câte o linie conturată cu măiestrie, perfecţiunea întregului. Dar nu mai avea aceleaşi sentimente: atunci, se îndrăgostise de frumuseţea eboşei; acum, ştiind că era de Leonardo,

ceea ce se putea demonstra în mod incontestabil, nu mai simţea decât un fel de veneraţie profundă.

Decise să-şi mai acorde încă o jumătate de oră. Pe urmă, va lua o decizie.

Peste trei sferturi de ceas, a conchis, cu părere de rău, că nu avea de ales. Era imperios necesar ca Flavia să afle întregul adevăr. Nu-l lăsa conştiinţa să facă altfel. Va fi fost dificil, dar nu dezastruos, dacă Flavia reuşea să discute cu Bottando până ca acesta să intre în şedinţa aceea decisivă.

— Jonathan, e îngrozitor, bolborosi ea la telefon, până ca el să fi apucat să o salute complet.

— Cum, a vorbit deja? Dar nu era programat pentru ora patru?

— Au devansat ora şedinţei.

— Oh, Dumnezeule! Şi le-a povestit toată chestia? Cu Forster alias Giotto? Nu a avut niciun fel de reţineri? Mustrări de conştiinţă?

— De ce să fi avut *reţineri*?

Urmă o lungă pauză, cât Argyll încercă să digere informaţia.

— Cum adică? Tu nu i-ai spus? întrebă el, cutremurându-se de stupoare. S-a apucat să debiteze povestea despre Forster fără să ştie că nu era decât o fabulaţie?

— N-am apucat, se scuză ea. Cum îţi spuneam, au mutat şedinţa mai devreme. Şi ştiam că, oricum, s-ar fi opus ideii. Marea porcărie este că nici nu mai era necesar. Bottando îl aranjase deja pe Argan, demonstrând că un cumnat al lui comercializează obiecte de artă furate şi patronează jefuirea unor situri arheologice. Nu mai avea nevoie de ce-am născocit noi despre Forster. Aşa că mai bine nu te ascultam şi lăsam lucrurile aşa cum erau.

— Mda, se apără Argyll. Nu te-a obligat nimeni.

— Ştiu. Îmi pare rău. Oricum, presupun că nu e nimic grav nici aşa.

— Veţi recupera nişte tablouri. Mă gândeam că asta contează cel mai mult.

— Teoretic. În fine, presupun că merge şi aşa. Veronica e moartă, iar pe Winterton oricum nu l-am putea înhăţa, aşa că de fapt nu scoatem pe nimeni basma curată.

Urmă o nouă lungă tăcere; Argyll simţea că se învârtea camera cu el.

— Oh, bine. Perfect, atunci. Dar ce facem dacă adevărul… ăăă… va ieşi vreodată la iveală?

— Nu văd de ce te gândeşti la o asemenea ipoteză. Eu sunt cea care mă voi ocupa de întocmirea rapoartelor, iar proprietarii actuali nu au de ce să trâmbiţeze în lumea largă ce s-a întâmplat. Ceea ce nu vor face nici Mary şi nici Winterton, dacă au cât de cât un pic de minte.

— Cum rămâne cu celelalte tablouri?

— Care celelalte tablouri?

— Cele pe care le avea Bottando pe lista lui, dar despre care Winterton nu a recunoscut nimic? Velázquez, bunăoară.

— Pfuu! Presupun că s-a înşelat. Eu nu cred ca ea să fi făcut şi asta. Adică, Bottando nu e infailibil. Au fost doar presupuneri, în cea mai mare pane a timpului.

— Ah, bun, în regulă atunci.

— Tu când vii înapoi?

— Plec la Londra peste câteva ore. Mai am de rezolvat doar câteva detalii.

— Hai, te-aştept acasă cât mai repede. Bottando vrea să ne facă cinste în oraş.

Când a terminat să deretice în camera unde dormise şi să-şi facă bagajul, pregătindu-se de drum, Jonathan ajunsese la concluzia că singura persoană care ar putea să-i ofere nişte sfaturi utile era Mary Verney. Doar ea era în măsură să-i spună cum să procedeze în continuare.

A găsit-o în salonaş, unica încăpere confortabilă din şandramaua aceea afurisită, cum spunea ea; stătea ghemuită într-un imens fotoliu victorian, citind o carte.

— Jonathan, dragul meu, ridică ea privirea, zâmbind, şi îşi scoase ochelarii de pe nas. Te pregăteşti să mă părăseşti?

— Aşa se pare, da.

— Dar ce-ai păţit, dragă? Pari teribil de neliniştit.

— Am o problemă. Mă întrebam dacă…

— Dacă poţi să vorbeşti cu mine? Sunt măgulită. Sigur că da. Te-ascult. Ce este, spune-mi? Nu-ţi garantez că îţi voi fi de prea mare ajutor, însă. Sunt încă destul de surescitată după ziua de ieri. Prea multe emoţii.

Dulce cum era ea întotdeauna, însă de data asta Argyll nu a reacţionat la fel de afectuos. Era prea preocupat.

— Există nişte mici anomalii, înţelegi, spuse el. Găuri în pânza aparent intactă a dovezilor.

— Vai de mine. Mă laşi să aflu şi eu aceste mistere? Haide, spune-mi despre ce este vorba.

Fără să vrea, Argyll a zâmbit până la urmă. Nu se putea să nu te îmbunezi în prezenţa unei femei atât de amabile ca Mary Verney.

— Of, bine. Poate că tu eşti exact persoana potrivită căreia să-i spun toate astea. Sau, mai bine zis, *singura* persoană căreia să-i pot împărtăşi aşa ceva.

— Sunt fascinată, zise ea. Dar mi s-a făcut şi sete. Nu ştiu care e tema discuţiei, însă am convingerea că totul va suna mai bine cu un pahar de gin în mână. Sper că problemele tale nu sunt atât de grave, încât să fi făcut din tine un abstinent.

Argyll acceptă sugestia ei. Mary turnă în pahare, două porţii substanţiale, cum obişnuia ea, după care se duse la bucătărie să aducă nişte gheaţă şi lămâie.

— Bun, spuse ea, instalându-se la loc pe fotoliu şi uitându-se atentă spre Argyll. Care erau acele anomalii şi de ce te încrunţi atât de urât din cauza lor?!

Argyll sorbi din paharul cu gin şi spuse:

— Fiindcă ştiu că respectivele anomalii arată că nu ai fost pe deplin sinceră cu mine, spuse el, mai jenat decât ar fi fost cazul în acele momente.

Urmă o lungă tăcere, în care Mary îl studie cu un aer consternat şi îngrijorat deopotrivă.

— Dar ştiai asta, spuse ea după un timp.

— Adică, nouă ni s-a făcut milă de situaţia în care erai şi am născocit o modalitate de a tapeta lucrurile, astfel încât să nu ai de suferit din cauza rudelor tale, continuă el, urmărindu-şi ideea.

— Ceea ce am apreciat în mod deosebit, ripostă ea. Mai ales că era şi în avantajul Flaviei, nu numai al meu.

— Aşa am crezut şi eu. Dar pe urmă am constatat că minţi din nou.

— Din păcate, nu mai înţeleg nimic, crede-mă.

Argyll scutură din cap, aproape furios.

— Ba nu, înţelegi foarte bine. Ai înţeles în permanenţă cum stau lucrurile. Iar faptul că totul a fost din vina mea agravează şi mai mult situaţia.

— Adică?

— Mi-ai fost simpatică, te-am îndrăgit. Şi am lăsat deoparte orice precauţie. Iar Flavia era presată de timp şi, în ciuda intuiţiei şi a raţiunii, s-a lăsat influenţată de mine. Prin urmare, este doar din vina mea.

Se uită pieziş la el şi îi sugeră să treacă la subiect.

— Dacă este adevărat ceea ce ne-ai povestit tu, înseamnă ca Veronica să fi furat toate tablourile de pe lista pe care ne-a dat-o Winterton. Altminteri, de unde să fi ştiut el locul în care se află acum toate acele opere de artă?

— Aşa e. O măslină?

— Nu, mulţumesc. Bun. Acum, dacă pe listă ar figura tablouri pe care nu le-a furat ea, fiindcă nu ar fi avut cum să facă acest lucru, atunci explicaţia ta de ieri devine neadecvată.

— Scumpete, tot nu înţeleg ce vrei să spui, crede-mă, dar continuă oricum. Sunt sigură că până la urmă vei reuşi să mă lămureşti.

— Două tablouri pe care Veronica nu ar fi avut cum să le fure figurează pe listă.

— Extraordinar.

— Pictura de Uccello, în primul rând. Despre care se presupune că ea ar fi furat-o, când era la pension. Numai că ea nu a studiat niciodată la acel pension. Nu a cunoscut-o niciodată pe della Quercia şi nu a participat niciodată la recepţiile ei mondene. Fiindcă nu ar fi avut cum.

— Ce te face să crezi asta?

Faptul că era deja măritată pe atunci. Soţul ei a murit când ei aniversau cinci ani de căsnicie. Scrie pe mormântul lui: anul 1966. Prin urmare, erau căsătoriţi din anul 1961. Nu avea de ce să mai urmeze cursurile unei şcoli de maniere elegante pentru a se mărita, din moment ce ea avea deja un soţ. Adică, e absurd. Şi nişte snoabe sclifosite, cum era della Quercia, nu ţi se adresează cu „domnişoara Beaumont” pe când tu eşti „doamna Finsey-Groat”, şi nici nu povestesc cum ulterior ai fi făcut o partidă excelentă când te-ai măritat. Şi, ţinând seama de cum vorbeşte lumea despre verişoara Veronica, babeta nu ar fi avut cum să povestească acum cât de drăguţă ar fi fost aceasta ca domnişoară. Nu Veronica a fost trimisă acolo ca să-şi găsească un soţ, ci tu ai fost cea care a studiat la acel pension.

— Hm.

— Pe urmă, mai este tabloul de Pollaiuolo.

— Parcă ştiam că inspectorul Manstead, ce om drăguţ, stabilise că Veronica a figurat pe lista de invitaţi.

— Într-adevăr, aşa este. Numai că Veronica nu s-a dus la acea nuntă. Nu ar fi putut, din moment ce era aici, unde inaugura serbările satului. În data de 10 iulie

1976. Într-o sâmbătă, mai precis a doua sâmbătă din lună. Adică ziua tradiţională a festivităţilor locale. De la care Veronica nu lipsea niciodată. Am verificat şi am găsit un reportaj foarte edificator în revista parohială. Cu acel prilej, Veronica a rostit un discurs fermecător şi minunat lângă urnele tombolei. Cum spunea şi George, niciodată Veronica nu a lipsit de la acest eveniment anual din viaţa comunităţii.

— Uluitor.

— Şi, în sfârşit, mai există şi fleacul acela cu furtul portretului Francescăi Arunta pictat de Velázquez. Tablou dispărut după două luni de la atacul cerebral suferit de Veronica. Sincer vorbind, imaginea ei abia mai târându-se pe străzile Londrei, cu un Velázquez legat de cadrul metalic cu ajutorul căruia se deplasează, mi se pare deja o elucubraţie.

— Şi tabloul ăsta e pe listă?

— Nu pe lista obţinută de la Winterton. Flavia nu l-a luat în consideraţie, din cauză că nu existau dovezi în privinţa făptaşului, deşi tabloul era inclus în lista lui Bottando unde avea toate marile lovituri date de Giotto.

— Vasăzică generalul s-a înşelat în estimările lui şi Flavia a apreciat just, sugeră Mary, cu blândeţe. Fiindcă e limpede că Veronica nu ar fi putut să fure tabloul de Velázquez, nu-i aşa?

— Exact ceea ce subliniam şi eu.

— Şi atunci?

— Şi atunci ce caută tabloul în sufrageria ta?

— Ah, zise ea. Bună remarcă. Recunosc, e o întrebare la care mi-e mai greu să răspund. Tu ce concluzii tragi din toată această situaţie?

— Simplu: Forster nu era Giotto. Şi verişoara ta nu era Giotto. Tu, însă, eşti Giotto.

— Şi ce te aştepţi să auzi de la mine acum? exclamă ea, râzând zgomotos.

— Mă aştept să pari vag amuzată şi să mă întrebi cum am putut să ajung la o concluzie atât de nostimă, dar, vai!, atât de eronată.

— Nu, nu voi spune asta. Însă voi sublinia un aspect legat de premisele tale de bază. De ce m-aş hazarda să accept o investigaţie criminalistică în casa mea, când, neamestecându-mă deloc ar fi însemnat ca poliţia să nu-şi îndrepte niciodată atenţia în direcţia mea?! Care ar fi logica unui asemenea comportament?

— Ba nu, mie mi se pare foarte logic să procedezi aşa, deşi implicaţiile sunt cel puţin supărătoare.

— Cum adică?

— Verişoarei tale îi ajung la urechi nişte zvonuri dubioase. Nu ştie ce să facă, aşa că apelează la Forster, care a mai făcut servicii familiei în trecut. Forster cercetează cu atenţie şi, într-un final, vine cu dovezi că banii tăi sunt de o provenienţă suspectă. Determină cu certitudine acest lucru exact după ce ai furat tabloul de Velázquez. Veronica îţi face reproşuri vehemente. Şi moare. Eu nu cred că şi-a pus capăt zilelor, aşa cum nu cred că a omorât-o Forster. Tu ai ucis-o, fiindcă te dăduse în vileag. I-ai strecurat intenţionat doza suplimentară de pastile şi ai lăsat-o singură în casă. Forster a făcut greşeala de a încerca să te şantajeze, în loc să se ducă direct la poliţie. Atunci, iei decizia să îl ucizi şi pe el, la momentul oportun. Însă, înainte de a face asta, trebuie să te asiguri că vei putea pune mâna pe toate dovezile aflate în posesia lui. Aşa că, în loc de inepţia aceea cu Fancelli care ar fi informat poliţia, împotriva voinţei tale, tu, de fapt, i-ai spus să se adreseze poliţiei, pentru a răscoli povestea cu Forster. Treaba a funcţionat de minune. În clipa în care îl sun pe Forster, omul îmi dă întâlnire imediat şi pleacă să aducă dovezile din ascunzătoarea unde le ţinea. Winterton te anunţă că omul a muşcat din momeală, tu te duci la el, îl omori şi iei toate hârtiile.

— Şi mărturisirea lui George Barton? Ai auzit cu urechile tale.

— George Barton nu a pomenit nimic despre faptul că el l-ar fi ucis. Toată conversaţia putea foarte bine să nu se fi referit decât la faptul că el te văzuse ieşind de la Forster în seara aceea. Fiindcă îi eşti simpatică şi fiindcă Forster îi era antipatic, George îţi spunea că el, unul, nu va divulga nimic.

— Şi nu a divulgat nimic.

— Exact. Probabil, niciodată nu va pomeni nimic despre seara cu pricina. În satul acesta, este extraordinar cum toată lumea tace cu obstinaţie. Oricum, Forster a murit, tu ai distrus dovezile incriminatoare şi crezi că eşti curată ca lacrima. Până când îţi dai seama că noi căutăm alte dovezi. Prin urmare, din nou faci un gest extrem: arzi documentele lui Forster, în speranţa că noi vom continua să îl considerăm pe el vinovat, iar de dragul verosimilităţii strecori aluzii ici şi colo despre verişoara ta ţicnită. Te miri cum de reuşea să ţină hardughia asta, cu atât de puţini bani. Povesteşti cum avea crize şi fugea de-acasă. Cât de mult o pasionau operele de artă. Doctorul Johnson relatează că Veronica fura diverse lucruri, dar menţionează totodată că ştie asta fiindcă i-ai spus tu. Şi, în tot acest răstimp, exact sub nasul nostru, aici în casă există motivul: tabloul de Velázquez furat de la Milano acum doi ani; aşteptând, presupun, să fie preluat.

Mary Verney oftă profund şi se uită la el cu tristeţe.

— Îmi pare rău, Jonathan, spuse ea în cele din urmă, după ce analiză cum să abordeze problema, ca apoi să decidă că nu mai avea niciun rost să se ascundă. Cred că te simţi groaznic de minţit şi păcălit.

Asta era marea problemă. Mary Verney, într-adevăr, era o hoaţă şi o ucigaşă, exact cum îi demonstrase el adineauri. Din punct de vedere moral, cel puţin. Dar, în acelaşi timp, era o persoană şarmantă, pe care el continua să o îndrăgească. Fir-ar să fie de treabă!

— Da, e o exprimare cam indulgentă.

— Presupun că nu ai o părere prea bună despre mine.

— Două crime, Dumnezeu ştie câte furturi, felul în care ai dat vina pe Forster şi pe verişoara ta, faptul că ai manipulat-o pe Jessica Forster, că ne-ai minţit cu neruşinare pe toţi — pe mine, Flavia, poliţia. Am întâlnit oameni care sunt mult mai bine adaptaţi vieţii în societate. Vreau să zic, de ce? Eşti un om foarte drăguţ. Ai inteligenţă, prestanţă…

— Şi puteam să fiu o femeie cinstită. Măritată cu un bărbat de care nu-mi păsa, făcând o slujbă care mă plictisea, îmbătrânind cu resemnare, dar înspăimântată că nu voi avea bani suficienţi pentru a trăi decent, locuind într-un mic apartament sordid cine ştie pe unde, asta fiind tot ceea ce puteam spera, după ce familia mea şi-a făcut de cap. Da. Aş fi putut face asta. Dar de ce naiba, în fond?

— Şi, în schimb, ai preferat să furi din bunurile altora.

— Poţi să zici şi aşa, pufni ea, cu dispreţ. Vasăzică sunt o hoaţă. De acord. Dar eu n-am distrus niciodată nimic şi nici n-am luat de la cei care ar fi suferit de pe urma pagubei. Cei mai mulţi habar nu aveau de valoarea tablourilor pe care le-am luat. N-au făcut tărăboi decât mai târziu. Am furat treizeci şi unu de tablouri. Cele nouăsprezece despre care ţi-am spus noi vor reveni curând în mâinile proprietarilor iniţiali. Dintre celelalte, unul câte unul vor reapărea în vizorul opiniei publice. În esenţă, se poate spune că au fost luate cu împrumut, aşa cum sunt toate tablourile, de fapt. Nimeni nu poate avea drept de proprietate asupra unui tablou; nu eşti decât un custode, pe o perioadă mai lungă sau mai scurtă de timp. Toate aceste tablouri există, în fond, iar multe sunt mai bine îngrijite decât erau înainte.

— Bine, dar conceptul de proprietate, dreptul legitim de a deţine un bun…

— Oh, Jonathan, zău, te rog. Nu te mai umfla aşa în pene. Chiar dacă te-am întâlnit doar acum câteva zile, te cunosc bine, crede-mă.

— Zău?!

— Suficient de bine pentru a şti că astfel de afirmaţii pompoase nu înseamnă mare lucru pentru tine. Tabloul de Velázquez, luat de la Calleone. Ştii de unde au venit banii pentru a-l cumpăra? Din exploatarea ţăranilor, secole de-a rândul, din masacrarea băştinaşilor în America de Sud. Pollaiuolo, tabloul luat de la Dunkeld, aflat în proprietatea unui aristocrat englez care a împilat Irlanda vreme de două veacuri. Faptele mele au fost greşite, presupun. Dar măcar eu nu pretind că aş fi un binefăcător al maselor populare.

— Dacă nu ar fi vorba decât despre asta, aş fi tentat oarecum să îţi dau dreptate. Dar nu a fost numai atât, ştii şi tu. Ai ucis doi oameni. Nu te simţi vinovată pentru asta? Măcar un pic.

— Nu pot spune că sunt fericită, asta da, zise ea, cumva indignată. Nu sunt o psihopată, crede-mă. Dar ţi-am spus deja că sentimentul de vinovăţie nu-şi are rostul. Ori o faci, ori nu. Simplu ca bună ziua. În cazul lor, n-am făcut decât să mă apăr. Erau amândoi nişte şantajişti şi nişte căpuşe, care nici măcar nu aveau curajul să admită cu fruntea sus cât erau de lacomi. Amândoi se mulţumeau să profite de pe urma faptelor mele, însă aveau tupeul să mă ia în derâdere, dispreţuitori, şi să mă critice pentru ceea ce făceam. Veronica, întruchiparea devizei *noblesse oblige*. M-a ignorat şi a fost josnic de grosolană cu mine ani întregi. Ea a fost cea care l-a convins pe unchiul Godfrey să nu o ajute pe mama când, săraca de ea, era pe moarte. Veronica nici nu a vrut să ştie de mine, până când nu a aflat că aveam bani. Atunci, a tăbărât peste mine, făcând paradă de afecţiune şi prietenie, fiindcă voia să bag bani în restaurarea conacului Weller House, pe care visa să-l vadă din nou în splendoarea de odinioară.

Veronica nu a câştigat, prin muncă, niciun sfanţ în viaţa ei, dar nici nu i-a păsat vreodată de unde aveam eu bani, atâta vreme cât putea să profite de pe urma lor. Am fost de acord şi, aşa, am ţinut-o pe linia de plutire. De fapt, era o modalitate formidabilă de a economisi nişte bani iliciţi. Am făcut asta, însă, cu condiţia ca în schimb întreaga proprietate să îmi revină mie, astfel încât, într-un final, oricum mi-aş fi recuperat toţi banii. Mama mea îndrăgea acest conac, iar eu la fel. Mama ar fi trebuit să-l moştenească; am avut grijă, fir-ar să fie, ca măcar eu să pot să repar această nedreptate. Oricum, am plătit de două ori valoarea proprietăţii, cu toţi banii pe care i-am băgat aici, până la moartea Veronicăi.

Veronica nu avea de ales, aşa că a acceptat. Dar, imediat ce căpăta o infuzie substanţială de bani peşin, începea să urzească planuri cum să dea domeniul Weller House — care ar fi fost vândut de mult dacă n-aş fi fost eu — nu ştiu cărui văr. Era în stare de orice, numai să nu devin eu proprietara de drept.

— Şi aici apare Forster, nu-i aşa?

— Exact. Măgăriţa de Veronica a început să tragă sforile pentru a găsi un pretext de a rupe învoiala noastră, rămânând totodată cu banii. Aşa că l-a adus pe Forster. Presupun că şi-o fi dat seama cumva că era ceva dubios la mijloc, din moment ce eu aveam atât de mulţi bani, care nu păreau să aibă vreo provenienţă clară, însă nu era capabilă să dibuiască adevărul. A scormonit în trecutul meu, a stat de vorbă cu persoane care mă cunoşteau şi, aşa, a dat peste Forster, care i-a povestit că făcusem o mişculaţie cândva la Florenţa. Veronica i-a spus să se informeze şi să afle detalii. Forster a aflat, tabloul de Pollaiuolo. Şi Veronica m-a chemat de urgenţă aici, la sfârşitul anului trecut, a scos la iveală dovada şi mi-a zis că n-o să mai văd niciun ban din cei care mi se cuveneau. Şi că nici să nu mă mai gândesc că voi moşteni Weller House, care urma să treacă sub administraţia unei societăţi, la care eu nu

mai puteam avea acces. Veronica era pe moarte şi de aceea se grăbea aşa. Am reflectat un pic la aceste aspecte, după care am accelerat niţel evoluţia naturală a lucrurilor. Asta a fost tot. Ce altceva să fi făcut? Nu concepeam nici în ruptul capului ca Veronica să-mi fure banii, înainte de a închide ochii definitiv.

— Şi Forster?

Forster a fost o jigodie, spuse ea, pe un ton gânditor, cuvintele contrastând straniu cu vocea ei moale şi melodioasă. A lăsat-o gravidă pe Fancelli şi a părăsit-o. Nu era el tatăl, chipurile, pretindea el. Fata era o târfă. Putea să fie oricare altul. Membrii familiei Straga au zis că dacă della Quercia voia să mai aibă relaţii cu ei, Fancelli trebuia dată afară. Vremuri primitive, intolerante. Mi-a fost milă de ea. Nici originile mele nu erau cu mult mai respectabile.

Biata fată era într-o situaţie disperată. Am fost îngrozită. Am decis ca măcar eu să o ajut, dacă toată lumea îi dăduse cu piciorul. Familia mea mă trimisese în Italia ca să-mi găsesc un soţ şi să nu mai stau pe capul lor. Nu-mi trebuia mie să merg la un pension ca să-mi găsesc un soţ, ce naiba. Voiam să mă descurc de una singură.

În fine, cum eu nu aveam bani ca să o pot ajuta pe Fancelli, m-am gândit că normal era ca familia Straga să îi ofere sprijinul financiar de care aveam nevoie. Toţi membrii familiei au plecat la biserică, duminică la ora zece punct. Întotdeauna rămânea deschisă o uşă laterală ca să se poată pregăti masa de prânz. M-am strecurat înăuntru, am luat tabloul şi am plecat.

Cât de uşor a fost, spuse ea pe un ton plin de nostalgie. Cred că nici nu s-au prins că tabloul dispăruse decât abia după vreo două zile. Următoarea mişcare a fost să i-l pasez unui vechi prieten al mamei, care să-l vândă. Din nou, foarte uşor.

— Vasăzică nu Forster l-a luat? Toate chestiile alea spuse de Fancelli erau nişte minciuni?

— Forster a dus-o în Elveţia, unde a livrat coletul pe care i-l dădusem eu. Avusesem mare grijă să-l sigilez perfect. El, bineînţeles, pur şi simplu l-a desfăcut. I-am dat nişte bani ca să-i închid gura, şi tot la fel, o mică sumă şi lui Fancelli. Am susţinut-o cu bani, până a născut, exact cum o finanţez şi acum, când e pe moarte. Mi-a fost simpatică. Prin urmare, a fost dispusă să mă ajute.

— Şi Forster nu a încercat să te şantajeze atunci?

— Nu putea. Cine l-ar fi crezut pe el, şi nu pe mine?! Prin urmare, a fost simplu să scap de el. Toată povestea în sine a fost ceva simplu, de fapt. În ceea ce mă priveşte, din episodul Straga învăţasem că a fura nişte tablouri era un fleac, dacă ştii exact ce faci. Şi o altă învăţătură: aveam un alibi natural. De câte ori se descoperea vreun furt comis de mine, poliţia căuta întotdeauna un bărbat. „Făptaşul a intrat probabil prin…”; „hoţul a luat tabloul de pe perete…” Ştiam că niciodată nu le va trece prin minte că infractorul era, de fapt, o femeie, decât dacă făceam vreo greşeală gravă. Regret enorm dezvoltarea mişcării feministe, care a complicat mult lucrurile.

Prin urmare, mi-am văzut de treabă în continuare. Cu ajutorul primelor tablouri, mi-am putut rezolva impasurile financiare, o vreme. M-am întors în Anglia, m-am măritat cu Verney şi m-am retras din activitate. Pe urmă, ticălosul ăla m-a lăsat cu doi copii, pe care trebuia să-i cresc. Am conchis, atunci, că furtul obiectelor de artă, ca ocupaţie permanentă, era o opţiune la fel de bună ca oricare alta. Am studiat istoria artei, până mi s-au terminat banii, am lucrat la o casă de licitaţii şi la vreo două companii de asigurări, ca secretară, treptat-treptat mi-am făcut relaţii şi am ajuns să-l cunosc pe Winterton, în care am văzut imediat un om ambiţios, lipsit de scrupule, dar — în mod paradoxal — o persoană de încredere.

După patru ani de cercetări minuţioase, eram pregătită să acţionez. Deţineam planuri detaliate privind amplasarea unor tablouri în vreo zece obiective, precum şi scheme precise ale sistemelor de securitate, acolo unde existau; de asemenea, ştiam care picturi fuseseră fotografiate. Nu mai rămânea decât să le sustrag, una câte una, pe rând.

— Câţi bani ai scos?

— Câştigam destul de bine deja. Piaţa obiectelor de artă era în creştere, desigur. Între 1971 şi 1975, am încasat aproape şase sute de mii de dolari; între 1975 şi 1980, peste un milion. După aceea, nu am mai lucrat decât pe bază de comandă prealabilă, când clientul era deja identificat şi achita un avans. Un intermediar, care niciodată nu intra în contact direct cu clienţii, fără asistenţi. Întotdeauna tablouri micuţe, oricum rame pe care să le pot căra singură. Şi eram mereu extraordinar de precaută. Dacă nu îmi convenea situaţia, dădeam banii înapoi. Şi întotdeauna insistam ca pictura respectivă să rămână ascunsă pe o perioadă de doi ani, reapărând doar după ce poliţia renunţa la orice investigaţii.

— Fra Angelico?

— Singurul meu eşec şi totodată motivul pentru care purtăm acum această discuţie. Mă infiltrasem în casă, lucrând ca femeie de serviciu — o modalitate foarte practică de a-ţi face intrarea, apropo. Aşa că, desigur, a trebuit să mai rămân acolo după aceea, câteva luni: prea ar fi bătut la ochi dacă dispăream imediat. De aceea a trebuit să îl folosesc pe idiotul ăla de Sandano, pentru a scoate obiectul din ţară. Mare greşeală. Nu l-am contactat direct, bineînţeles, aşa că nu era niciun pericol, însă am pierdut tabloul.

— Şi Velázquez, la Milano?

— Pe ăsta am fost nevoită să îl iau, fiindcă primisem deja banii pentru Fra Angelico. Afacerea a eşuat, aşa că le-am oferit o altă variantă. Au insistat pe Velázquez. Nu

mi-a convenit, fiindcă ştiam că exista o reproducere, ceea ce însemna că putea fi identificat; stilul meu de lucru, în mod normal, excludea tablourile foarte cunoscute. Voiam să mă achit însă de acel contract, ca apoi să mă pot retrage din activitate. Am îmbătrânit prea mult ca să mă mai ocup de aşa ceva. Am insistat însă ca tabloul de Velázquez să rămână scos din circulaţie timp de doi ani înainte de a-l livra. Când am moştenit Weller House, m-am gândit că era locul ideal în care să-l păstrez.

— De ce? Nu ţi se părea riscant?

— Trebuia să îl ţin undeva, iar seifurile bancare sunt cel mai transparent loc cu putinţă: te dai de gol imediat. Ştiu că băncile, teoretic, nu îşi bagă nasul. Însă nu-mi venea să-mi las viitorul la cheremul onestităţii unui bancher. În afară de asta, după ce am ascuns documentaţia, am băgat pânza într-o ramă potrivită şi am mânjit totul bine, arăta destul de convingător. Pe urmă, i-am chemat pe nătărăii ăia de la casa de licitaţie. Au măturat din priviri totul într-o jumătate de ceas — pentru care m-au taxat cu o sumă exorbitantă —, trecând rapid peste tabloul de Velázquez.

Aşadar, în vederea exportului, deţin acum certificate de la Patrimoniul Naţional, de la casa de licitaţie şi de la fisc, în care se spune că este un tablou de Kneller, chipurile, valorând cinci sute de lire, din cauza stării proaste în care se află. Perfect. Asta este marea calitate a experţilor: lumea îi crede pe cuvânt. Însă aveam dreptate să fiu îngrijorată. Exista o reproducere, cu ajutorul căreia tu ai recunoscut tabloul. Chiar dacă ţi-a luat ceva timp până să te dumireşti.

— Ce s-a întâmplat cu Forster, totuşi? întrebă Argyll, ignorând critica la adresa competenţei lui profesionale. El cu ce te avea la mână?

— Episodul din Florenţa, documente referitoare la Pollaiuolo şi nişte chestioare pe care la adunase comparând evidenţele unor case de licitaţii cu

inventarele de aici. Adică, nu ar fi putut dovedi nimic privind moartea Veronicăi, însă existau suficiente elemente prin care să mă lege convingător de două furturi. Şi odată ce începe o investigaţie… Pe scurt, Forster voia să răscumpăr cu bani toate probele pe care le avea împotriva mea.

— Şi, în consecinţă, l-ai ucis?

Mary părea mâhnită de faptul că Jonathan putea să aibă o părere atât de proastă despre ea.

— Nu. Am fost de acord, spuse ea, cu reproş în glas. N-am obiceiul să omor oameni, să ştii. Am acceptat. Şi de fiecare dată când îi spuneam că sunt de acord, el urca preţul. Luasem un milion pe tablou, cu încă un milion la livrare, peste o lună-două. Un preţ de duzină, dar la naiba, ce să fac?! Forster cerea trei milioane pentru hârtiile lui jegoase. A întins coarda prea mult; nu puteam accepta aşa ceva. Mi-am pierdut răbdarea. M-am dus la Fancelli şi l-am trimis pe Winterton la Sandano. Poliţia a muşcat din momeală, apari tu, Forster îşi ia din seif probele incriminatoare.

— Şi tu îl aranjezi pe Forster. Doamne Sfinte!

Cu faţa îngropată între mâini şi ochii strâns închişi, Argyll îşi frecă obrajii cu palmele, rumegând informaţiile şi înţelegând enormitatea greşelii lui.

— Îmi pare nespus de rău, Jonathan, zise ea cu blândeţe. Te simţi jignit, probabil, şi suferi că am profitat aşa de credulitatea ta. Îţi dau dreptate. Te-am îndrăgit mult în ultimele zile; mi-aş fi dorit enorm ca lucrurile să se termine altfel. Dar ce puteam să fac? Doar nu era să intru la puşcărie fiindcă mi-eşti atât de simpatic, nu crezi?!

Argyll încuviinţă din cap, cu un aer trist. Nici nu era în stare să mai judece bine în acel moment.

Mary Verney continua să se uite la el, cu multă căldură şi afecţiune, cel puţin în aparenţă.

— Întrebarea este, *tu* ce vei face?

— Hm?

— Vei fi un model de probitate şi corectitudine? Te vei duce la Flavia şi îi vei povesti ce ai aflat? N-am de gând să sar cu toporul la tine, dacă de asta ţi-era teamă cumva. Există o diferenţă, crede-mă. Între tine şi ei.

— Mă bucur să aud asta, oftă Argyll.

— Ei, bine?

— În alte împrejurări, aş fi fost fericit să îţi cer sfatul. Aveam o părere extraordinară despre discernământul şi puterea ta de judecată.

— Mulţumesc. Îţi pot prezenta opţiunile, dacă vrei. Voi fi părtinitoare, evident, însă tu îţi vei da seama cât de corecte sunt aprecierile mele.

— Te-ascult.

— Demersul cetăţeanului leal şi principial, spuse ea, pe un ton iute. Te duci direct la Manstead. Vă rog, domnule. Doamna Verney este o hoaţă. Cu tabloul de Velázquez şi cu indiciile pe care le prezinţi, poliţia ar avea toate motivele să mă condamne pe mine şi pe Winterton. Mă îndoiesc că m-ar acuza de uciderea lui Forster sau a Veronicăi, totuşi. Nu există absolut nicio dovadă. Zero tăiat; George nu ar spune niciodată nimic.

Oricum, se face dreptate: eu ispăşesc păcatele unei vieţi trăite greşit. Splendid. Dar, pentru satisfacţia de a mă băga pe mine la închisoare timp de câţiva ani şi mulţumirea de a recupera încă un tablou, vor exista costuri de suportat. În principal, în ceea ce o priveşte pe Flavia, care va fi nevoită să găsească nişte explicaţii foarte întemeiate pentru faptul că şi-a indus în eroare şeful, a minţit poliţia britanică şi, în esenţă, a uneltit pentru o pervertire majoră a cursului justiţiei. Toate acestea făcându-le la recomandarea ta, dacă mi-amintesc bine. Flavia, înţeleg, este oricum supărată de ceea ce s-a întâmplat. Să vezi cum o să fie dacă va auzi şi asta.

Argyll se frecă la ochi, gemând surd.

— Din câte mi-ai spus, nici şeful ei nu va ieşi prea bine din chestia asta, ţinând seama de tromboanele cu care

şi-a păcălit superiorii, continuă ea. Spunând că el n-a ştiut ce s-a întâmplat nu-i va impresiona deloc; în plus, îmi imaginez că tipul pe care tocmai l-a umilit la şedinţa aceea abia aşteaptă să-şi poată lua revanşa.

Argyll se uita la ea, împietrit de consternare.

— Continuă.

— Cealaltă opţiune este să urmezi sfatul pe care doreşti atât de mult să îl dai celorlalţi. Uiţi complet ce a fost cu mine, cu Forster, cu Veronica, cu Winterton, cu Velázquez, nu te mai gândeşti la nimic din toată povestea asta. A ieşit un dezastru când ai început să-ţi bagi nasul aici. Acum, ai posibilitatea să agravezi situaţia sau…

— Sau?

— Sau nu. Să nu faci nimic. Să dai uitării totul.

Argyll se prăvăli cu totul în fotoliu, cu ochii pironiţi în tavan, reflectând.

— Uite, spuse ea. Poate că nu mai este cazul, acum. Însă am vrut să-ţi dăruiesc asta, la plecare.

Şi îi dădu o cutie. Argyll o despachetă şi scoase capacul de carton. Înăuntru, înfăşurat în foiţă de hârtie, se afla desenul unei mâini.

— Un Leonardo da Vinci. Exact ceea ce-şi dorise el mereu.

— Presupun că putem considera că mulţumirile au fost deja rostite, în situaţia de faţă, zise Mary, pe un ton sec. Ai spus că îţi place mult acest desen, iar pentru mine nu înseamnă nimic. Un simbol al afecţiunii pe care ţi-o port. Nu-i ceva prea valoros, din păcate, însă am sperat să îţi aducă aminte cât de bine m-am simţit în compania ta în ultimele câteva zile. Ceea ce este absolut adevărat, deşi presupun că nu mă mai crezi. Îmi pare foarte rău că totul a ieşit aşa, însă sper să accepţi oricum acest dar. Cu scuzele mele.

Argyll se uita amărât la ea şi la desen. Oh, ce tâmpenie. Tocmai într-un asemenea moment penibil să i

se dea cadou un Leonardo, fir-ar să fie?! E un coşmar, se gândi el.

Până în dimineaţa asta, ar fi fost dispus să-i spună lui Mary Verney ce reprezenta în realitate desenul acela banal în aparenţă. Ar fi sărbătorit împreună pentru competenţa lui în materie de artă şi pentru norocul care dăduse peste ea, pecetluind astfel prietenia lor trainică. Nici în ruptul capului nu ar fi fost în stare să îl ia şi să tacă, chiar dacă aşa ar proceda un adevărat dealer de artă, un Winterton, bunăoară. Dar acum? Onestitatea părea o atitudine deplasată, ţinând seama de circumstanţe.

Se uită din nou la desen, la rama prăfuită, cu geamul fisurat. Vânzându-l, ar obţine capitalul necesar pentru a deveni un dealer consacrat, cu şanse de a încheia afaceri rentabile. Doamne Sfinte, nici nu ar mai avea nevoie de afaceri rentabile. S-ar putea retrage, cu un venit confortabil. Uite aşa poţi avea succes în profesia aceasta, se gândea el. Prinzi ocazia şi o ţii bine, cu amândouă mâinile, ca să nu-ţi scape. Uită-te la Winterton. Aşa a început şi el.

— Şi dacă aleg să mă duc la poliţie?

— Atunci, îţi păstrezi puritatea morală şi respectul faţă de tine însuţi, însă ar trebui să trăieşti cu ideea că toate costurile acestei indecizii principiale care te caracterizează sunt suportate de altcineva. Mai precis, sunt suportate de logodnica ta. Fă aşa, dacă asta vrei: nimeni nu te poate opri. Dar în acest caz, ţi-aş recomanda să începi să îţi cauţi altă iubită, fiindcă Flaviei i s-ar părea dificil să te poată ierta. Ştiu asta, pentru că şi eu aş simţi la fel. Tu i-ai spus că era de datoria ei să ajusteze adevărul spre binele lui Bottando, iar ea te-a ascultat şi a făcut exact asta. Tu nu eşti dispus să faci acelaşi lucru pentru ea?

Oricum, reluă ea, privindu-l aspru şi insistent, indiferent ce vei face, hotărăşte-te mai repede de data asta: indecizia şi sentimentele nerelevante de vinovăţie

sunt într-adevăr cele mai mari defecte ale tale. Însă, orice vei face, ia desenul.

— Nu-mi trebuie.

Mary Verney luă desenul şi scoase o brichetă, ţinând-o sub el.

— Nici mie. Ori îl iei tu, ori nu-l va avea nimeni niciodată.

— Îl iau. Îi iau, se grăbi el să spună.

— Nu ştiu de ce contează pentru mine, dar aşa este.

Mary Verney ridică din umeri, consternată de ea însăşi parcă, după care puse paharele şi sticla pe tavă, lăsându-l pe Argyll să se holbeze melancolic în şemineu. De zece zile, se părea, toţi oamenii cu care se întâlnise îl îndemnaseră să ia o decizie. Niciodată nu crezuse despre el însuşi că era atât de slab de înger, însă opinia majorităţii părea să fie împotriva lui. Un pic cam greu de suportat ca o ucigaşă să îţi ţină lecţii de morală, însă cu siguranţă nimeni nu ar fi putut spune despre ea că era copleşită de îndoieli şi incertitudini.

Şi, în plus, avea perfectă dreptate într-o anumită privinţă. De data asta, Jonathan Argyll trebuia să se decidă rapid. Se uită la desen. Era atât de frumos, mai ales că niciodată nu visase să aibă aşa ceva. Moresby Museum ar fi gata oricând să-i ofere o avere pentru a-l avea. Însă, oricât de splendidă era această mică operă de artă, acum întruchipa pentru el toate greşelile prosteşti pe care le făcuse în ultima zi. Se holba sumbru la desen; ciudat, cum de se gândea acum la asta, şi nu la Forster. Foloseşte-ţi puterea de judecată, îşi spuse el. Are Mary dreptate? încercă să vizualizeze scena. Flavia l-ar crede. Poliţia ar veni înapoi. Nu ar mai exista niciun Velázquez. Nimeni din sat nu ar ciripi nimic. Nu prea existau şanse de a urni lucrurile din loc.

Şi dezavantajele? Vor fi nevoiţi să cheme poliţia engleză, care va fi obligată să întocmească un protest formal. Flavia nu ar ieşi deloc bine din chestia asta. Cât despre Bottando… Nu. Şi aici Mary avea dreptate.

Şi Leonardo. Oare chiar putea accepta să vadă cum o operă de artă de o asemenea valoare este distrusă, doar fiindcă el era prea ofuscat că fusese învins?! Asta nu ar înrăutăţi şi mai mult lucrurile? Ba da. Dar dacă lua desenul, accepta compromisul. Acesta era şi rostul cadoului, bineînţeles.

— Bun, spuse ea. Cum o să fie?

— Spune-mi un lucru. Zici că ai furat treizeci şi unu de tablouri?

Treizeci şi două, incluzând şi pictura de Fra Angelico. Dar pe asta nu o pun la socoteală.

— Şi cele nouăsprezece despre care i-a povestit Winterton Flaviei?

— Erau cele ale căror noi proprietari nu ar putea să ne identifice. Celelalte trebuie să rămână ascunse, în eventualitatea în care cineva s-ar trezi vorbind neîntrebat. Sunt sigură că Flavia şi-a dat seama de acest lucru, când a discutat cu el.

Aşa stând lucrurile, nu prea mai rămânea ceva de spus. Mary Verney avea dreptate. Oricum, el nu putea face nimic. Aşadar, simulând o siguranţă de sine pe care era departe de a o simţi, Argyll se ridică în picioare şi luă desenul. Mişcarea era răspunsul lui la toate întrebările, ceea ce Mary înţelese imediat.

— Bine, spuse ea, cu gravitate. Sper să nu te deranjeze dacă îţi spun că ai luat decizia corectă. Şi, dacă tot ai sărit şi peste acest obstacol, ce-ar fi să continui cursa şi să te însori cu Flavia?!

Argyll zâmbi trist şi se îndreptă tăcut spre uşă.

— Jonathan.

Se opri şi se uită la ea.

— Efectiv, îmi pare rău, să ştii.

Argyll dădu înţelegător din cap şi ieşi.

Peste câteva minute, Weller House dispărea deja din oglinda retrovizoare a maşinii cu care Argyll se îndrepta spre autostradă, pentru a ajunge la Londra şi, de-acolo,

la aeroport. Viră un pic spre axa drumului, pentru a-l ocoli pe George Barton care mergea pe jos spre casă. El, cel puţin, ieşise bine din toată povestea. Îi făcu cu mâna, după care ajunse la porţiunea de drum pe care patrulase în sus şi în jos, acum câteva zile, pentru a-i atrage atenţia agentului de poliţie Hanson. Era foarte abătut şi nu-i ieşea din cap ce se întâmplase. De fiecare dată când încerca să nu se mai gândească la asta, îi venea în minte superbul, detestabilul desen de pe scaunul din dreapta. Cel mai măreţ triumf al lui, şi poftim ce a trebuit să se întâmple până să-l poată face public.

Fără să-şi dea seama ce avea de gând să facă, reduse viteza şi intră cu maşina pe drumul îngust, opri în faţa casei şi se dădu jos. OK, îşi zise el. Flavia poate minţi pentru Bottando, atunci pot şi eu să fac acelaşi lucru pentru ea. Asta ca să-mi fie învăţătură de minte. Dar să fiu al naibii dacă voi accepta vreodată să mă transform într-un personaj de teapa lui Arthur Winterton. Nici gând, ce dracu'!

În casă, lumina era aprinsă, iar Jessica Forster i-a deschis când a bătut la uşă. Se gândea să o salute înainte de plecare. Cumva simţea că aveau aceeaşi soartă amândoi. Folosiţi, manipulaţi, exploataţi. Singura diferenţă era că ea nu părea să-şi plângă de milă atât de mult ca Argyll.

— Urmează să plec, îi explică Jonathan. Am vrut să văd ce mai faceţi. Numele meu este Argyll, apropo.

— Doamna Forster zâmbi amabilă şi tristă, insistând ca Argyll să nu mai stea afară în ploaie şi să intre.

— Poftiţi înăuntru, vă rog, domnule Argyll. Aţi fost foarte drăguţ că aţi trecut pe la mine. Sunteţi prietenul italiencei, nu-i aşa?

— Argyll îi răspunse că da, el era prietenul Flaviei, care fusese nevoită să plece în pripă şi nu mai avusese timp să-şi ia rămas-bun de la ea. Îl rugase pe el să facă asta pentru ea.

— Să-i mulţumiţi pentru gândurile bune, răspunse Jessica Forster. E o femeie foarte amabilă. Ştiţi, singurele persoane care s-au purtat frumos cu mine, de când s-a întâmplat toată nenorocirea asta, sunt domnişoara di Stefano — pe care nu o cunosc aproape deloc — şi doamna Verney, pe care n-am simpatizat-o niciodată. Toţi ceilalţi m-au evitat, de parcă aş fi suferit de vreo boală molipsitoare. Se gândeau probabil că voi fi arestată pentru uciderea lui Geoff.

— Cum vă simţiţi acum?

— Îmi revin, presupun, spuse ea, ridicând din umeri. Încerc să îmi refac viaţa cumva. La asta trebuie să mă concentrez acum. Bine măcar că nu mai am de ce să-mi fac griji. Poliţia mi-a spus că a fost vorba despre un accident. Ştiţi, îmi pare bine. Geoff avea defectele lui. Ştiu asta mai bine decât oricine, dar ar fi fost oribil să moară ucis.

— Da. Sigur, îmi imaginez că va fi greu, dar că până la urmă vă veţi obişnui, încetul cu încetul. V-aţi gândit ce veţi face?

— Nu, aproape deloc. Voi pleca să locuiesc la Londra, probabil. Am să încerc să-mi găsesc un serviciu, deşi Dumnezeu ştie ce voi face. Nu am niciun fel de specializare. Dar am detestat întotdeauna viaţa la ţară, iar acum, când nu mai trebuie să-mi port decât mie de grijă, pot pleca de-aici. Urăsc vacile, bârfele din sat şi serbările locale. Presupun că va mai trebui să rămân un timp, ca să văd ce voi face cu toate lucrurile lui Geoff. Deşi, în mare, cam ştiu care este situaţia. Nimic altceva decât datorii. Nici nu-mi vine să cred că e adevărat ce s-a întâmplat.

Argyll îşi exprimă compasiunea, spunând că nici lui nu-i venea să creadă. Se gândea că doamna Verney fusese un pic cam severă în privinţa Jessicăi Forster. Nu era ea o persoană energică, însă avea o fire plăcută şi, în felul ei, era curajoasă. Ar fi meritat să fie tratată mai bine decât fusese.

— Situaţia lui financiară era dezastruoasă când a murit?

— Aşa se pare, spuse ea, zâmbind cu dârzenie. Acum am rămas de una singură. Nu există economii, nu există asigurare, dar în schimb sunt multe datorii şi ipoteci. Nici măcar tablourile lui nu valorează mare lucru, mi s-a spus.

— Of, da. De fapt, continuă el, n-am venit doar să îmi iau la revedere. Am vrut să vă aduc asta.

— Şi îi dădu micul pachet.

— I-a aparţinut soţului dumneavoastră. Vi l-a lăsat moştenire.

— Presupun că va trebui să găsesc proprietarul de drept, se strâmbă ea.

— Nu. Acest obiect a fost al lui. Niciun fel de mişculaţie la mijloc. El l-a cumpărat; o tranzacţie curată, perfect onorabilă. M-am gândit că v-ar plăcea să-l aveţi.

Jessica Forster desfăcu pachetul şi se uită sceptică înăuntru.

— Nu ştiu ce să zic. E mic, nu-i aşa?

— E mic, da. Dar în locul dumneavoastră, l-aş vinde. S-ar putea să vă ajute mult în problemele financiare pe care le aveţi. La Los Angeles, există Moresby Museum, care doreşte să achiziţioneze asemenea lucrări de artă. O să iau legătura cu directorul muzeului şi o să-i trimit detaliile despre crochiu, dacă vreţi. Am toate informaţiile necesare.

— Valorează cât de cât ceva? N-aş prea crede. Nici măcar nu e terminat.

— Lăsaţi-mă pe mine să mă ocup de aspectul bănesc al tranzacţiei, o linişti Argyll. Eu îi voi spune preţul pe care îl solicitaţi şi voi avea grijă să îl obţineţi.

Doamna Forster ridică din umeri iarăşi, stupefiată de ciudăţenia lumii în care trăia, după care luă desenul şi îl puse pe un raft, deasupra televizorului.

— Sunteţi foarte amabil, zise ea. Vă mulţumesc că v-aţi gândit să mă ajutaţi. Fireşte, vă voi achita contravaloarea comisionului…

— Nu, refuză el cu vehemenţă. Nu, repetă apoi, cu mai multă blândeţe. Este bine aşa. E plăcerea mea.

— Bine, vă mulţumesc, spuse ea, cu simplitate.

— Nu-i nevoie, vă rog. E bine să nu povestiţi însă nimănui despre asta, până când nu iau legătura cu cei de la Moresby Museum. OK?

— De ce?

— Tranzacţiile cu opere de artă sunt mai ciudate. Presupun că n-aţi vrea să vă treziţi cu o „vizită” din partea lui Gordon înainte de a pleca de-aici. În plus, dacă fiscul ar stabili că desenul face parte din averea soţului dumneavoastră, s-ar putea să nu aveţi voie să-l vindeţi, luni întregi de-acum încolo.

— Doamna Forster încuviinţă din cap.

— Bine, atunci, spuse Argyll, dând mâna cu ea. Fug acum la Londra, să prind avionul. Mult noroc. Şi, *vă rog*, aveţi grijă de desen.

Şi, acestea fiind zise, Jonathan Argyll, fost dealer de artă, a lăsat în urmă domeniul Weller, cu tot ce exista acolo.

Şofând acum spre Londra, constată că respira parcă mai uşor, aşa că începu să compună în gând o scrisoare adresată universităţii internaţionale, prin care accepta oferta lor de a lucra la catedră. Ba începu chiar să se întrebe cum naiba va putea el să le bage în cap unor adolescenţi cu coşuri pe faţă toată acea subtilitate, graţie şi profunzime specifice artei baroce.

N-avea idee, oricum; nu se mai gândi deloc şi, în schimb, se trezi fredonând o melodie.